

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

មហន្តរាយ

កញ្ចប់ទី ១

So beautiful...

So beautiful...
So beautiful...

© ២០០៧ អង្គការស៊ីអិលស៊ី

“သင်ခန်းစာ”

အချစ်အကြောင်း
 သင်ပြမယ့်သူ မရှိပါ။
 ဒီအရွယ်ရောက်လာမှ
 ထူးဆန်းစွာ ခုန်ခဲ့ရတဲ့ရင်
 ကြင်နာသူကို စတွေ့ပြီး
 သိုမှီးခဲ့ အခန်းဆက်နဲ့
 ချစ်ခြင်းရဲ့သင်ခန်းစာ၊
 အလွမ်းအကြောင်း
 သင်ပြမယ့်သူ မရှိပါ။

ဒီရင်ကို လာရိုက်ခတ်မှ
 တသသခံစားရင်းနဲ့
 နေ့ရက်ရှည်ကာလကြာမှာ
 မောဟိုက်ခဲ အလွမ်းတတ်နဲ့
 လွမ်းခြင်းရဲသင်ခန်းစာ။
 အမှန်းအကြောင်း
 သင်ပြမယ့်သူ မရှိပါ။
 ဒီရင်ကိုလာထိုးစိုက်ပြီး
 အဆုံးတိုင် အဆိပ်တက်ခဲ
 ဥပေက္ခာသောင်ပြင်နောက်မှာ
 အာယာတ လက်နက်ဆန်းနဲ့
 မှန်းခြင်းရဲသင်ခန်းစာ။

(၁)

အပြီးသတ် အချောဆွဲပြီးသွားသည့် Fashion Design
 တွေကို သေချာစီထပ်၍ File ဖြင့်တွဲထားလိုက်ပါ။ အားလုံး (၁၀)
 ပုံနဲ့ စာရင်းစင်တင်ပြဖို့ အဆင်သင့်ပါ။ အခုမှပင် သက်ပြင်းရွိုက်လိုက်
 ခုလေတော့သည်။ ဒီကိစ္စ မပြီးမချင်း သက်မ မရွိုက်နိုင်ခဲ့တာ အတယ်
 မကြာခဲပါပြီလဲ။ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ကိုယ်လုံး အကြော
 ဆွဲဆန့်၍ သမ်းလိုက်မိ၏။

နာရီပုံ မနက် (၆) နာရီထိုးသံ ထွက်လာပါသည်။ မိုးတောင်
 စင်းပါပေါ့လား။ တစ်ညလုံး ပြင်ချင်သည့် အင်္ကျီ Design တွေကို
 Computer ထဲ ပြန်ပြင်ခဲ့ရသဖြင့် တစ်နေ့မှ မအိပ်ရဘဲ မျက်စိတို့
 အနီးစပ်နေလေပြီ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ အလုပ်က အရေးကြီးလျှင်

ကြီးသလို လုပ်ရတာကို။ သူမတို့အဖွဲ့မှာ အဖွဲ့ဝင် (၆) ဦးရှိပြီး အဖွဲ့
မှူးဖြစ်သည့် 'ကိုကောင်းထက်သန်း' က အုပ်စုထဲမှာ (Designer
သုံးဦးထဲမှ) သူမ လက်ရာကိုသာ အနစ်သက်ဆုံးဖြစ်ပြီး အများဆုံး
ရွေးချယ်ဖြစ်တာပါ။

“သမီး”

“ရှင် ဇေဇေ”

“အစောကြီးနီးနေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မေမေ ရွေးသွားဦးမယ်။ အဆာပြေ ဘာစားချင်လဲ”

“နေပါစေ မေမေ။ ပြု ကော်ဖီခါးခါးလေးပဲ သောက်သွား
မှာပါ။ ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီစောစောသွားရမှာ မေမေ...”

“အေးအေး... ပြီးရော”

တစ်နေ့မှ အိမ်တာကိုသိလျှင် စိတ်ပူနေမှာမို့ မပြောပြတော့
ပါ။ Computer မှာ တပ်ထားပါသည့် Memory Stick ကို ဖြုတ်
၍ အလုပ်သွားလျှင် ယူသွားလေ့ရှိသည့် ကျော့ပိုးအိတ်ထဲသို့ (Plastic
စစ်ပိတ်အိတ်လေးထဲထည့်ပြီး) ကြိုထည့်ထားလိုက်ပါသည်။ နေ့စဉ်
သယ်နေစ တိုင်ဖိုလီပစ္စည်းတွေကို မပ်ပြန်ပြန်ပင် ကောက်ထည့်လိုက်
ပြီး အိမ်ရာထက်တင်ထားလိုက်၏။ ပြီးနောက် ရေချိုးခန်းရိုရာဆီ

ထွက်လိုက်ပါသည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ပြေးလွှားနေရာသဖြင့် အချိန်မရ၍ ဆံပင်ကို
လည်း တခြားခိန်းကလေးတွေလို လှလှပပ ရှည်ရှည်ပုံစံလေးမထား
ဖြစ်ခဲ့တာကြာပါပြီ။ ဆံပင်စင်းစင်းလေး ချိပေမယ့် ခပ်တိုတို လုံးလုံး
လေးသာ ညှပ်ဖြစ်ပါ၏။ သူမ ဆံပင်က ဘေးခွဲခွဲ၊ အလယ်ပုံခွဲခွဲ၊
ဘာမှမခွဲဘဲ လှန်တင်တင်ပုံစံကုကျလေးဖြစ်အောင် အလွန်ပျော့လွန်း
လေသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ငယ်ဆံပင်လေးမို့ သဘောကျ
သလို လစဉ် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှာသွားတိတိုင်း ဆံပင်ညှပ်ပေးသည့်
‘မဒေဝီ’ က နှမြောတသ အပြိုင်ရွတ်တတ်လေ၏။

“ဟာ!... ကျစ်!”

Phone Ring Tone ကို ကျယ်ထားသဖြင့် အသံမြည်နေ
တာကို ကြားနေရပါသည်။ ရေချိုးတာကို အမြန်လုပ်လိုက်ချပြီး ရေ
သုတ်ရင်းဖြင့် အမြန်ထွက်လိုက်ရပါ၏။ အိမ်ခန်းဆီသို့ အမြန်ပြေးဝင်ခဲ့
ပြီး အလုပ်စားပွဲထက်မှ phone ကိုကောက်ကိုင်လိုက်ရလေသည်။
အဖွဲ့ဝင်အစ်မမို့ အရေးကြီးလို့ထင်ပါရဲ့။

“ဟယ်လို”

“ ‘စကား’ ... နီးရဲ့လား”

“ဟုတ်!... အခုပဲ ရေချိုးပြီးတာပါ”

“ ‘စကား’ ... ဘယ်နှပုံရလဲ”

“ဆယ်ပုံလေ မသက်ရဲ့”

“ဟယ်! ... အဲလောက်တောင်ရလား။ ငါ စိတ်ကြိုက်ပုံ မရလို့ ဖယ်ရင်း၊ ဖယ်ရင်းနဲ့ (၆) ပုံတောင် မနည်းချန်ရတယ်”

“ရတာပဲ မသက်ရဲ့၊ တစ်ယောက်ကို နှစ်ပုံစီ ရွေးမှာပဲဟာ”

“ပြောတာပဲလေ၊ တကယ်ရွေးရင် ရှင်လေးပုံတွေပဲ အများဆုံး ပါတာ။ မသိတာကျနေတာပဲ။ ဒါနဲ့ ဒီနေ့တင်ရမှာ အကုန်လုံးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မေ့နေပြန်ပြီလား။ ပြုဆို တစ်ညလုံး အိပ်တောင် မအိပ်နိုင်ဘူး။ အပြီးလုပ်ရလို့”

“ကြိုးစားလိုက်တာဟယ်။ နှစ်တိုင်း ဆုတွေ သူချည်း သိမ်းချင်နေတာပဲ”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးနော်၊ စောစောသွားရမှာလေ။ မြန်မြန်လုပ်ရတော့မယ်”

“အေးအေး ... ဒါဆို ဒါပဲနော်”

Phone ပြောတာကို ချလိုက်ပြီးနောက် အဝတ်အစား လဲလိုက်ပါ၏။ ကုမ္ပဏီမှာ ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့်ကိုယ် Uniform အရောင်မတူကြပါဘဲ သူမတို့အဖွဲ့က Blouse အဖြူခံမှာ အပေါ်မှ ဝတ်ကျတ်နှင့်

Mini စကပ် ဖိပ်ပြာရောင် One set ဝတ်ရပါသည်။ ဖိပ်တွင်း ဆောင်းတွင်းဖြစ်လျှင် Coat နှင့် Pants အရှည် တွဲဝတ်ရလေ၏။

မျက်နှာထက် အသားအေးမည့် Cream အရည်လေးကိုသာ လက်ဝါးထဲထည့်၍ ပွတ်လူးလိုက်ပါသည်။ ဆံပင်တွေကို ဘီနီဖြင့် မပြီးတော့ဘဲ Hair Coat နည်းနည်းလူး၍ ဖိလိုက်ပါ၏။ မျက်ခုံးတွေ မျက်လုံးတွေနှင့် နှုတ်ခမ်းထက်မှာ မည်သည့်ဆိုးဆေးအရောင်တွေမှ မတင်ပါပဲ အလှပြင်ခြင်းက ပြီးလေပြီ။ ဝေ့စကုတ်အပေါ် မကျတကျ နေရာမှာ ဝန်ထမ်းကတ်ပြားကို ကလစ်ညှပ်လိုက်ပါ၏။

မှန်ထဲတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ Phone နှင့် File ကိုကိုင်တာ ကျောပိုးအိတ်စာနက်လေးကို ကျောထက်လွယ်လိုက်ပါသည်။ အခန်းမီးပိတ်၊ တံခါးပိတ်ပြီး မီးဖိုခန်းဘက် လျှောက်လိုက်၏။ မေမေဘက်ဘူးထဲ ရေခွေးထည့်ထားပြီးသားမို့ ကော်ဖီဖုန်းလင်းထဲမှ ကော်ဖီနှစ်ခွန်းကို ကြွေမတ်ခွက်ထဲထည့်ကာ သကြားလည်း ခွန်းသေးဖြင့် နှစ်ခွန်းထည့်ပြီး ရေခွေးထည့်ဖျော်လိုက်ပါသည်။ ဘာ Cream မှ မပါသဖြင့် သူမ၏ ကော်ဖီခါးခါးက Ok ပါပဲ။

ခပ်ပူပူ ကော်ဖီကို မှုတ်သောက်ရင်း အိမ်ရှေ့ဝရန်တာသို့ ထွက်လိုက်ပါ၏။ တိုက်ခန်းအောက်မှာ ဥဒဟို သွားလာနေပါသည် လူတွေနှင့် ကားအချို့ကို မြင်နေရလေသည်။ မြေညီထပ် လက်ဖက်

ရည်ဆိုင်မှလည်း သီချင်းသံထွက်လာတာကို ကြားနေရပါ၏။ တံခါး ပိတ်ထားစဉ်က ကြားရပေမယ့် တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အပြင်မှ အသံတွေကို ကြားရတော့တာပါ။

“တူတူ တူတူ တူတူ”

လက်ပတ်နာရီမှ (၇) နာရီတိုင်းသံ မြည်လာလေ၏။ သွားရန် အချိန်သင့်လေပြီ။ လမ်းလျှောက်ရမှာနှင့် ကားစောင့်ရမှာမို့ အချိန်ပို အောင်ထားရတာပါ။ ကော်ဖီခွက်ကို ဘေဇင်မှာ တစ်ခါတည်းဆေးပြီး ပန်းကန်စင်ထက် ပြန်မောက်တင်ထားလိုက်ပါသည်။ ရေခဲသေတ္တာ ထဲမှ သိပ်ပအေးသည့် ရေတူးကိုယူ၍ ဖန်ခွက်ထဲထည့်ကာ ရေတူးကို ပြန်သိမ်းလိုက်၏။ နံရံကပ်ဗီဒီတံခါးကို ဖွင့်ကာ ဆေးဘူးကိုဖွင့်၍ Enervon - C တစ်လုံးယူပြီး သောက်ရေနှင့် မျှောချလိုက်ပါသည်။

ဒီနေ့မနက်အတွက် လန်းဆန်းပါစေတော့။

တိုက်ခန်းမှ ထွက်စဉ်မှာပင် မေမေ ပြန်ရောက်လာလေသည်။ တံခါးပိတ်စရာမလိုတာမို့ အတော်ပါပဲ။ မေမေက သူမ မမှာလိုက်တာ တောင်မှ ပဲပေါင်မှန်နှစ်ထုပ်ကို ဆွဲခြင်းထဲမှ ထုတ်လိုက်ပြီး သူမ၏ ကျောပိုးအိတ်နောက်စစ်ဖွင့်၍ ထည့်ပေးလေသည်။ ထမင်းစားချိန် နောက်ကျလျှင် ဒီလိုမှန်မျိုးစားမှ အဆာခံလို့ပါပဲ။

“ဖြူသွားပြီ မေမေ”

“အေးအေး... ထမင်းဘူးမပါတာနဲ့ မစားဘဲပနေနဲ့နော်”
“ဟုတ်!”

မြို့ထဲနှင့်နီးသည့် ကန်ထရိုက်တိုက်တန်းမှ အခန်းမှာ နှစ်ချပ် ငှားနေသည်မို့ အလုပ်နှင့်လည်းနီးပြီး မေမေလည်း ဈေးသွားရတာ မဝေးပါချေ။ တိုက်လှေကားထစ်တို့ကို ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလိုက်ပါ၏။ ပလက်ဖောင်းထက် လမ်းဆက်လျှောက်ခဲ့ပြီး လမ်းကွေ့ကာ ကား နှုတ်တိုင်ရှိရာခံသို့ လျှောက်လိုက်ပါသည်။

Bus အကြီး မစီးမီဘဲ Mini Bus ကိုသာ မြန်သဖြင့် နီးလှေ့ရှိပါ၏။ နံလည်း ထိုင်ရသဖြင့် မတ်တပ်စီးရန် မလိုပါချေ။ ခပ်စောစောထွက်လျှင် ကားချောင်သလို လမ်းလည်း မကျွပ်ဘဲ အလုပ် ကို စောစောရောက်ရလေသည်။ သိပ်မကြာခင်မှာပင် တစ်စီးရောက် လာသဖြင့် တက်စီးခဲ့ပါ၏။ သုံးလေးမှတ်တိုင်ရောက်စဉ် ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ကုမ္ပဏီရှိရာ လမ်းသွယ်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ခဲ့ ပါသည်။

ဌာနအသီးသီးစီလာနေပါသည့် မန်နေဂျာတွေ၊ ဌာနမှူးတွေ အဖွဲ့မှူးတွေက ကားကိုယ်စီ စီးနိုင်ကြပေမယ့် သူမတို့ သာမန်ဝန်ထမ်း တွေကဖြင့် By Bus, On Foot အမြဲတမ်းပါပဲ။ ကုမ္ပဏီဝင်း ပေါက်ထု ထိုင်ခြုံရေးဦးလေးကြီးက တံခါးပေါက်အသေးလေးကို အခုမှ

သော့ဖွင့်လိုက်တာပါ။

“တယ်စောပါလား သမီးရဲ့”

“အလုပ်တွေရှိလို့ပါ ဦးမောင်ရဲ့၊ ဘာစားနေတာလဲ”

“အဆာပြေ ကော်ဖီ ... ထုံးစံပေါ့”

“Good! ဖြူနဲ့ အကြိုက်တူတယ်။ မုန့်မပါဘဲ plane ချည်းလား”

“အေးကွယ် ... မုန့်ဆိုင်တွေ မဖွင့်သေးတာနဲ့ မဝယ်ခဲ့ရဘူး”

“ဖြူမှာ ပေါင်မုန့်ပါတယ် ဦးမောင်ရဲ့၊ တစ်ထုပ်ပေးပယ်လေ”

“မဟုတ်တာ သမီးရယ်”

“ဖြူက တစ်ထုပ်နဲ့ ဝပါတယ် ဦးမောင်ရဲ့၊ ယူလိုက်ပါ”

“ကျေးဇူးပဲကွယ်”

ကျောပိုးအိတ် ကြီးဖြုတ်ကာ ခပ်မွတ်မွတ် မုန့်ထုပ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ပန်းတစ်ဖက်မှာပင် လွယ်လိုက်ပြီး (စုံမလွယ်ဖြစ်တော့ဘဲ) ကုမ္ပဏီရှိရာဆီ ဆက်လျှောက်ခဲ့၏။ မုန့်တံခါးက လျှောခနဲ ပွင့်သွားပါသည်။ ခန်းမထဲ ဝင်လိုက်ပြီးနောက် lift ဖြင့် အပေါ်သုံးလွှာကို တက်ခဲ့ပါ၏။ စောသေးသဖြင့် ဝန်ထမ်းအနည်းငယ်သာ ရောက်သေးလေသည်။

“ချွင်!”

Lift က သုံးလွှာမှာ ရပ်သွားပါ၏။ Corridor သို့ထွက်လိုက်စဉ် အပြင်မှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေပါသည့် အဒေါ်ကြီးကို တွေ့ရလေသည်။ ဇွဲရှိလိုက်တာနော်။ မေမေထက် အသက်အနည်းငယ်သာ ငယ်သည့် ‘ဒေါ်ကြီးမုံ’ ကို သူမ ကရုဏာသက်မိပါ၏။ အားလုံးလိုလိုက ရာထူးအသီးသီးရှိကြတာမို့ အောက်ခြေဝန်ထမ်းတွေကို နှိမ်ချင်သလို နှိမ်ကြပြီး ခိုင်းဘက်ဟုသာ မြင်ကြတာပါ။ သူမကတော့ အသက်ကိုသာ ကြည့်ပြီး ခိုသေတာမလေးစားတာ မေးကွဲညွှာတာကိုသာ ဆုံးဖြတ်ပါသည်။

“မင်္ဂလာပါ ဒေါ်ကြီးမုံ”

“မင်္ဂလာပါ သမီးရယ်။ အတော်ပဲ ... ရုံးခန်းထဲ ဝင်ရှင်းပေးရမှာ။ ဘယ်သူမှ မရောက်သေးတာနဲ့ မဝင်ရဘူး”

“ဖြူရောက်ပါပြီ ဒေါ်ကြီးရဲ့၊ ပင်ပန်းနေပြီလား။ မနက်စာဘာစားခဲ့လဲဟင်”

“ထမင်းကြမ်းနဲ့ ပဲကပ်ကြော် စားခဲ့ပါတယ် သမီးရဲ့။ ထမင်းကမှ အတောခံလို့လေ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကော်ဖီသောက်မလားဟင်။ ဖြူ ဖျော်ပေးမယ်”

“နေပါဏ သမီးရယ်... အဒေါ်က ကော်ဖီတွေ၊ ဘာတွေ သိပ်မကြိုက်လို့ပါ”

“ဝင်လို့ရပါပြီ”

ဝန်ထမ်းကတ်ပြင့်သာ lock ဖွင့်လို့ရသည် ရုံးခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ သူမတို့ရုံးခန်းက အရေးကြီး စာရွက်စာတမ်းတွေသာ ရှိတာမို့ တာဝန်ရှိသူဝန်ထမ်းတွေမရှိလျှင် အပြင်လူမဝင်ရပါချေ။ ဒေါ်ကြီးမို့က ဂေါ်ပြားအရည်၊ တံမြက်စည်း၊ အဝတ်စကြမ်းတိုက်တံ တွေဖြင့် ရုံးခန်းထဲသို့ လိုက်ဝင်လာပါသည်။

“ကြမ်းပြင်ပဲ လှည်းသွားပေးပါ ဒေါ်ကြီးမို့။ တခြားပစ္စည်း တွေ မထိနဲ့နော်”

“အေးပါကွယ်”

“အမှိုက်ကျုံးပြီးရင် သွားလို့ရပါပြီ”

“ဟိုလေ အိပ်သာ”

“Toilet ကို ဖြူပဲ သန့်ရှင်းလိုက်ပါမယ်။ ကိစ္စမရှိဘူးနော်။ ရပါတယ်”

“အားနာလိုက်တာ သမီးရယ်၊ အဒေါ်အလုပ်တွေပါ”

“ဪ... ဖြူတို့ပဲသုံးတဲ့ Toilet မို့ ကိုယ့်ဘာသာပဲ cleaning လုပ်လိုက်တာပါ။ ညနေ အိပ်ပြန်ခါနီးတိုင်း လုပ်ခဲ့တာမို့

မနက်ကို နည်းနည်းပါးပါး ဆေးလိုက်ရုံပါပဲ။ မပင်ပန်းပါဘူး”

တာဝန်ခံအဖွဲ့မှူးဟုခေါ်ခေါ် မန်နေဂျာဟုပဲပြောပြော ‘ကို ခကာင်းထက်သန့်’ ၏ ရုံးခန်းကိုတော့ လိုက်ကာဖြင့် အတွင်းမှ ဘာထားသည် မှန်ရုံးခန်းလေးအဖြစ် တားထားပါသည်။ အကယ်၍ မီးပျက်ပြီး Aircon မသုံးလျှင် အသက်ရှူကျပ်နိုင်သဖြင့် အပေါ်ဘက် နားတော့ လေပေါက်ထားရှိပါ၏။ ပါလာသည့်ပစ္စည်းတွေကို သူမ စားပွဲဘေး အံ့ဆွဲရှည်ထဲသို့ ထည့်သိမ်းသော့ခတ်ထားလိုက်ပြီးမှ သန့်စင်ခန်းကို ရေဆေးရန် ဇျောက်လာခဲ့ပါသည်။

ကိုယ့်ရုံးခန်းနှင့်ကိုယ့်အဖွဲ့လိုက် သီးသန့်ရုံးဖြစ်သလို သန့်စင် ခန်းပါ သီးသန့်စီ ရှိကြတာပါ။ ဝန်ထမ်းဌာနမတူသူတွေနှင့် မတွေ့ရ သလို သတင်းမယူစေဘဲ လျှို့ဝှက်ချက်မှန်သမျှ ထိန်းသိမ်းရပါ၏။ သူမအပါအဝင် မသက်မာနှင့် မမိုးဝါက Designer မို့ ဝိတ်ဖြတ် Cutting ဌာနကိုရော၊ စတီဌာနပါမက Sample နမူနာချုပ်ရမည့် အထည်ကိုလည်း စက်ချုပ် Sewing ဌာနသို့ပါ သွားရလေ့ရှိပါ၏။

ကိုယ့် Design အရွေးခံရ၍ ချုပ်ပြီးဖြန့်မည်ဆိုပါလျှင် ချုပ်ချုပ်သားကိုကအစ ပုံစံယူက် Size မှန် မမှန် အဆုံး တာဝန်ကြီး ပြီး Night duty ဝင်ရတတ်တာမျိုးလည်း ရှိတတ်ပါသည်။ ‘မသက် စာ’ နှင့်သူမက စက်လည်းချုပ်တတ်သဖြင့် အဆင်ပြေပြီး သူမက

ပန်းပါထိုးတတ်တာနဲ့ ငုံးခန်းထဲမှာ အပ်ချုပ်စက်၊ ဓားစက်နှင့် ပန်းထိုးစက်တို့ တစ်လုံးစီထားထားပါ၏။ Sample ကို ကိုယ်တိုင်ချုပ်လျှင် ငြိမ်တတ်တိုင်းကျရလို့ပါပဲ။

'မိုးဝါ' ကတော့ Designer သီးသန့်ပြုပြီး စက်မချုပ်ပါ။ ဒီဘာသာရပ်ကို သီးသန့်လည်း သင်ယူခဲ့တာနဲ့ သူမတို့ထက် ပိုဆန်းတာထွင်တတ်ပြီး သူ့ကိုယ့်သူလည်း အထင်ကြီး မာနထားတတ်သူပါ။ အုပ်စုထဲမှာလည်း အကြီးမို့ မကြာခဏ Power မျှော်တတ်သေးသည်။ 'ကိုသန့်' က အားလုံးကို တန်းတူသဘောထား၍သာ သိပ်မပိရဲပုံပါ။ သူမက အယော်ဆုံးမို့ သည်းခံနိုင်ပေမယ့် ခပ်ထက်ထက် 'မသက်' နှင့် မကြာခဏ စကားများလေ့ရှိလေသည်။

(၂)

ကားကို ကုမ္ပဏီဝင်းတံခါးမှ မောင်းဝင်လိုက်ပါ၏။ မြေအောက်ထပ်မှာသာ ကားပါကင်ရှိတာနဲ့ ကုမ္ပဏီရှေ့မှ ပတ်ကာ ဆေးပေါက်မှ ကားလျှောဆင်းလိုက်ပါသည်။ ကားထဲမှထွက်ကာ lock ချလိုက်ပြီး lift ရှိရာဆီသို့ မြေလှမ်းလိုက်ပါ၏။

“တိ!”

သူ့လျှောက်လာသည့်ဘေးမှ ဝင်လာပါသည့် ကားဖြူလေးကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဗီပံရေးရာမှ မနီနေရာ လှလှလေးမှန်း သိတာမို့ ပြီးလိုက်မိပါသည်။ ဒီအမျိုးသမီးလေးနှင့် မကြာခဏဆိုသလို ဆုံနိုင်လွန်းတာမဟုတ်လား။ ဗျတ်ခနဲ အကြည့်ဆုံလိုက်တိုင်း မနှစ်သက်သလို မျက်စောင်းခဲလေ့ရှိသည့် အမျိုးသမီးလေး၏အမည်ကား

'ထားခင်ခင်' ဟု ခေါ်လေ၏။

"Please! Wait"

Lift တံခါးပိတ်ရန် ခလုတ်နှိပ်စဉ်မှာပင် သူ့နောက် အမြန် ထိန်းလာပါသည်။ သူမကြောင့် အပေါ်တက်မည့်ခလုတ်ကို မနှိပ်ဖြစ် တော့။ သူမ ဝင်လာသည်နှင့် Lift ထဲမှာ ငွှေကြိုင်နေတော့တာပါ။ သူ သတိထားမိသလောက် 'ထားခင်ခင်' နှုတ်ခင်းထက်မှာ ခပ်ပြေပြေ လေး ဆိုးတတ်သည်က TV မှာ "အကယ်ဒမီနိုးမြတ်သူစာ" ကြော်ငြာ သည့် Bella ဆိုးဆေးအရောင်တစ်မျိုးတည်းကိုသာ သုံးခြင်းပါ။

"ရပြီ"

ကဲ! သူမက သူတို့အပေါ်တစ်ထပ်မှ ရုံးခန်းမို့ ခလုတ်မနှိပ် ချင်ပုံပါ။ လက်ထဲမှာ အိတ်ခွင့်၍ ဘာရှာနေမှန်းမသိ အလုပ်များနေ လေ၏။ သူကပဲ နံပါတ် (၃) နေရာကို နှိပ်လိုက်ရပါသည်။ ငွေကြေး ချမ်းသာပုံလည်း ရသလို မာနအကြီးစား မိန်းကလေးပါ။ သူနှင့် ရွယ်တူဆို အနည်းဆုံး အသက် (၃၀) နီးပါးခန့် ရှိမှာပါ။ ဌာနမှာလည်း လူကြီးမို့ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီး တစ်ခွဲသာဖြင့် နေပြလေ၏။

"ဪ... ကျစ်!"

ဒေါက်! ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ သူ့ခြေထောက် (shoe မိနပ်) အနီးသို့ ရှူဆေးဘူးရှည်က ပြုတ်ကျလာလေသည်။ အလုပ်ရှုပ်ပြ

နေတာ ဒါကိုရှာတာများလား။ ခြေထောက်အနီးမှာမို့ ငွဲကောက်ချင်ပုံ မရပါ။ သူကသာ အလိုက်တသိဖြင့် ကောက်၍ ပေးလိုက်ရပါ၏။

"Thanks!"

ဒါပဲလား။ အတော့်ကို အကြောရင်သည့် 'ထားခင်ခင်' ပါပဲ။ မျက်နှာတည်တင်းရုံမျှမက လေသံကပါ မာပြီး ပြတ်လေ၏။ သူ့ဌာနမှ 'စကားပြော' နှင့်များကွာပုံ။ 'ပြော' ဆို မျက်နှာလေးချိုရုံမျှမက လေသံ လေးကပါ ချိုချိုအေးအေးလေးပါ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ စိတ်ဆိုးဒေါသ ထွက်တာမျိုး။ စိတ်ညစ်ညူးနေပုံမျိုး မတွေ့ရပါဘဲ အပြေမျက်နှာလေး ကြည်လင်နေတာလေ။

ဘယ်သူ့ကိုမဆို တံလေးတစားဖြင့် တရိုတသေ အရင် နှုတ်ဆက်တတ်တာကိုက စိတ်နုလုံး အဘယ်မျှ ဖြူးစင်သည်ကို သိသာ စေပြီး လူချစ်ခင်မှုကို အများဆုံးရလေ၏။ ရာထူးအနိမ့်အမြင့် မကြည့် တတ်ဘဲ သန့်ရှင်းရေး လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတွေ (အသက်ကြီးသူတွေ) တို့ပါ ရိုရိုသေသေဖြင့် ဖော်ရွေစွာ ပြောဆိုတတ်သည့် ကလေးမလေး ဝါပဲ။

အလို! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူက 'ထားခင်ခင်' နှင့် 'စကားပြော' တို့ နှိုင်းယှဉ်နေမိတာပါလိမ့်။

Lift ထဲမှထွက်လိုက်ပြီးနောက် ရုံးခန်းရှိရာဆီသို့ လျှောက်

... သူတို့ထံသို့ သွင်းရန်အတွက် အလုပ်ကိုယ်စီ ရှုပ်နေ
... သူတို့ထံသို့ သွင်းရန်အတွက် အလုပ်ကိုယ်စီ ရှုပ်နေ
... သူတို့ထံသို့ သွင်းရန်အတွက် အလုပ်ကိုယ်စီ ရှုပ်နေ

“မင်္ဂလာပါ ကိုသန့်”
“မင်္ဂလာပါ ဖြူ၊ မိုးဝါရောက်ပြီလား”
“အခုပဲရောက်ပါတယ်။ Toilet ဝင်နေတယ် ထင်တာပဲ”
“ခဏနေ ဖြူတို့သုံးယောက်နဲ့ Meeting နော်၊ ကိုယ့်ရုံးခန်း
ထဲမှာ”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုသန့်”

သူက သူ့ရုံးခန်းကို ဖွင့်ဝင်လိုက်ပါစမ်း ဒီအခန်းသော့ကို
သူနှင့် 'စကားဖြူ' သာ သုံးပြီး မည်သူမျှ ဝင်၍မရပါ။ 'ဖြူ' က ကုမ္ပဏီ
နှင့် အနီးဆုံးလူပို အရေးအကြောင်းယူစရာရှိလျှင် ပြေးယူမှာ၍ အောင်
စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အခုလည်း စနေနေ့က ဖွဲ့ထားသမျှ
အကုန်စီစီရီရီ သေသေသပ်သပ်လေးဖြစ်နေလေပြီ။ အဘယ်မျှ
အလိုက်သိတတ်သည့် ဝန်ထမ်းလေးပါလဲ။

“မသက် အဆင်သင့်ပြင်ထားနော်။ ခဏနေ meeting
တဲ့”

“အေးအေး”

'ကိုသန့်' ခိုင်းထားပါသည့် စာရွက်တွေကို မိတ္တူကူးလိုက်ပြီး
နောက် မူရင်းကို File ထဲ ပြန်ညှပ်ထားကာ မိတ္တူကူးထားပါသည့်
စာရွက်တစ်ထပ်ကို သီးသန့်စက္ကူအိတ်အညိုထဲ ထည့်လိုက်ပြီး အံ့ဆွဲ
ထဲ ထည့်သိမ်းထားပါသည့် File နှင့်အတူ Memory stick အိတ်
ကလေးကိုပါ တွဲကိုင်ထားလိုက်ပါသည်။ Toilet ထဲမှ ပြန်ထွက်လာ
ပါသည့် 'မိုးဝါ' က tissue ဖြင့် လက်သုတ်ရင်း စက္ကူကို အဖိုက်ပုံထဲ
မစ်ထည့်လိုက်လေ၏။

“မမိုးရေ... ကိုသန့်က meeting တဲ့”
“အခုလား”
“ဟုတ်!”

“ဟာ! ... ဘာမှတောင်မနားရဘူး။ မောပါတယ်ဆိုမှ။
စောစောစီးစီး မပြောဘူး”

“ကိုသန့်က အခုလေးတင်ပြောသွားလို့ပါ”
“ကျစ်! ... ပြီးရော လိုက်ခဲ့မယ်”

'မသက်' က သူမကို မျက်ရိပ်ပြု၍ ခေါ်လိုက်ပါ၏။ အဖွဲ့ဖျား
ရုံးခန်းတံခါးကို နှစ်ချက်ဆင့်ခေါက်၍ ဝင်လိုက်ပါသည်။ 'ကိုသန့်' က
ရုံး phone ဖြင့် စကားပြောနေရင်း လက်အမူအရာဖြင့် ခုံမှာထိုင်

စေလေ၏။ လုပ်ငန်းကိစ္စပြောနေတာမို့ အသံမထွက်စေဘဲ သူမတို့နံမှာ ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

“ပုံတွေယူလာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြပါဦး”

“ကျွန်မ (၆) ပုံပဲ ရွေးလို့ရတယ်”

“အေးလေ ... ရသလောက်ပေါ့။ ကလေးဝတ်စုံမို့ မသက်မာ အများကြီးဆွဲနိုင်မယ် ထင်တာ”

“ကျွန်မက သားလေးပဲရှိတာမို့ မိန်းကလေးဝတ်စုံ သိပ် မတွေ့တတ်လို့ပါ”

‘ကိုသန့်’ က ‘မသက်မာ’ ၏ ပုံစာရွက်တွေကို တစ်ပုံချင်း ကြည့်နေပါ၏။ သူမက ‘ကိုသန့်’ ခိုင်ထားသည့် အလုပ်ကိုက သပ်သပ် တစ်ပုံ၊ သူမ Design ကို File သပ်သပ် တစ်ပုံစီ နှစ်ခုခွဲထားလိုက် ပါသည်။ ‘မမိုးဝါ’ က အခုမှပင် ဝင်လာလေ၏။ အိမ်ထောင်သည် ‘မသက်’ ကတောင် ဝိသိယရှိပြီး ‘မမိုးဝါ’ ကဖြင့် ဆရာကြီး style ဖြင့် အမြဲအချိန်ဆွဲလေ့ရှိလေသည်။

“ကိုသန့်က မိုးဒီဇိုင်းတွေ အရင်ကြည့်ပေးမှပေါ့”

“ဪ... အရင်ရောက်တဲ့သူမို့ အရင်ကြည့်လိုက်တာပါ။ မဆိုးပါဘူး။ မသက်မာဒီဇိုင်းလေးက ရှင်းရှင်းလေးနဲ့ မျက်စိမရှုပ်ဘူး။ သိပ်ရိုးလွန်းရင်တော့ အဆင်မပြေဘူးထင်တာပဲ”

“ပြီးရင် မိုးအလှည့်”

သူမထံမှ တောင်းရန်ပြင်လိုက်စဉ် ‘မမိုး’ က ‘ကိုသန့်’ ဝတ်ထဲသို့ File ကို အတင်းထိုးပေးလိုက်လေ၏။ အင်းလေး ပြီးရင် ‘လည်း သုံးယောက်အတူ ပြန်ထွက်ကြရမှာပဲမို့ ကိစ္စမရှိပါ။ ‘ကိုသန့်’ အ ‘မမိုး’ ဒီဇိုင်းကိုကြည့်ရင်း မျက်မှောင်ကျွံလိုက်လေသည်။

“ဒါက Fancy ကျောက်လား၊ ဘော်ကြယ်တွေလား”

“လက်ချင်ရင် ဘော်ကြယ်သုံးမှာပေါ့။ မိုးက ကော်လေးတွေ မိ သုံးထားတာ”

“ကလေးဝတ်စုံက ရှုပ်ယှက်ခတ်မနေဘူးလား မမိုးဝါရဲ့။

မိန်းကလေးဝတ်စုံက ကြီးတွေအများကြီးပဲ။ (၇) နှစ်အောက်ကလေး တွေအတွက် အန္တရာယ်များမလား”

“မိုးက ခေတ်မီပြီး ဆန်းပြားတာမျိုး ထွင်လာတာပါ”

“ဖြူကရော”

“(၇) နှစ်အထက်က နှစ်စုံစီပါ။ (၇) နှစ်အောက်က (၃) စုံစီ ရပါတယ် ကိုသန့်။ ဒီမှာပါ”

“ဒါက ပန်းထိုးမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး ကိုသန်း၊ ပုံကပ်ရမှာပါ”

“Sticker လား”

“ဟင့်အင်း၊ ဝိတ်စပုံလေးညှပ်ပြီး ကပ်ချုပ်ရမှာ”

“လက်ဝင်တော့မှာ”

“ဖြူးက အိတ်ကပ်ထည့်မယ့်နေရာမှာ အရုပ်လေးသုံးလိုက်တာပါ။ ကလေးငယ်လေးတွေဆိုတော့ အရုပ်လှလှလေးတွေလည်း ကြိုက်မယ်။ ပြီးတော့ Jeans အသားမို့ ပန်းထိုးပြီးရောင်းတာတွေက များတယ်လေ။ ဒါကြောင့် အမြင်လည်းဆန်းပြီး ကလေးတွေလည်း ကြိုက်အောင်ပါ”

“ဒါက အငယ်တွေအတွက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အကြီးတန်းပုံ ပြပါဦး”

“ဒီမှာပါ”

“ဟာ ... တယ်လှပါလား”

မိန်းကလေးဝတ်စုံကို ဆန်းတာထက် ချစ်စဖွယ်ဖြစ်စေရန် ဂါဝန်ပုံစံလေးတွေ ရွေးထားတာပါ။ ‘မမိုး’ ပုံမှာ ကြိုးတွေပါသဖြင့် မကြိုက်သလိုပြောတာမို့ သူမလည်း အနည်းငယ်မျှ ဖိုးခိုင်းသွားရပါ၏။

(၃) နှစ်အထက်ကို စကပ်နှင့် blouse ရွေးထားပြီး (၄) နှစ်အောက်ကို တော့ ဂါဝန်လေးတွေပဲ ပုံစံမတူအောင် ရွေးထားပါသည်။

ယောက်ျားလေးတွေကို အိတ်ကပ် ဘယ်တစ်ဖက်စီမှာ ထားပေးပေမယ့် မိန်းကလေးတွေအတွက် ဂါဝန်ဘေးမကျတကျ၊ စကပ်ဘေး မကျတကျ နေရာမှာ အရုပ်ကပ်ထားတာပါ။ ကျောဘက်မှာ ကြိုက်ခြေခတ် ကြိုးသိုင်းပုံနှင့် လည်ပင်းမှာပဲ ကြိုးချည်ရတာမျိုး ပါလေ၏။ ဂျင်းသားက အပြာနု၊ ရင့်၊ နက်ပြာ၊ အနက် လေးမျိုးမို့ Fashion မတူအောင် လှပီတာသလို အရမ်းကြီးရှင်းမနေစေရန် အလေးတွေထည့်သုံးတာ ဝိတ်ပန်းနှင့်လေး ရင်ဘတ်အထက်မှာ ကပ်ချုပ်တာတို့ကို ထည့်ထားတာပါ။

‘ကိုသန်း’ ထံမှ သို့မဟုတ်သံထွက်လာသည်နှင့် ‘မမိုး’ မျက်နှာကို မဲ့လိုက်ပါ၏။ ‘ကိုသန်း’ ရွေးရုံနှင့်ပင် ဒီ ဒီဖိုင်းမျိုး တန်းထွက်လာတာ မဟုတ်ရပါ။ အထက်ကို sample နှင့်တကွ ရောက်အောင်တင်မှ ဟိုကကြိုက်သည့်လေးစုံကို ပြန်ရွေးမှာဖြစ်လေသည်။

“မိန်းကလေးဒီဖိုင်းလည်း လှတယ်။ ယောက်ျားလေး ဒီဖိုင်းက အရုပ်ထည့်တာ မကြိုက်ဘူး။ ဒီတော့ အင်း မမိုးဝါပုံကိုယူမယ်။ ဒီရယ် ဒီပုံရယ် Ok လား။ မသက်မာ ဝိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့ဦး။ ဟိုက ပြန်ချလာရင် ထပ်ပြန်တင်ရဦးမှာ”

Photo သွေလာ

“ဒီမှာပါ”

“ငါ့ဆိုင်လေးတွေနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါက မူရင်းပါ”

“မမိုးဝါတို့ကို ဝေပေးလိုက်ပါဦး။ Meeting စရအောင်”

Stapler ဖြင့် ချုပ်လက်ပါသည့် စာရွက်တစ်ထပ်စီကို ‘ကိုသန့်’ ကို တစ်စုံ ‘မမိုး’ ကို တစ်စုံနှင့် ‘မသက်’ ကို တစ်စုံ လှမ်းပေးလိုက်ပါတယ်။ (၆) ပုံမှာ သူမထံမှ (၄) ပုံရွေးသွားလေသည်။ ‘မမိုး’ မျက်နှာက သိပ်မကြည်ပေမယ့် အထွန်းတော့ မတက်ရဲပါချေ။

“ပြီးခဲ့တဲ့ (၄) လက ချုပ်ရောင်းခဲ့တဲ့ စာရင်းကိုကြည့်ရအောင်။ Design က မမိုးနော်။ အပျော့သားလေး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရောင်းအားက တက်မလာဘူး။ ဆိုင်တွေမှာရှိနေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော့်တွေ့ရှိနေသေးတယ်တဲ့။ ကန်သတ်ထုတ်တာတောင်မှ ရန်ကုန်မှာ ဒီလောက်အထည်များနေရင် ကျွန်တော်တို့ Super market တွေ ဈေးတွေထဲ Field ဆင်းပျံ့ပြစ်တော့မယ်။ Brand အတုအစစ်”

ဒီတံသားကအစ စစ်ကြည့်မှ ကိုယ့်အထည်ကို ပြန်စိစစ်လို့ရမှာ။ အတုတွေက လျော့ဈေးနဲ့ရောင်းနေတာဆိုတော့ ကိုယ့်အထည်က ရောင်းအားတန်နေမှာပဲ”

“အဲဒါ Marketing တွေလုပ်ရမှာလေ ကိုသန့်ရဲ့။ မိုးတော့ သွားနိုင်ဘူး။ နေပူကပူနဲ့”

“အဲဒီလို လက်လွတ်စပယ်တော့ ခေါင်းရှောင်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ ကိုယ့်ဒီဇိုင်းမှာ ပြဿနာရှိလားဆိုပြီး အထက်ကတာဝန်ချလာတာ။ လူခွဲပြီးလုပ်မှ ဒီကိစ္စ မြန်မြန်ပြတ်မယ်”

အပြင်ဆိုသည်နှင့် ‘မမိုး’ မျက်နှာက မည်းပုပ်နေလေတော့။ ဘယ်သူမဆို Aicon ခန်းမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး စိပ်နဲ့နေချင်တာပေါ့။ ချုပ်ထည်ဌာနသွားရမည်ဆိုလည်း ‘စကားသွားလိုက်’ ဆိုပြီး တာဝန်ခွဲကိုင်ဖို့တော့ ဘယ်ကြည့်နိုင်တော့ မလဲလေ။ နေပူပူမှာ ချွေးတော့ ခွဲတော့မှာပါပဲ။

(၃)

ကုမ္ပဏီ လူထုပ်ခေါ်ထားသည်မို့ ရောက်လာပါသည် လူ
စာရင်းနှင့် CV-form တို့က စားပွဲထက် တစ်ပုံကြီးပါပဲ။ လူကြီးလုပ်
ရတာ အတော့်ကို အလုပ်ရှုပ်ရတာပါပဲလားနော်။ ဖြန့်ချိရေးဘက်၊
ထုတ်လုပ်ရေးဘက်တို့မှက အလုပ်များပြီး ပင်ပန်းစေသည်မို့
လေးလေးက သူမကို ဒီနေရာမှာ နေစေတာပါ။ ဘာထူးလဲ။ ဒီမှာ
လည်း အမြဲတစေ ဦးနှောက်ခြောက်ရတာပါပဲ။

ဟိုဌာနကို ဝန်ထမ်းဘယ်နှစ်ယောက်ပို့ပေးပါ။ ဒီဌာနမှာ လူ
ဘယ်နှစ်ယောက်လိုသည်ဆိုပြီး တောင်းဆိုတာက phone လေးနှင့်
ပြောရုံသာ။ ဘယ်မှာလူလိုတယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ လွတ်နေတယ်က
အစ သက်ဆိုင်ရာ ဌာနခွဲတွေကို အမြဲမပြတ် သတင်းမေးနေရတာ

လေး ကိုယ့်နေရာမှာ တကယ်ဆို အသက်ကြီးသည့် လူကြီးတစ်ဦး
နဲ့ရမှာ မှန်ပေမယ့် အသက် (၂၈) နှစ်အရွယ် 'ထားခင်ခင်' က
ထွေးကြီးလုပ်နေရတယ်လို့။

Form တစ်ထပ်ကိုယူ၍ ဘွဲ့ရနှင့် ဘွဲ့မရတာကို အရင်ပယ်ရ
ပါ၏။ ဘွဲ့ရတွေက ပိုအလုပ်ရှုပ်သဖြင့် ဘွဲ့မရသူတွေထဲမှ လုံခြုံရေးခန့်
ခန့် သန့်ရှင်းရေးခန့်ရန်၊ လက်တိုလက်တောင်း ပြာတာခန့်ရန် အရွယ်
နဲ့ကိုရွေး၍ paper clip ဖြင့်ညှပ်ထားကာ group ခွဲလိုက်ပါသည်။
ဘွဲ့ရတွေထဲမှာက အသက်အရွယ်ရော ရထားသည့်ဘွဲ့နှင့် ကိုက်ညီ
မည့်နေရာ list ကို လျှာထားလိုက်ရ၏။ Interview ခေါ်လျှင်
အလုပ်ရှုပ်ရပေဦးမယ်။

ရုံး phone မပြည်ဘဲ ကိုယ်ပိုင် phone မှ သိချင်းသံ
ပြည်လာသဖြင့် အပြင်လူခေါ်တာမဟုတ်မှန်း သိလိုက်ပါ၏။ Phone
နံပါတ်ကိုကြည့်စဉ်မှာတင် နိုင်ငံခြား phone နံပါတ် ဖြစ်နေသဖြင့်
လေးလေးဆက်နေမှန်း သိရှိရပါသည်။

- “ဟယ်လို”
- “ထားရေ သမီး”
- “ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ လေးလေး”
- “ဒုက္ခတော့ပေးရတော့မယ် သမီးရယ်”

“ထားလေးလေးရယ်... ပြောပါ”

“နင့်မောင်လေ နင့်မောင်”

လောပိဋ္ဌိ ‘နင့်မောင်’ တဲ့။ ကိုယ့်တာသာပွေးထားပြီး မလိမ်မဲ မလိမ္မာသားလေးကို ဆိုသည်နှင့် ‘နင့်မောင်’ ဆိုပြီး ပုံပြန်ပြီလေ။ ‘ထား’ ဖေဖေ ‘ဦးမောင်မောင်ခင်’ က အစိုးရဝန်ထမ်းအရာရှိပါ။ ဝေမေ ‘ဒေါ်တင်တင်ခ’ က လက်ရှိအထက်တန်းကျောင်းအုပ်ဖြစ်ပါစေ။ ဝန်ထမ်းမိဘတွေကြောင့် ‘ထား’ က ဝန်ထမ်းဖြစ်ကာနီး ကြီးစားဆဲမှာ လေးလေးက ဒီနေရာမှာ လုပ်ရန် နေရာပေးခဲ့တာပါ။

ဖေဖေညီဝမ်းကွဲ ‘ဦးနေလင်းရောင်’ က မိဘလက်ထက် ကတည်းက ကြွယ်ဝခဲ့သူဖြစ်ပြီး စီးပွားရေးကို အတော်ကျွမ်းကျင်သူပါ။ လေးလေး၏ဖနီး အန်တီ ‘ဒေါ်လဝန်းထိ’ သည်လည်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့် ရင်ဘောင်တန်း၍ အလုပ်ဦးဆောင်နိုင်သူမို့ ငွေဆိုတာ ခင်းလျှောက်ခင်းအိပ်လို့ရသည်ထိ ရှာဖွေစုဆောင်းနိုင်သည့် ဇနီးမောင်နှံပါပဲ။

အဲဒီဇနီးမောင်နှံမှာမှ အိမ်ထောင်သက် အတော်ကြာမှ ရှားရှားပါးပါး သားလေးတစ်ယောက်ကို ရခဲ့တာပါ။ အချိန်မပေးနိုင်သည့်ကြားမှ ရခဲ့ပါသည့် ‘ကောင်လေး’ ကို ကလေးထိန်းနာနီဖြင့်သာ ထားဖြစ်ခဲ့တာမို့ မိဘမေတ္တာ အပြည့်အဝ မရပါဘဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာလေ။

ကလေးငိုသည်နှင့် မုန့်ကျွေးဖို့ မုန့်ဖိုးပေးဖို့သာ လုပ်ပေးခဲ့တာကြောင့် ဒီ ‘ကောင်လေး’ က ငွေကြေးတန်ဖိုးကို နားမလည်တော့ဘဲ စားဖို့ သောက်ဖို့ ဖြုန်းဖို့ သုံးဖို့သာ သိတော့မှာပေါ့။ လိမ္မာအောင် ဆုံးမဖို့ထက် နားညည်းစိတ်ရှုပ်မခံချင်သည့် မိဘတွေကြောင့် ‘ကောင်လေး’ ကို ‘ထား’ တို့တွေ သနား၍မဆုံးခဲ့ပါ။

ငွေကြေးပြည့်စုံတာနှင့် ဘဝက ပြည့်စုံပါ့မလား။ မိဘအရိပ်အောက်မှာတင် ကြီးပြင်းလာပါသည့် ‘ကောင်လေး’ က ပြောဆိုဆုံးမမရတော့သည့် ကြောင်ရိုင်းလေးနယ် ခပ်ဆိုးဆိုး တေတေပေပေလေး ခြစ်လာတော့တာပါ။ ပညာတတ်ကျောင်းပြီးဖြစ်ခဲ့၍သာ တော်ပါလေးစေ။ ဟိုနိုင်ငံမှာကြီး ဟိုနိုင်ငံသားတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေမှတော့ မည်သို့ ပြောဆိုဆုံးမ၍ ရပါတော့မလဲ။

“လင်းက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျောင်းသက်တက်ဆိုတော့လည်း မတက်ဘူး။ လင်းသူရဲဆို နေစား၊ clup တက်၊ မူးယှစ်နေတာ ပြောလို့ဆိုလို့ မရတော့ဘူး။ ခင်းကို အမူနို့သာ ကျိတ်ပစ်ချင်တော့တယ်။ သမီးအန်တီလည်း နောက်ရည်နဲ့မျက်ခွက် ဖြစ်နေပြီ”

“လင်းက ချော့ဟော့ပြောရင် ရပါတယ် လေးလေးရယ်”

“နင့်မောင်က ချော့ချစ်စရာကောင်းတာကိုး။ စကားသုံးခွန်း

တောင်သလောက်မပေးနိုင်ရင်
မိဘကိုတောင် အပြစ်ပုံချသေးတာ

ခက်တာပဲ။ ဒီပြန်မှာပြည်မှာ (၆) တန်းလောက်အထိ နေခဲ့တဲ့
ဤမျှ မဆိုသွင်းခဲ့ပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလောက်ထိ ရိုင်းပျလာရပါ
သလဲ။ ဟိုမှာဆို (၁၈) နှစ်ပြည့်သည်နှင့် မိဘအိမ်မှ ထွက်သွားရတာ
သဘာဝပါ။ လူငယ်တွေ သူ့ဘာသာနေပြီး အလုပ်လုပ် ကျောင်းဆက်
တက်ကြရတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီလို လွတ်လပ်ပြီး နေချင်သလိုနေလို့
လွတ်ချင်တိုင်း လွတ်နေပြီလား 'ကောင်လေး' ရယ်။

"ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦး။ ဆေးတွေ ဘာတွေများ သုံးတတ်
နေပြီလား"

"မသိတော့ပါဘူး သမီးရယ်။ လဝန်းဆို ပြောလို့မသုံးတော့
ဘူး။ ဒင်းကို မြန်မာပြည်မှာပဲ ထားခဲ့သင့်တာတဲ့"

ကောင်းရော မိခင်ဖြစ်ပါလျက် ကိုယ့်သာသမီးကို ဖစ်ထားခဲ့
ချင်တာပါလား။ အဲဒီလို စိတ်မျိုးရှိလို့လည်း သားသမီးတွေက ခြေစုံ
ကန်ချင်ကြတာလေ။ ကလေးကို နားဝင်အောင်ပြောဖို့ထက် အနား
ရောက်လာသည်နှင့် ရှုပ်သည်ဆိုပြီး အော်ငေါက်မောင်းထုတ်ကျင့်က
'ဒေါ်လဝန်းဝါ' ထံမှာ ရှိနေပါ၏။ မေမေဆို 'ထား' ပြုမှုတာ မနှစ်

ခက်သည်နှင့် "မေမေ မကြိုက်ဘူးနော်" ဟုသာပြောခဲ့တာပါ။
မှတ်ရိုင်းဖို့ထက် အကြည့်စူးစူးဖြင့် ကြည့်ရုံနှင့်သာ 'ထား' သိခဲ့ရတာ
လေ။

ဒါကြောင့်လည်း 'လူလိမ္မာသား ယဉ်ပါ။ လူမိုက်သား ရမ်း
တာ' ဟု ဆိုရုံရှိခဲ့တာကို။ လေးလေးတို့အနီးမောင်နှံက ရိုင်းသည်ဟု
ဆိုသာပေမယ့် 'ထား' မိဘတွေနှင့်တော့ မယဉ်သာပါ။ ငွေရှိလျှင်
မိသလို မောက်မာကျင့်ရှိပြီး ဘာမဆို ငွေနှင့်ပြေရှင်း၍ရမည်ဟုသာ
အမြဲထင်သည့် အကျင့်ဆိုကြီးက စွဲနေတော့တာ မဟုတ်လား။

"ဒီမှာထက်ထားရင် ဒင်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မိန်းမရတော့
မယ်"

"ဟင်!... ကောင်မလေးတွေနဲ့ ရွယ်နေလို့လား"

"မပြောတတ်ဘူး သမီးရယ်။ ဒီမှာက စည်းသိပ်စောင့်ကြ
တာမဟုတ်ဘူး။ သိတဲ့အတိုင်း ကြိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ Alright ဆိုပြီး"

လေးလေးစကားကြောင့် နားရှက်ပြီး ပျက်စိကဲ့ပါ မှိတ်လိုက်
မိပါ၏။ ဒီခေတ်လူငယ်တွေ အကုန်နီးပါး (အနည်းငယ်မှလွဲ၍) က
အတည်မယူသေးဘဲ အပျော်နေစားတတ်ကြတာတွေ ဖြစ်နေပါပြီ။
ဒါကြောင့်လည်း အရွယ်မတိုင်ခင် ပြဿနာတွေ အကြီးကြီးတက်ကုန်
တာ မဟုတ်လား။ ခေတ်နှင့်အညီ တိုးတက်လာမှုထက် ပျက်စီး

လာမှုက ယှဉ်တွဲလာတတ်တာ မျက်မြင်ပါပဲ။ ရင်မောရပါ 'ကောင်လေး' ရယ်။

"အဲဒါ ဟိုတစ်လောကပဲ ကောင်မလေးကို အပြင်ဆေးခန်းမှာ"

"ဟင်!"

"ကြာရင် ပြဿနာရှိရှင်လာမှာနဲ့လို့ သမီးတို့ဆီ ပို့ထားချင်တာ။ အစ်ကိုကြီးတို့လင်မယားကိုတော့ အားနာပါတယ်။ မမဆို သားကို ပိုပြီးဆုံးမနိုင်မှာလေ"

သက်ပြင်းကို ရှိုက်ထုတ်လိုက်မိပါစမ်း။ ရင်တွေပူလိုက်တာနော်။ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမချစ်တော့မှ 'ထား' တို့မိသားစုကို အိမ်တော်ထိန်း ကလေးထိန်းအဖြစ် ငှားပါလေပြီ။ စည်းနှင့်ကမ်းနှင့် မထိန်းသိမ်းနိုင်ပါလျှင် ဒီကလေးက ဒီထက်ပိုလေလွင့်ပျက်စီးသွားတော့မှာလေ။

"ထား မေမေတို့ကို ပြောပြပါမယ်"

"Thanks ပါ သမီးရယ်။ လိုသမျှ ငွေကို လေးလေးလှမ်းပို့ပါမယ်"

"အာ... မဟုတ်တာ၊ လူတစ်ယောက်စာ ပိုချက်ရုံနဲ့ ဘာမှ ပိုမထူးလာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လင်းဖြူနိုးနိုင်ဖို့တော့ ထားတို့ မပေးနိုင်ဘူးနော်။ အိမ်မှာ စည်းစနစ်တကျ ဝင်ငွေထွက်ငွေကို မျှတအောင်"

ဆုံးကြတာ လေးလေးသိပါတယ်"

"အေးပါ၊ သူ့ကိုပေးဖို့ ငွေကို သမီးဆီ လေးလေးလွှဲပါမယ်"

"ထားကတော့ လေးလေးတို့ ပေးသလို မလိုအပ်ဘဲ ငွေပေးသုံးမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ သူ့သုံးသမျှ List လုပ်ပြီး Fax ပို့ပါမယ်"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒင်းကို ဘောင်ထဲသာ ခတ်ပြီးထားပြစမ်းပါ သမီးရယ်"

"တော်ကြာ မနေနိုင်လို့ ထွက်ပြေးရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"သားက မမတို့စကားကိုတော့ နားထောင်ပါတယ် သမီးရယ်"

ဒါတော့ အမှန်ပါပဲ။ 'ထား' တို့အိမ်ကိုလာတိုင်း 'ထား' နှိုက်တိုင်လည်း ရိုသေရသည့် မိဘတွေမို့ မေမေတို့အပေါ် သူ့ဆုံးမပဲ။ မေမေကလည်း ကျောင်းဆရာမ (အရင်က) မို့ ကလေးတွေနဲ့အကြောကို သိပြီး ဆုတန်ဆာ၊ ခံချာတန်ဆာ၊ ကျွေးတန်ကျွေးပြင့် ဆီမှာပါးနပ်သည့် အိုးထိန်းသည့်နှယ် လိုသလို ပုံသွင်းတတ်ခဲ့တာပါ။

လူကြီးခေါ်လျှင် "ရှင်"၊ "ဗျာ" ထူးရတာ၊ စကားပြောလျှင် "ဒေါ" ဟူသည့် စကားလုံး ထည့်သုံးတတ်ရပြီး အဆုံးမှာ "ရှင်"၊

ခင်ဗျာ" ဟူသည်ကို သုံးရအောင် သင်ခဲ့တာမို့ ဒီခေတ်လူငယ်တွေ

လို "အဘွားကြီး"၊ "အဘိုးကြီး"၊ "ဘွားခေါ်ကြီး"၊ "ဘိုးတော်ကြီး" ဟု ခိုင်းခိုင်းပျံ့ပျံ့ ပြောဆိုဆို ဝေလာဝေပါပဲ။ ရှေးခေတ်လူကြီးတွေနယ် ခေတ်ဆွေးကြီး မဟုတ်ပေမယ့် မယုသင့်သည့် အယုတို့ကို 'ထား' တို့ မယုခဲ့ပါချေ။

"ကျောင်းက ဘာလို့ မတတ်ချင်ရတာလဲ"

"စာကျက်ရတာ ပျင်းစာယ်တဲ့လေ"

"ဉာဏ်ကောင်းလျက်သားနဲ့"

"သူ့မှာ ကောင်းတာထောက်ပြလို့ရတာ အဲဒါလေးပဲရှိတယ်လေ။ ဒါလည်း special guide တွေနဲ့ ထားပေးခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဒင်းက အပျင်းခပ်ထူထူရယ်"

"ထားတို့နဲ့ နေရင်တော့ စည်းနဲ့ဘောင်နဲ့နေရမှာမို့ သူ မနေတတ်မှာပဲ စိုးရိမ်တာပါ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒါမှာ သူ အားကိုးလို့ရတာသမီးတို့ပဲ ရှိတာလေ။ မနေတတ်လည်း နေနိုင်အောင်ကျင့်ယူရုံပေါ့။ သမီးအန်တီနဲ့ ပြောဦးမလား"

"ဟင့်အင်း။ သူ ပြန်လာမယ့်ရက်သာ ထားကို phone ဆက်ပေးပါ"

"အေးအေး... ဒါဆို ဒါပဲနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ လေးလေး"

ကဲ! မကောင်း ကျောင်းပို့ဟုတော့ မထင်ချင်ပါ။ အခုမှ (၁၈) နှစ်ကျော်ရုံ ကလေးလေးကို လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး ကြီးပြင်းဖို့ တာဝန်ယူရမှာက အတော်ကြီးလေးသည့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခုပါပဲ။ သို့သော် ဆွေမျိုးရှားပါးပြီး ရှားရှားပါးပါး တစ်ဦးတည်းသောကလေးတွေသာ ရခဲ့တာမို့ ဒီမောင်နုမ နှစ်ဝမ်းကွဲလေးသာ ရှိခဲ့ရတာပါ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက မေမေ ခေါ်ခဲ့သလို ချစ်စနိုးလေးနှင့် သူ့ကို 'ကောင်လေး' ဟူ၍သာ 'ထား' လည်း ခေါ်ခဲ့ပြီး သိပ်ချစ်ခဲ့ခဲ့သည့် မောင်သေးသေးလေးပါပဲ။ အသက် (၁၀) နှစ်လောက်ကွာသဖြင့် ဒီကလေးစိစိ ပိန်ပိန်သေးသေးလေးကို ချိုးထိန်းပေးခဲ့ရတာပါ။

အားဆေးတွေ မည်မျှပင်တိုက်တိုက် အာဟာရပြည့်ဝအောင် ညှိညှိပင် ကျွေးကျွေး 'ကောင်လေး' က ဝလုံးလုံးလေး ဖြစ်မလာပါဘဲ ပိန်ပိန်ရည်ရည် ဖြူဖြူလေးအဖြစ်သာ ရှိခဲ့ရတာပါ။ ဒါဖြင့် အခုရောအရင်လို လန်ဘားလေပဲလား။ အရွယ်ရောက်လာပြီမို့ ခန္ဓာကိုယ် ခြည့်ပြီး ကြည့်ကောင်းနိုင်လာလောက်ပါပြီ။

"ပလုတ်တုတ်!"

အတွေးလွန်နေရာမှ ရုံး phone မြည်သံကျယ်ကြောင့် သန့်သွားရပါသည်။

“ဟယ်လို ... စိမ်းရေးရာဌာနက ထားခင်ခင် ပြောနေပါတယ်”

“မထားခင်ခင်”

“ရှင်”

“Interview က ဘယ်တော့လောက် စမှာလဲ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် Design ဌာနက ကောင်းထက်သန့်ပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ရှေ့တစ်ပတ် Tuesday လောက် ဖြစ်ပါမယ်”

“ကျွန်တော်တို့ရုံးခန်းအတွက် ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက် လောက် ရနိုင်မလား။ ဒီမှာ အပြင်ထွက်ရတိုင်း ငါ့ရုံးကလေးတွေရည်း ဖြစ်နေလို့ပါ”

နာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိပါ၏။ သူက ‘ထား’ ထက် အရှင် ဒီကုမ္ပဏီကို ရောက်နှင့်တဲ့လူလေ။ လုပ်သက်ရော ဝါအရပါ ‘ထား’ ထက် ကြီးပြီး ရာထူးက ‘ထား’ ကကြီးနေသဖြင့် သိပ်မကြည်လင်ပုံ ရလေ၏။ လုပ်သည့်အလုပ်မှာက မိန်းကလေးတွေချည်း (၅) ယောက်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း ဦးစီးနေရသည့်လူပါပဲ။ အခုမှ ဘာစိတ်ကူး ပေါက်ပြီး လူထပ်တောင်းရတာပါလိမ့်။

“ဒါတော့ မပြောနိုင်ဘူးရှင်၊ လူသစ်ခန့်ဖို့ စာရင်းက (၁၀) ဦးပဲ ရထားတာရှင်”

“ဒါဆိုလည်း တစ်ယောက်တော့ ပို့ပေးပေါ့ဗျာ။ တကယ် လို့လို့ တောင်းရတာပါ”

“အင်း ... စဉ်းစားပေးမယ်၊ ဒါပဲနော်”

အလို! ဘာကိုစဉ်းစားပေးမယ် ပြောမိတာပါလိမ့်။ ဟိုနေ့ကပဲ ထဲမှာ အမှတ်မထင် တွေ့မိပေမယ့် လူကို စကားမပြော၊ နှုတ်ဆက်ခြင်း မရှိတာမို့ စိတ်ထဲ ခုတုတု ဖြစ်နေရတာပါ။ ‘ကောင်းထက် သန့်’ တဲ့။ နာမည်က စီးပို့လိုက်ပါဘိ။

(၄)

Phone ကို နေရာမှာ ပြန်ချထားလိုက်ပြီး နှာခေါင်းရုံလိုက် မိပါ၏။ အတော်လက်ပေါက်ကပ်သည့် အပျိုကြီးပါပဲ။ ဒီခေတ်မှာ အသက် (၂၅) နှစ်ကျော်လျှင် အပျိုကြီးစာရင်းထဲ ဝင်သွားပြီ မဟုတ် လာ။ သူနှင့် မတိမ်မယိမ်းအရွယ်ပို 'ထားဆင်ခင်' ကို အပျိုကြီးစာရင်း ဝင်ထားခိုင်းလိုက်တာ မှားမည် မထင်ပါ။

သူဌာနမှာက ရုံးဝန်ထမ်းနှစ်ဦးသာရှိပြီး အလုပ်သင်သာ ရှိသေးသဖြင့် အလုပ်မတွင်ကျယ်ပါ။ Designer ထဲမှာ 'မသက်မာ' နှင့် 'စကားဖြူ' ကသာ အစစအရာရာ ခွဲဝေလုပ်ပေး၍သာ လည်ပတ် နိုင်လေ၏။ 'မိုးဝါ' ကဖြင့် နဂိုကတည်းက အထက်လူကြီးဆိုင်း(အကပ်) နှင့် ထင်လာသူမို့ Style တစ်ခွဲသာဖြင့် သူမတာဝန်ကလွဲပြီး တခြား

အရာကို စိတ်မဝင်စားပါချေ။

ရုံးလားချိန်လည်း နောက်ကွသလို ညနေ (၅) နာရီရိုးသည် နှင့် လူကြီးဖြစ်သည့် သူပင် မပြန်သေးမီတဲ 'မိုးဝါ' က ပြန်ရန်ပြင်နေ လေပြီ။ သူမ Design ကိုမရွေးလျှင် မျက်နှာအမှအရာက မကျေနပ် ချက်ကို ပြလေ၏။ ဒီမှာက အဆင့်ဆင့်တင်ပြပြီး အထက်မှ ပယ်ချ လျှင် သူခေါင်းခဲရတော့တာပါ။ အလုပ်အရေးကြီး၍ overtime ဆင်း ရလျှင်လည်း 'မိုးဝါ' က ရှောင်ပြေးလေပြီ။ ကလေးအမေ (တစ်နှစ် ကျော်သားကလေးရှိသည့်) 'မသက်မာ' ပင် အနည်းဆုံး (၉) နာရီ အထိတော့ OT ဆင်းပေးလေ၏။

တကယ်တမ်း ဖင်ပန်းရသည်က အစစ နားလည်ပြီး အပင် ပန်း ခံနိုင်သည့် 'ဖြူ' ပါပဲ။ အလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ မငြင်းဆန်ပါပဲ အမြဲတစေ ဖျတ်လက်တက်ကြုံနေသည့်ကလေးပါ။ အလုပ်သင် ဝန်ထမ်းတွေနှင့် အသက်သိပ်မကွာတာတောင်မှ တန်းတူသဘောထား ပြီး ခင်မင်ဖော်ရွေစွာ တွဲခေါ် ညှစ်ပေးတာပါလေ။ ဒီမှာ စာမေးပွဲဖြေပြီး အောင်မှ ဒီအလုပ်ရခဲ့သည့် တစ်ဦးတည်းသော Designer လေးပါ။

မာနလည်း မရှိသလို မြင်သမျှ လူကိုအပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက် တတ်လေ့ရှိသဖြင့် လူချစ်လူခင်များလေ၏။ အလုပ်ဝင်တာ တစ်နှစ် မပြည့်မီမှာပင် သက်ဆိုင်ရာဌာနအသီးသီးမှ လူအကုန်နှင့် သိနှင့်ပြီး

သလို 'မနောဒြ' သဘောဖြူ သည့် 'စကားဖြူ' ဟုအမည်ရခဲ့တာ အမှန်ပါလား။

"ဒေါက်! ဒေါက်!"

"ကိုသန့်ရေ... ဒါလား"

"ဘာတွေလဲ"

"အပေါ်က လာဖိုသွားတာပါ"

"ခဏလေး မသွားနဲ့ဦး"

သူက စာအိတ်အညှိဖြင့် ပိတ်ထားပါသည့် ခပ်ကြီးကြီး စာရွက်ထုပ်ကိုဖောက်ရင်း အပြင်ပြန်ထွက်မည့် 'ဖြူ' ကို တားလိုက် ပါ၏။ 'မမိုးဝါ' ကို ထည့်တွက်မရဘဲ 'မသက်မာ' ကိုခွဲရပြီး အလုပ်များ လွန်းသည့် 'ဖြူ' ကို သူက အားလည်းနာရပြီး အားလည်းကွီးရသည့် ဆရာတပည့်ပမာ အလေးအနက် ရှိခဲ့ရတာပါပဲ။

"ကျစ်!... သွားပါပြီ"

"ဘာလဲဟင်"

"ဒီမှာလေ"

ဟိုရက်ပိုင်းကပင် တင်လိုက်သည့် ပုံတွေ ပြန်ကျလာခြင်း ပါပဲ။ 'မမိုးဝါ' Design ခို့ သိလျှင် ဒေါ်ပွဦးမှာပါ။ 'ကိုသန့်' က စိတ်ပျက်ပုံဖြင့် သက်ပြင်းနှိုက်လိုက်လေ၏။ 'ဖြူ' က ထိုသို့ဖြစ်လာလျှင်

အချိန်မရွေး ထပ်တင်၍ရရန် stick ထဲမှာ လိုလိုမယ်မယ် ထည့်သိမ်း ထားတာတွေ အမြဲအလိုကွဲထားလေ့ရှိပါသည်။

ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းလေး တူထောင်နိုင်ပါလျှင် သုံးလို့ရနိုင်မည့် design မျိုးကို အားလျှင်အားသလို အချိန်ရတိုင်း ဆွဲလေ့ရှိသူပါ။ Sunday ပိတ်ရက်တိုင်းလည်း ဟိုဘက်တစ်လမ်းကျော်မှာ Fashion ဆိုင်ဖွင့်ထားပါသည့် အန်တီ 'လော်ရင်းနွဲ့' ထဲမှာ ဝိုင်းကွဲချုပ်ပေး ရင်း ပညာလေ့လာနေသူမို့ အတွေ့အကြုံရှိအောင် အမြဲကြိုးစားနေရ လေ၏။

"ဖြူပုံတွေရော"

"ရှိပါတယ်"

"အရပ်မပါဘဲ ဆွဲထားတာတွေ ရှိမလား"

"ဟုတ်ကဲ့ stick ထဲမှာရှိပါတယ် ကိုသန့်၊ ဖြူ ယူလာပေး ခဲ့မယ်"

Hall ထဲ ပြန်ထွက်ကာ အံ့ဆွဲထဲထည့်သိမ်းထားပါသည့် stick ကို ယူလာပေးလေ၏။ သူ computer မှာ join ပေးလိုက် သဖြင့် ကြည့်စဉ် ဂျာမတွေ့ပါ။ သတိရှိသည့် 'ဖြူ' က stick ဖွင့်သုံး ဆွဲ၍ လွယ်လင့်တကူ ဂျာမတွေ့စေရန် file ကို password မဲထား လေသည်။

“မြို့”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ”

“ကိုယ်သိလို့ ရရဲ့လား”

“ရပါတယ်၊ ဒီလပိုင်း ဒီခိုင်းနံပါတ်နဲ့ခံပြီး ဖွင့်ထားတဲ့ password ပါ။ ဒါက မိန်းကလေးဝတ်စုံတွေနော်၊ ဒီထဲမှာမှ ယောက်ျားလေး ဝတ်စုံတွေရှိတာ ခဏလေး”

သူ့ဘေးနားမှာရပ်ရင်း ကိုယ်ကိုင်းလျက် computer ဖွင့်ပေးနေသဖြင့် လူချင်းအတော်နီးသွားရပါတယ်။ ခပ်သင်းသင်းရနံ့ကြောင့် သူ အလိုလို အသက်အောင့်ထားလိုက်မိပါသည်။ ‘ထားခင်ခင်’ လို့ ရေမွှေးနံ့မဟုတ်ပါဘဲ ‘မြို့’က ဘာများသုံးပါသလဲ။ အတွေးနှင့်အတူ ရင်ထဲ ထိတ်သွားရလေသည်။ အလိုလေး! ‘မြို့’အပေါ်မှာ သူ စိတ်ပြောင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။

“ဒီမှာရပြီ”

“မြို့”

“ရှင်”

“အင်း... ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“ဒါက ကော်လံနဲ့ ဒီဇိုက်ကပ်အနားသပ်လေးတွေမှာ Zip Zap ပန်းချည်ထိုးထားတာ။ ဒါက ကြယ်ပုံစံ Design ထွင်ပြီး

ကြယ်သီးကိုပါ အဲဒီလိုပုံစံမျိုးသုံးရမှာ။ ဒီတစ်မျိုးက”

“ဘာလူးထားဘာလဲ”

“ဟင်... ဘာကိုလဲ”

“မြို့ကိုယ်က အနံ့သင်ဆင်းလေး ရနေလို့”

“အာ... ကိုသန့်ကလည်း မြို့ lotion မသုံးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာကိုတော့ facial form ပါးပါးလေးလူးတယ်၊ အဲဒါပဲ”

‘မြို့’ က မျက်နှာရဲညွှားသလို ခန္ဓာကိုယ်ကိုပါ မတ်၍ နောက်ဆုတ်လိုက်လေ၏။ ဘာရယ်မဟုတ် ရိုးသားစွာပြောမိရုံပါ။ ဆရာတည့်နှယ် မောင်နှမနှယ် ရင်းနှီးနေရာမှ စိမ်းသက်သလိုမျိုးတော့ မြို့မသွားစေချင်ပါလေ။

“Sorry!... ကိုယ် ရိုးရိုးပြောလိုက်မိတာပါ မြို့ရဲ့၊ ထားခင်ခင်က ရေမွှေးသုံးလို့လေ”

“ထားခင်ခင်”

“အင်း”

“အင်း”

“မမထား ရေမွှေးသုံးတာ ကိုသန့်က ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“အဲ!... အာ... မြို့ကလည်း ကိုယ့်ကို တစ်မျိုးထင်နေပါဦး ဟိုနေ့က မြေအောက်ထပ်ကားပါကင်က lift စီးရင်း ကြုံလို့ ဆုတ်ရတာပါ”

“ဘာရေလွှာလဲ”

“မသိဘူး”

သူ ရှုတည်တည်ဖြစ်သွားသောကြောင့် ‘ဖြူ’က ပြုံးစိပ်လေး ဖြစ်သွားလေ၏။ ဒီလောက်ကြီး တရင်းတနီး မရှိပါဘဲ စနောက်ရင်းနီး တာမျိုး သူနှင့် ‘ဖြူ’ ကြားမှာ ရှိလာပြီလား။ ပထမ ရှုက်သလို ဖြစ်သွားပေမယ့် ‘ထားခင်ခင်’ အမည်ကို ထည့်ပြောလိုက်သဖြင့် တစ်မျိုးသို့ ထင်ပြန်လေသည်။

“မမထားက မျက်နှာတည်ပေမယ့် စိတ်ရင်းဖြောင့်ပါတယ် ကိုသန့်ရဲ့”

“ဖြောင့်တယ်၊ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူးလား”

“ကောင်းတာထက် ဖြောင့်မှန်တာက ပိုမှန်လို့ပေါ့ ကိုသန့် ရယ်။ မသိရင် အရမ်းကြီးတင်းတယ်ထင်ရပေမယ့် စိတ်ရင်းကောင်း တာမျိုးက ရှားတယ်လေ”

“နေပါဦး... ဖြူက ကိုယ့်ကို ဘာထင်ပြီး ထားခင်ခင် အကြောင်း ပြောနေရတာလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ ကိုသန့်များ မမထားကို စိတ်ဝင်စားသလား လို့ပါ”

“ဘယ်ကသာ”

“ဖြူလည်း သူများပြောလိုသိတာပါနော်။ မမထားက ဖြူတို့ ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ ဘယ်ရော့ပါ့မလဲ”

“ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ကိုယ်တို့စကားထဲ ထားခင်ခင် ဆိုတာကို သိရတာလဲ။ ဒါလေးမဆိုးဘူး၊ ဖြူက ဘယ်တုန်းကများ ဆိုဆင်ထားတာလဲ”

“ဒါတွေက အိမ်မှာ အားရင်အားသလို ဆွဲကြည့်ထားတာတွေ လက်နဲ့ဆွဲထားတာ စိတ်တိုင်းကျမှ computer ထဲ ထည့်သိမ်း

“ဒါဆို အိမ်မှာ ဆွဲထားတာ အများကြီးရှိတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“တစ်ခါလောက် လိုက်ကြည့်ဦးမှပဲ”

“ဟင်း ဟင်း... ကိုသန့် မောသွားမှာပေါ့”

“ဘာလို့လဲ”

“နှစ်လွှာထိ လှေကားတောက်ရမှာလေ”

“Exercise ဖြစ်တာလို့ တွေးပြီးတက်ရမှာပေါ့”

နှစ်ဦးသား ရယ်မိကြလေ၏။ ‘ဖြူ’ က ပထမအသုပ်ရွေးထား ပြီးသည့် Design အတွက် ပိတ်စရာ sample ချုပ်ဖို့တာဝန်ယူရပြီ ဆို အပြင်မှာ ရောင်းအားတန်နေပါသည့်ကိစ္စကို သူ ဖြေရှင်းဖို့

ခေါင်းခဲနေရတာ ဘယ်သူကူပါ့မလဲ။

“လူထပ်ခေါ်တာ ရမှရပါ့မလား မသိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုသန့်ရဲ့”

“ဖြူချည်း ဒိုင်ခံလုပ်နေရလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ အခုလည်း ဒီ Design အတွက် တာဝန်ယူရပြီ။ အပြင်ကိုထွက်ဖို့လည်းရှိတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အပြင်ကမမတွေ့က တစ်ယောက်မှ ထွက်ချင်ပုံ မပေါ်ဘူး”

“ဟင်း ဟင်း ... ဖြူပဲ အေးအေးသန့်တို့နစ်ယောက်နဲ့ တစ်လှည့်စီ ထွက်ပါ့မယ် ကိုသန့်ရဲ့”

“လူစုခွဲပြီးလုပ်တော့ ပြန်ပြန်စာရင်းကောက်ရတာ လွယ်တာ ပေါ့ ဖြူရဲ့။ တစ်ယောက်တည်းပင်ပန်းသလောက် အထက်က ဘောက်ဆူးပေးတိုင်း ဝေစုတော့ လိုချင်ကြတယ်။ အပင်ပန်းတော့ မခံချင်ကြဘူး”

“ကိုသန့်ကလည်းလေ”

“ဖြူကိုယ်စား ပြောပေးတာလေ။ ကိုယ်က နေ့တိုင်း မြင်နေရတာ အရမ်းပြောချင်နေပြီ။ မကောင်းတတ်လို့။ မသက်မာကတော့ ထားပါတော့။ ကလေးအမေ့မို့ ငဲ့ညှာပေးနိုင်ပါရဲ့”

“ကိုသန့်တော့ ခေါင်းဖြူတော့မယ်”

“အဟုတ်ပဲ၊ ခေါင်းကျိန်းနေတာ မြင်တယ်မဟုတ်လား ဖြူ”

နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်နဲ့ ဝမ်းထဲမှ အသီးသီး Canteen ရှိရာ ဆီ သွားကြလေပြီ။ သူနှင့် ‘ဖြူ’ က ခုထိ အလုပ်လုပ်နေရတုန်းပါပဲ။ အဲဒါပြောတာပေါ့။ အလုပ်လာချိန်မှာ အချိန်ဆွဲကြသလောက် အလယ်စာစားချိန်နှင့် အလုပ်ပြန်ချိန်မှာဖြင့် ခြေသွက်လွန်းကြတာ သေး ‘ဖြူ’ က ပယ်လိုက်သည့်စာရွက်တွေကို ပြန်ကြည့်နေလေ၏။ ‘မနီဗျာ’ Design တွေချည်းမို့ ပြောရမှာ မျက်နှာပူဦးတော့မှာလေ။

“ဒါလေးလည်း လှပါတယ်။ ဘာကိုမကြိုက်တာပါလိမ့်”

စာရွက်နောက်မှာ မှတ်ချက်ပါသဖြင့် နောက်ကျောမှ စာတမ်း တို့ကို ဖတ်နေလေသည်။ မြစ်ချက်တွေကို နံပါတ်စဉ်တပ်ပြီး မှတ်ချက် ထားသဖြင့် ကိုယ်တိုင်လည်း ချုပ်တတ်ပါသဖြင့် မှတ်ချက်တွေကို ချယ်လင့်တကူ သဘောပေါက်မှာပါ။ သူက သူ့မျက်စိထဲ နှစ်သက် ထည့် အင်္ကျီပုံစံ (၆) မျိုးကို ရွေးချယ်၍ printer မှ ထုတ်လိုက်ပါ သည်။

“ဖြူ ဒါလေးပြန်ပြီး”

ရှုတ်တရက် Hall ခန်းတံခါးပွင့်သွားတာမို့ သူ ပြောလက်စ ထားရပ်သွားရလေ၏။ အပြင်ကို ကျောပေးထားပါသည့် ‘ဖြူ’ က

မမြင်ပေမယ့် သူ့ခုံက အပြင်ကို မျက်နှာမူထားသဖြင့် ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာပါသည့်လူကို လှမ်းမြင်နေရပါသည်။ အလို! 'ထားခင်ခင်' တစ်ယောက် ဘာစိတ်ကူးဖြင့် ဒီကိုရောက်လာပါသလဲ။

“ဖြူ ဧည့်သည်”

“ရှင် ... ဪ ... မမထား”

ကမန်းကတမ်း သူ့ရုံးခန်းလေးထဲမှ အပြန်ထွက်၍ 'ဖြူ' က ကြိုဆိုလိုက်လေ၏။ 'ထားခင်ခင်' က တစ်စုံတစ်ခုပြောသဖြင့် ခေါင်းကိုညှိတ်လိုက်ပြီး သူ့ရုံးခန်းမှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်လေ သည်။ အလိုလေး! ဒါဖြင့် သူ့နှင့်စကားပြောဖို့ 'ထားခင်ခင်' ရောက် လာတာပေါ့လေ။

“ကိုသန့်နွဲ့ ပြောမလိုတဲ့”

“ဝင်လာလေ ပြောပါ”

“တကယ်ပဲ လူလိုတာလားလို့ လာကြည့်တာပါ”

“မလိုဘဲပြောပါမလား မထားခင်ခင်ရဲ့။ ဖြူကိုပဲ မေးကြည့် လိုက်ပါ။ အပြင်ထွက်ဖို့ အုပ်စုခွဲရင် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တော့ ပါမှဖြစ်မယ်။ မိန်းကလေးတွေချည်းဆိုတော့ လူသိပ်မရှိသေးလို့ပါ”

“အင်းလေ ပြီးတာပဲ။ စကားဖြူနဲ့ တွဲလုပ်ရမှာပေါ့။ ရပါတယ် ကျွန်မ ကြည့်စီစဉ်ပေးပါမယ်။ အပြင်ရောက်နေပြီပဲ ထင်ထားတာ။

Lunch သွားမစားသေးလို့ တော်သေးတယ်”

“ဟုတ်သားပဲ အလုပ်ထဲ စိတ်ရောက်နေတာနဲ့ အချိန်မမှန်

ပဲ”

မပြေးချင် ပြီးချင် မျက်နှာပုံစံဖြင့် 'ထားခင်ခင်' က ပြန်ထွက် သွားလေ၏။ ဘာလဲ အလုပ်ချိန်ကိုလုပ်နေမိလို့များလား။ ဒါမှမဟုတ် 'ဖြူ' နှင့် နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာကိုများ အပြင်တစ်မျိုး ထင်ချင် ထားများလား။ သူ မသိတော့ပါလေ။

(၅)

ကုမ္ပဏီမှာ လက်ရှိဦးဆောင်နေပါသည့် MD လူကြီးက Member အဖွဲ့ဝင်မှ ဖြစ်လေ၏။ လေးလေးက ထည့်ဝင်ငွေအများဆုံး ဖြစ်ပေမယ့် နိုင်ငံခြားမှာသာ အနေများသဖြင့် ဒ်မှာ လာမဦးစီးနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် Member meeting လုပ်တိုင်း လေးလေးကိုယ်စား လူကြီးတစ်ဦးအနေဖြင့် 'ထား' ပါ တက်ရလေသည်။

ဒီက လျှို့ဝှက်ချက်မှန်သမျှကို မရွင်းမချွန် ဟိုက လေးလေး ထံ အမြဲပို့ပေးရသဖြင့် 'ထား' မသိအောင် ဒီမှာ ဘာမှ ထိန်ချန်၍ မရပါချေ။ ဝန်ထမ်းတွေ လစာတိုးတာ၊ Bonus ပေးတာကအား 'ထား' ကပင် ဆုံးဖြတ်ပေးရလေ၏။ ဝိကုန်သွင်းကုန်အပြင် ဒီမှာ ဖြန့်ချိရတာတွေ ခိုသလို နိုင်ငံတွင်းလည်ပတ်နေပါသည့် အထည်စက်

သည်း ကုမ္ပဏီမှ ဦးစီးဆောင်ရွက်နေပါသည်။

အထည်ယူတာ ပြန်ပို့တာ စသည့် သတင်းကိုတော့ 'ထား' သိဦး ချုပ်လုပ်တာ၊ ဒီစိုင်းဖော်တာ၊ အထည်ဖြန့်ချိတာကိုတော့ နား မထည်သဖြင့် မလုပ်ရပါ။ ထိုလုပ်ငန်းက ဝင်ငွေ အလည်ပတ်ဆုံး ဖြစ်သဖြင့် စက်ရုံအထိ လေ့လာထားရန် ညွှန်ကြားထားပေမယ့် တစ် ညှိမ်းမှ မသွားဖြစ်ပါချေ။ အထူးသဖြင့် အဲဒါကို ဦးစီးလုပ်နေပါသည့် ဘေးနခပ်ကြီးကြီးလူကို စကားသိပ်မပြောချင်ပါ။

'ထား' နှင့် အသက်သိပ်မကွာမှန်း သိပေမယ့် သူ့ကို 'ကို' ဆိုပြီးခေါ်ရမှာကို ဝန်လေးမိလေ၏။ ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတွေအပေါ် (အထူးသဖြင့်) 'စကားပြု' အပေါ်မှာ တရင်းတနီး ရှိပေမယ့် 'ထား' ကိုတော့ သိပ်ကြည်လင်ပုံ မရဘဲ ခပ်ရင့်ရင့်လေသံဖြင့်သာ ပြောတတ် လေသည်။ သူ့ရုံးခန်းမှာ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးဖြင့် စကားပြောနေတတ်ပေ မယ့် 'ထား' နှင့်ဆို မျက်နှာက အလိုလိုတည်သွားရတာ ဘာကြောင့်လဲ သိပါ။

'ထား' က အသက်ငယ်ပြီး သူ့ထက် ရာထူးကြီးနေရာယူ ထားတာမို့ မကြည်တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ ဒီကုမ္ပဏီမှာ အသက် ကြီးငယ် လူလတ်အရွယ်စုံတွေ ရှိတာမှန်ပေမယ့် 'ထား' တို့ လူလတ် ထန်းမှာဖြင့် သူက အတော်ကြည့်ကောင်းပြီး smart ကျတာအမှန်ပါ။

ရုပ်ရည်ရေး အရပ်အမောင်းကပါမက အပြောအဆိုအသံက ကြည့်လင်မြတ်သားပြီး ယောက်ျားပီသလွန်းလေသည်။

တကယ့်ကို ကြည့်ကောင်းပြီး လူကြီးလူကောင်းနယ် ဖေခေလို့ပင် အရာရှိကုန်မျိုးနုနု မြင်ရုံဖြင့် သိသာတာမို့ စိတ်ထဲ သဘောကုန်ပေမယ့် တစ်ဖက်က 'ထား' အပေါ် အမြင်မကြည်သည့်အတိုင်း တူညီစွာ တုံ့ပြန်မိသလိုပို မနှစ်သက်မိပြန်ပါ။ သို့သော် မိန်းမချင်းတိုင်းက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခင်တန်းတန်းသာနေတတ်ကြတာ မဟုတ်လား။

ထိုအထဲမှာမှ 'စကားဖြူ' ဟူသည့် မိန်းကလေးက အဖျားထဲမှ ကွဲထွက်နေသလို ထင်ထင်ရှားရှားဖြင့် နာမည်ထွက်နေတာလေး မြင်လိုက်သည်နှင့် မျက်စိနူးလေးတွေကအစ နှလုံး ဝါးလေးပါ ချိုမြေ့ပြီး ရည်မှန်စွာ အရင်ဆုံး နှုတ်ဆက်တတ်တာမို့ စိတ်ရင်း အဘယ်မျှဖြူစင်မှန်း သိသာစေလေ၏။ 'ထား' ကိုယ် 'ထား' စိတ်ထားအကောင်ကြီး စိတ်ထားအဆိုကြီးဟု မသုံးသပ်မိသော်လည်း ထိုကောင်မလေး မနောဖြူတာကိုတော့ အသိအမှတ်ပြုမိတာပါလေ။

အရွယ်မရွေး သူမကပင် ဦးစွာနှုတ်ဆက်တတ်ပြီး အမြင်မတော်သည်နှင့် နေရာမရွေး ကူညီတတ်တာ မဟုတ်လား။ ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲနှင့် Designer အဆင့်ရခဲ့ပေမယ့် ဟိုခိုခိုလည်း မညည်ညည်

မိမိ အလေးအပင် မနိုင်မနင်း သယ်လာတာကို မြင်တိုင်း ဝတ်ကူညီပြီး ဘာသိဘာသာမနေတတ်သည့် အကျင့်ကောင်းလေးကိုက လူချစ်ခင်ခွယ်ရာပါ။

ဒါကြောင့်လည်း တခြားသူတွေကို ခင်တန်းတန်းနေလေ့ရှိသည့် 'ထား' က သူမကို 'မမထား' ဟု နှုတ်ဆက်တတ်သည့် 'စကားဖြူ' ကိုတော့ (ချွင်းချက်အနေဖြင့်) ခင်မင်စိတ်ဖြစ်မိတာ အမှန်ပါလေ။

ဒီကောင်မလေးမှာ မာနမှ ရှိပါလေစဟု တစ်ခါတလေ တွေးမိသည်အထိ 'စကားဖြူ' ဟူသည့် မိန်းကလေးက စိတ်ဝင်စားခွယ် ရှိခဲ့တာပါ။

"ဘယ်လို"

အလုပ်ပိတ်ရက်မို့ မိသားစုသုံးဦး မျက်နှာစုံညီ စားဖြစ်သည့် ထမင်းပိုင်းမှာ လေးလေး၏ Request ကို ပြောမိခြင်းပါ။ ဖေဖေက အံ့ညံ့သွားပေမယ့် မေမေကတော့ ပုံမှန်ပါပဲ။ သားသမီးတွေကို မည်သို့မည်ပုံ ထိန်းမတ်ပုံသွင်းရမည်ဆိုတာ မေမေက ပိုသိတာပါလေ။

"နေလင်းတစ်ယောက်ကတော့ သားလေးတစ်ယောက် စည်းရိုက် ပုံစံတကျကို မထားတတ်ဘူး။ ဒီပုံနဲ့ ကုမ္ပဏီကို ဘယ်လို ဆက်ခံခိုင်းမလဲ"

“အခြေခံသုထက် အမေက ပိုပြီးလိုအပ်ချက်ရှိတာပေါ့ကို”

“အင်း... ငွေကို လောဘတကြီးရာဖို့ပဲ ခေါင်းထဲရှိတာကိုး။
ထပ်တန်းကတော့ သားလေးသုံး မပိုနဲ့ဆိုပြီး ခုတော့ ဖြန့်တဲ့ကောင်က
လက်ဆကြီးလာတော့ လက်မြှောက်ရပြီ”

“ကောင်လေးကို ဒီမှာခေါ်ထားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား ဖေဖေ”

“ခေါ်ထားရမှာပေါ့ သမီးရဲ့။ ဒီတိုင်းလွတ်ထားရင် ပိုဆိုးသွား
လိမ့်မယ်”

“သူ အနေကျပ်မှာရိုးလို့ပါ မေမေရဲ့”

“အို... ဘာလို့ အနေကျပ်ရမှာလဲ။ ဒီရောက်ရင် ဒီအိမ်
စည်းကမ်းနဲ့အညီ နေတတ်ရမှာပေါ့။ သူ့မိဘတွေလို ကလေးကို
ပေါက်လွတ်ပဲစား ပစ်မထားနိုင်ပါဘူး။ ဒါမှ ဒင်း အပိုးကျိုးမှာ”

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့။ ကလေးကို ကလေးလို့မြင်ပြီး ချော
တန်ချော့ ခြောက်တန်ခြောက် အလျှော့အတင်းနဲ့ ထိန်းပေးမှဖြစ်မှာ
သူသုံးချင်သလို လွတ်ပေးထားလို့ကတော့ ရေပေါ်ဆီ ကုဋေရှစ်ဆယ်
သူဋ္ဌေးသားလိုပဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“လေးလေးက ထားဆီပဲ ငွေလွှဲပေးမယ်လို့ ပြောတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ သူတို့ပေးသလို လက်လွတ်စမယ် ပေးသုံး
နေလို့ကတော့ ကလေးက အချိုးပြေလာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“လင်းက ဖေဖေနဲ့မေမေကိုတော့ အရင်ကတည်းက
ကြောက်ပါတယ်။ အရမ်းကြီး ဖိထားရင် မပျော်မှာစိုးလို့ပါ”

“ဒီမှာ ပျင်းစရာဖြစ်အောင် မနေခိုင်းနဲ့ပေါ့ သမီးရယ်။
ဘာဝါသနာပါသလဲ ဘာသင်တန်းတက်ချင်သလဲ၊ ဘာအလုပ်လုပ်ချင်
လဲဆိုပြီး သေချာမေးပြီး လုပ်ပေးလိုက်လေ”

“ထားလည်း အဲဒါကို စဉ်းစားနေတာ ဖေဖေရဲ့။ သူ ဆက်ခံ
ရမယ့် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းအကြောင်းကို တီးခေါက်ကြည့်မိဖို့လည်း လို
တယ်လေ။ ဒါကြောင့်မို့ ခဏတစ်ဖြုတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်လုပ်ကြည့်စေချင်
တယ်”

“အလုပ်ကို အလေးအနက်မထားဘဲ အပျော်လုပ်ခိုင်းတာ
တော့ မသင့်တော်ဘူးပေါ့ သမီးရယ်”

“ထားသိပါတယ် မေမေ၊ စည်းကမ်းတကျ သင်ပေးတဲ့လူရဲ့
လက်အောက်မှာပဲ ထားပေးမှာပါ”

“ပင်ပန်းမှာလား”

“ရိုးအလုပ်ထက် အပြင်ထွက်ရတာမျိုးတော့ ရှိပါတယ်
ဖေဖေ။ တွဲသင်ပေးမယ့် ကောင်မလေးက စိတ်ရှည်မှာမို့ပါ”

“ဘယ်သူလဲ သမီး”

“စကားပြုပါ”

... သမီးပြောပြောနေတဲ့ မိန်းကလေးလား။ အလုပ်
... ကြီးစားတဲ့ကောင်မလေးပေါ့လေ။ အသက်က ဘယ်လောက်
နဲ့လို့လဲ”

“(၂၀) ကျော်နဲ့လေးပဲ ဂိုဏ်းမယ် မေမေ။ ရှက်ကလေးကလည်း
နဘယ်။ ပိန်ပိန်ရည်ရည် ဖြူဖြူကလေး။ မျက်နှာလေးကလည်း အရမ်း
ချိုတယ်။ သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုကို ပျော်ပြီး စိတ်ချမ်းသာ
လာရတာအမှန်ပဲ”

“ကုသိုလ်ကောင်းလိုက်တာကွယ်။ ရှေးကုသိုလ်အတော်များ
ခွဲလို့ပဲ ဖြစ်မယ်”

ဟုတ်လား ‘စကားဖြူ’။ ရှေးဘဝကောင်းမှုတွေ အများကြီး
လုပ်ခဲ့လို့ ဒီဘဝမှာ ဤမျှ စိတ်ချမ်းမြေ့နေတာလား။ ငယ်နုအပြုံးချိုချို
လေးကြောင့် မိန်းမချင်း မနာလိုအောင် ချောမောတာထက် ချစ်စဖွယ်
လေးဖြစ်နေရတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ ‘ကိုကောင်းထက်သန်’ ရဲ့
တောင်ဝှေ့နယ် အားအင်ကိုရဆုံးတပည့်အဖြစ် ရှိနေတာက နေရာချင်း
လဲချင်စရာဟုသာ ထင်ရတာပါ။

အလို! ‘ထား’ တော့ ဒီချာတိတ်မလေးကို မနာလိုစိတ်
ဖြစ်ပြီလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ သူ့အပေါ်မှာ စိတ်တစ်မျိုးတစ်မည်
ဖြစ်နေပြီလား မသိတော့ပါချေ။

“အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ စက်ရုံသွားရတာတွေ Marketing
... ရမှာတွေ ရှိတယ်ကဲ့။ သူတို့ရုံးခန်းမှာက အဖွဲ့မှူးကလွဲပြီး
... ယောက်စလုံးက မိန်းကလေးတွေပဲဆိုတော့ ဝန်ထမ်းထပ်ဖြည့်ပေး
... ကိုကောင်းထက်သန်ကလည်း ယောက်ျားလေးဝန်ထမ်းပဲ ခန့်စေ
... တော့”

“ဘယ်သူ”

“သူတို့အဖွဲ့မှူး ကိုကောင်းထက်သန်ပါ ဖေဖေ”

“ကောင်းထက်သန်ဆိုတော့ ဒေါက်တာကောင်းထက်စံရဲ့
... များလား”

“ဟင်! ... ဖေဖေ သိလို့လား”

“သိတာပေါ့။ ဖေဖေသူငယ်ချင်းရဲ့သားကြီးလေ။ နေပါဦး
... လေးလည်းရှိတယ်။ ထိပ်ထားစံဆိုလား။ အခု ဆေးကျောင်းတက်
... တာပေါ့”

ဘုရားရေ! ဖေဖေက သူ့နှင့်သိနေပါသတဲ့။ ညီမလေး တစ်
... ယောက်တောင်ရှိသတဲ့လား။ ‘ထား’ လိုပဲပေါ့နော်။ ‘ထား’ ကတော့
... ကွဲမောင်လေးပဲရှိတာပါ။ ရင်ထဲ ထိတ်သွားရသလို ဝမ်းသာသည့်
... သိပါပဲ။ ဖေဖေနှင့်သိသည်ဆိုတော့ သူ့အကြောင်းတွေကို ‘ထား’
... သိသင့်သလောက် သိတော့မှာလေ။

“မသက်ထားစံရဲ့သမီးနဲ့ ခုန သမီးပြောတဲ့ စကားဖြူက ရွယ်တူလောက် ဖြစ်မယ်ထင်တယ်နော် ကို”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

“သူက သူ့တပည့်မကို အတော်ချစ်တာ ဖေဖေရဲ့”

“ဆရာတပည့် တစ်ဌာနတည်း အတူလုပ်မှတော့ ဒီလောက် တော့ ရှိမှာပေါ့”

“စကားဖြူ အလုပ်ဝင်တာ တစ်နှစ်လောက်ပဲ ပိုဦးမှာဖေဖေ ရဲ့။ ဦးထွန်းနိုင်ရဲ့တူမ မမိုးဝါတို့ဆို သုံးလေးနှစ်ကြာရှိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ နောက်မှဝင်လာတဲ့ စကားဖြူကိုပဲ အားကိုးနေတယ်။ ဘယ်တော့မဆို သူနဲ့ယှဉ်တွဲလျှောက်တိုင်း စကားဖြူချည်းပဲ”

ဖေဖေရော မေမေပါ ပြုံးလိုက်ကြလေ၏။ ဘာလဲ ဆရာ တပည့် ချစ်ခင်ကြောင်းပြောပြတာ အဆန်းမှ မဟုတ်တာလေ။ ‘လင်း’ ကို သူတို့အုပ်စုထဲ ထည့်တာက လူနည်းစုပဲမို့ ပြဿနာ သိပ်မရှိမှန်း သိလိုပါပဲ။ တာဝန်လည်း ကြီးကြီးမားမား ယူစရာမလိုဘဲ ‘စကားဖြူ’ နောက်မှ လိုက်ဖို့ပဲ လိုသည့် Assistance ပဲမို့ သိပ်အလုပ်မများတာ လေ။

“ကောင်လေးကိုများ စကားဖြူနဲ့ နီးစပ်စေချင်လို့လား သမီး”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေကလည်း။ လေးလေးနဲ့ အနိတ်ငယ် ဒီလောက် ငွေ့မက်ကြတဲ့ဟာ။ စကားဖြူနဲ့ ဘယ်သဘော တူမှာလဲ။ ကောင်မလေးက ချမ်းသာတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဖြင့် ကောင်းထက်သန်နဲ့ စကားဖြူကြား spy ထည့်ချင် တာ ဘာသဘောလဲ”

“ဟင်!”

အလန်တကြားဖြစ်သွားရပါ၏။ ‘ကောင်လေး’ ကို သက်သာ ညှဉ်နေရာမှာ အလုပ်ပေးချင်တာ အဓိကမို့ ဒီသဘောကို မတွေးမိပါ လေ။ ဘုရားရေ! သူနှင့် ‘စကားဖြူ’ ကို မနီးစပ်စေချင်လို့ ‘ကောင် လေး’ ကို Spy လွှတ်သည်ဟု ထင်လေပြီလား။ ဖေဖေရော မေမေပါ ‘အား’ ကို အကြည့်တစ်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေကြလေပြီ။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ထားက ‘လင်း’ ကို သက်သာမယ့်နေရာ ခွေးပေးတာပါ ဖေဖေရဲ့”

“သမီးစကားထဲမှာ ညှဉ်ညှန်စပါနေတာ ဖေဖေတို့ ရိပ်မိပါ တယ် ထားခင်ခင်ရယ်”

“ဘာကိုလဲ ဖေဖေရဲ့”

ဖေဖေရော မေမေပါ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ညှဉ်ရင်း ရယ်နေတော့၏။ အမြဲ မျက်နှာတည်နေတတ်သည့် မေမေ

ပင် ရယ်နေပြီနို့ အံ့သြစရာပါ။ ရုတ်တရက်တွေးလို့မရသဖြင့် ဖေဖေ တို့ကို နားမလည်သလိုပင် ပြန်ကြည့်နေမိလေ သည်။

“မောင်ကောင်းထက်သန်အပေါ် မေမေသမီး ခိုခွဲလားလို့”

“အာ... မေမေကလည်း”

“မေမေက မလည်းနဲ့ သမီးရေ၊ ဖေဖေသမီး စိတ်ဝင်စား ရင် ကိုကောင်းထက်စံနဲ့ စကားတောက်ပေးပါ့မယ်”

“ဟင်!... မဟုတ်ဘူးနော် ဖေဖေ၊ မလုပ်ပါနဲ့”

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့။ သမီးအရွယ်က အတော်အခါလင့် (၂၈) ဖြစ်နေပြီ။ အိမ်ထောင်မပြုချင်ပါ့မလား ထင်ခဲ့တာ။ အချိန်တန် တော့လည်း”

“ထား အိမ်ထောင်မပြုချင်ပါဘူး မေမေရယ်”

“စကားကို အကုန်မပြောပါနဲ့ သမီးရယ်။ ဟိုတက်က စိတ်ပါ လာရင်တော့ စဉ်းစားပေးပေါ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

ရော်! ဒုက္ခပါပဲ။ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ‘ကောင်လေး’ အတွက် အလုပ်နေရာစဉ်းစားပေးရက ဒီကိစ္စ ဖြစ်လာရပါသလဲ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးပါသည့် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စက ပေါ်လာရတယ်လို့၊ ရှက်လိုက်တာနော်။ ဒီကိစ္စကို သူ့သာ သိသွားလျှင် ဖြင့် မည်သို့ထင်လေမည်နည်း။

ထုံးစံအတိုင်း ‘ထား’ နှင့်ဆုံလျှင် ရယ်မလိပုံစံဖြင့် မျက်နှာကို အညည်လိုက်ဦးမှာပဲလား။ သို့တည်းမဟုတ် ကွယ်ရာမှာ ‘ထား’ စိတ် ရွှင်ခတ်တာကိုသိပြီး ငလျာင်ရယ်နေမလား မသိပါလေ။ စိတ်ရွှင်လိုက် တာနော်။ မုန်းစရာကြီးပါလား ‘ကိုကောင်းထက်သန်’ ရယ်။

(၆)

ညစာထမင်းခင်းမှာ မိသားစုလေးဦး လှုပ်ပျက်နာချင်းဆို ဖြစ်လေ၏။ ဆေးကျောင်းတက်နေသည့် ညီမဖြစ်သူ ကျောင်းသွားတော့ ဖြင့် အပျိုကြီးကိုကမ်းရေပြီး အိမ်နေလျှင်တော့ ကလေးပုံစံနဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးသာ ဝတ်လေ့ရှိလေသည်။

“ဟာ... ငါးခြောက်ထောင်းကြော်လား မေမေ”

“ဟုတ်ပါ့ရှင်”

“ထိပ်ထားဖို့ မနက်ထမင်းဘူးထဲ ထည့်ပေးဦးနော်”

“အများကြီး ကြော်ထားတာပါ သမီးရယ်။ ညည်းအကြီး သိပါ”

“ဟင်း ဟင်း... အဲဒီလိုပြောရင် State ကျောင်းတုန်း”

သူငယ်ချင်းကို သတိရတယ်။ သူ့ထမင်းဘူးထဲမှာ ဒီလိုငါးခြောက် ထောင်းကြော်တို့၊ ပုစွန်ခြောက်ကြော်တို့၊ ငါးပိကြော်တို့ တစ်မျိုးမျိုး ထည့်ထည့်လာတာ”

“စားတော့ စားတတ်တယ်၊ ချက်တာတော့ မချက်တတ်ဘူး ဟုတ်လား”

“ကိုကြီးကလည်း အပ်ကိုင်ရမယ့်လက်ကို စားမရှုချင်လို့ပါ ခော်”

ညီမဖြစ်သူ ‘ထိပ်ထားစံ’ က သူ့ဘေးရှိခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက် အသစ်။ ‘ထိပ်ထားစံ’ က ခုထိ ကျောင်းနေတုန်း ကလေးလုပ်ချင်တုန်း ဖြစ်ပေမယ့် ရွယ်တူကောင်မလေးကဖြင့် သူ့အလုပ်မှာ ကျွမ်းကျင်စွာ ဆုပ်ကိုင်တတ်နေပြီ။ အမေဖြစ်သူကို ရှာကျွေးပြီး သားအမိနှစ်ယောက် စာ ဝင်ငွေအတွက် ဦးဆောင်ရှာဖွေပေးနေတာ အဘယ်မျှ အားကျဖွယ် သိလဲ။

“ဟုတ်သားပဲ၊ အဲဒီစာစလေးလေးလည်း သမီးတို့ အထက် ထန်းအောင်ပြီးကတည်းက မတွေ့တော့ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ လင်း သွားရင်း ငယ်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကြောခဏ ဆုံပေမယ့် ဖြူကို လုံးဝမတွေ့ရတော့တာ။ စာမေးပွဲ ဆွဲတုန်းက အိမ်ပြောင်းမယ်ပြောတာ နောက်ဆုံးပဲ။ အခုဆို မတွေ့

တော့တာ လေးနှစ်ကျော်လောက်ရှိပြီ”

“သနားပါတယ်၊ ကလေးက စာတော်ရဲ့သားနဲ့ သူ့ကျော့ စရိတ် သူ့ရှာရတာ”

“ထိပ်ထားလည်း သနားတာပဲ မေမေရယ်။ ဖြူက ယောကျ်ားကလေးလို သိပ်အပြစ်ကင်းစင်လွန်းတာ။ ထိပ်ထားတို့ ကူညီမယူဆိုလည်း နေပါစေ ရတယ်ဆိုပြီး ချက်ချင်းခေါင်းခါတတ်တာ အတုတမ်းပဲ။ ဟန်ထားတာမျိုး မဟုတ်သလို အားငယ်တာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ပြောရင်းနဲ့ ယုန်ဖြူလေးကို သတိပြုနေပြီ။ ဆေးကျောင်းမှာ သူ့လိုသူငယ်ချင်းမျိုး တစ်ယောက်မှ ထပ်မတွေ့ပါဘူး မေမေရယ်”

“သမီးတို့ အောင်တုန်းက သူလည်း D ပါတယ် မဟုတ်လား”

“နှစ်လုံးတောင်ပါတာ မေမေရဲ့။ မကျေမြင့်မြင့်လေး ရှိနိုင်လောက်လျက်နဲ့ Distance ပဲယူမယ်ဆိုလို့ နှမြောလိုက်တာအရမ်းပဲ”

“သားရော အဆင်ပြေရဲ့လား အလုပ်မှာ”

“ပြေတော့ပြေပါတယ် ဖေဖေ။ ဒါပေမဲ့ အပြင်ထွက်ခိုင်းတဲ့ အခါမျိုးမှာ ယောက်ျားလေးဝန်ထမ်းမရှိလို့ ထပ်ခန့်ဖို့ ပြောထားပါတယ်”

“ခုထိ မချော ငါးယောက်နဲ့ပဲလား”

“အဟင်း... ဟုတ်ပါတယ်”

မေမေနှင့်ညီမလေးက အတူစကားပြောနေသဖြင့် ဖေဖေက နှုတ်ပြောလေ၏။ ‘ယုန်ဖြူလေး’ တဲ့။ မျက်စိထဲမှာ ‘စကားဖြူ’ ကို မြင်လိုက်ရသလိုပဲ။ ‘စကားဖြူ’ သည်လည်း အပြစ်ကင်းစင်လွန်းတာပဲ။ မျက်သားပြာပြာထက် မျက်ဆံနက်နက်လေးက ထင်းကနဲ နှုတ်သလို မျက်နှာလေးက အမြဲကြည်လင်နေတာပါလေ။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ရင်ခုန်စရာ မတွေ့သေးဘူးလား”

“ဟာဗျာ... ဖေဖေကလည်း ကျွန်တော် ဒီလောက်အလုပ် မရှိဘူး။ အဲဒါတွေ မစဉ်းစားအားဘူး”

“မအားဘူး အကြောင်းမပြုနဲ့ ကိုသန့်ရေ။ သားအသက် ငယ်တော့ဘူး။ ဖေဖေမိတ်ဆွေရဲ့သားသမီးတွေဆို ဒီအရွယ် ကလေး တစ်ယောက် နှစ်ယောက်လောက်တော့ ရနေကြပြီ”

သူ မျက်နှာရဲသွားရပါတယ်။ ရည်းစားထားဖို့တောင် စိတ်မကူး တော့။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကလေးရွာတဲ့အထိ တွေးမေးလိုက်တာပါလိမ့်။ ညီမလေးက ငယ်လည်းငယ်သေးသလို ကျောင်းလည်း ဆက်တက် နေတုန်းမို့ ဒီလိုကိစ္စမျိုး မတိုင်ပင်ကြသေးပါ။ အသက် (၃၀) နားနီးပြီ ဖြစ်သည့် လူပျိုကြီး သူ့ကိုပင် ခလုတ်တိုက်ချင်ကြတာ မဟုတ်လား။

“ဟုတ်ပါတော်၊ ခုထိ ရည်းစားလေ ဘာလေး ခေါ်လာပြီ”

တယ်လို့ တစ်ကြိမ်လေးတောင်မရှိခဲ့ဘူး။ တခြားကောင်လေးတွေမှာ
ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက် ထည့်လဲတဲ့ပြလိုက်ကြတာများ”

“အဲဒီလိုတော့ မျက်နှာမများချင်ပါဘူး မေမေရယ်”

“ကိုကြီးက လူအေးဖို့ အေးအေးလူလူ နေတတ်တဲ့ မိန်း
ကလေးမျိုးနဲ့မှ ဖြစ်မှာ မေမေရဲ့။ တကယ်ပဲ ယုန်ဖြူလေးနဲ့သာ
တွေ့ရင်တော့”

“ညီမလေးနော်”

“တကယ်ပြောတာ ကိုကြီးရဲ့။ ဖြူက အေးအေးသေးသေး
နေတတ်ပြီး စိတ်သဘောထားအရမ်းပြည့်တာ။ မျက်နှာလေးဆို အမြဲ
ကြည့်လင်ပြီး အမြဲတမ်း ရယ်ရယ်ပြီးပြုံးလေးနဲ့ နေတယ်။ သူ့ကိုမြင်
တာနဲ့ ကိုယ်ပါ အလိုလို စိတ်ချမ်းသာရသလို အကြောပျက်ကွေးပါ ကူးစက်
လာရသလိုပဲ”

ကြည့်စမ်း! ညီမလေးပြောသည့် မိန်းကလေးက ‘စကားဖြူ’
မှ ‘စကားဖြူ’ ပါပဲလား။ ဘုရားရေ! တကယ်ပဲ ‘ဖြူ’ ဖြစ်နေလျှင်
ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ကုမ္ပဏီမှာ သူ အားအထားရဆုံး၊ စိတ်အချရဆုံး၊
အချစ်ရဆုံး တပည့်မလေးပါပဲ။ ‘ဖြူ’ ကိုသာ မကြာခဏ ခေါ်ခိုင်းရ
တာကြောင့် senior ဖြစ်သည့် ‘မိုးဝါ’ ကပင် မနာလိုသည့် ပုံစံပြနေ
တာပါလေ။

“ငယ်တုန်းကပဲ အိမ်ကို တစ်ခါလား လိုက်လာဖူးတာနော်”

“အဲဒါ မေမေ စံပယ်ဖူးလိုချင်တယ်ဆိုလို့ တကူးတက လာဖို့
တာလေ။ ထိပ်ထားနဲ့ ပေးလို့ရပေမယ့် တမင်ကို အိမ်ခေါ်လာခဲ့
မေမေကိုယ်တိုင် ပန်းဖိုးမပေးရင် ယုမှာမဟုတ်လို့”

တကူးတကထိုင်ပြီး စကားပြောဖို့ အချိန်မပေးနိုင်ကြ၍
မင်းပိုင်နာ လေ့များနေကြပါ၏။ ဖေဖေက ဆရာဝန်မို့ သူ့ကိုလည်း
သေးကျောင်းတက်စေချင်ခဲ့တာပါ။ ဝါသနာမပါသည့် သူက လုပ်
လည်း မလုပ်ချင်သလို အမှတ်စည်း မရှိ၍ ဒီ စီးပွားရေးလိုင်းကိုသာ
ချွေးချယ်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ညီမလေး ‘ထိပ်ထားစံ’ က ဖေဖေလိုပင်
သေးကုန်ဖို့ ဝါသနာပါ၍ ဖေဖေလည်း ကျေနပ်ခဲ့ရတာပါ။

“ကလေးလည်း အလုပ်ဝင်လုပ်နေရောပေါ့”

“အင်းလေ ... ဘဝသမားဆိုတော့လည်း အလုပ်မလုပ်လို့
ဘယ်ရပါ့မလဲ”

“ဖြူက အချက်အပြုတ်ရော အချစ်အလုပ်ပါ အကုန်တယ်
ပေးဖေရဲ့။ သူ့အမေ စက်ချုပ်တိုင်း သူပဲ အင်္ကျီ Design တွေ
ဆွဲပေးတတ်တာ”

“ဟင်!”

သူ့ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ပြည်သွားရလေ၏။ တိုက်ဆိုင်မှုက တစ်ခု

မကတော့ပါလား။ ရင်ထဲမှာ အလိုလို ဝမ်းသာလာရတာက ဘာကြောင့်များပါလိမ့်နော်။ ခုချက်ချင်းသာ 'ဖြူ' တို့တိုက်ခန်းလေးဆီ အပြေးရောက်သွားချင်တော့တာပါပဲ။ 'ဖြူ' လက်ကို ဆွဲခေါ်ခဲ့ပြီး 'ယုန်ဖြူလေး' ဆိုတာ ဒီကောင်မလေးလားဟုသာ မေးလိုက်ချင်တော့တာပါလေ။

“ရည်မှန်းချက်လည်း ကြီးသလို ပေါ့ပါးသွက်လက်မှုလည်း ရှိတယ်။ သူ့ဆံပင်စင်းစင်းလေးတွေက ကလေးဆံပင်လေးတွေလို ပျော့ပြီး အရမ်းနူးညံ့တာ။ ထိပ်ထားဆို အမြဲပဲကိုင်ပြီး ဆော့ခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ ဆံပင်ကို ယုယအချိန်မပေးနိုင်တာနဲ့ တိုတိုလေးညှပ်တိုင်း ထိပ်ထားဖြင့် နှမြော”

“အဟွတ်! အဟွတ်!”

“ဟဲ့! သား ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟင်း ဟင်း ... ကိုကြီးတော့ မရိုးတော့ပါလား။ မိန်းကလေးအကြောင်း သိမ်းစားဖွင့်ပြလိုက်တာနဲ့ စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားနေပြီ”

“ဟယ်! ... တော်ပြီလား သားရဲ့”

“ဝပြီ မေမေ”

“ငါ့သားကတော့ကွာ၊ ဒီလောက်တောင် ယောက်ျားဖြစ်ပြီး

အရှက်ကြီးရလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရဲ့”

“ကဲပါ သမီးရယ် ... သမီးသူငယ်ချင်းကို နောက်တွေ့ရင် ဆက်သာဆွဲခေါ်လာစမ်းပါ။ သမီးအစ်ကိုနဲ့ တွေ့ပေးရအောင်”

“စိတ်ချပါ မေမေ”

“နေပါဦး ... မေးပါရစေ”

“ဘာမေးမှာလဲ”

“ညီမလေးရဲ့သူငယ်ချင်းဖြူဆိုတာ အဲ! ... ယုန်ဖြူလေး ဆိုတာလေ”

“ဟော”

“အလိုလေးတော်၊ အံ့ပုန်းကြီးက ဒီတစ်ခါတော့ တစ်ချို့အည်း လှုပ်ခတ်ပါရောလား”

အုန်းခနဲ ရယ်ကြလေတော့၏။ ပြဿနာပါပဲ။ သူက မိုးရိုးသားသားမေးမလိုဟာကို။ စကားဆက်ပြောဖို့တောင် ခက်လေပြီ။ ဒီတော့တွေ့ပါမက ညီမဖြစ်သူပါ ရယ်နေကြည့်ဖို့ သူ မျက်နှာပင် နီလာရလေသည်။ တကယ်ပါ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ချစ်သူတစ်ယောက် စားခဲ့ဖူးပြီး အသည်းတစ်ခါကွဲခဲ့ပြီးကတည်းက မိန်းမဆိုတာကို ချစ်ဖို့အတွက် နောက်ထပ် မစဉ်းစားခဲ့တော့အောင်ကို ပေးစားရရှာပြန်ခဲ့တဲ့

သူပါ။

အခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး 'ဖြူ' နှင့် ဆက်နွယ်မှန်းမသိ
နွယ်မှန်းမသိသည့်ကိစ္စလေးက အရိပ်လေးသာ ဖြစ်ပေမယ့် သူ့စိတ်
ကို လှုပ်ရှားစေရတာပါလိမ့်။ တစ်ခါသားစုလုံး စနောက်နေမှန်း သိသော်
ငြား မျက်နှာပူရတာက သူ့သာဖြစ်နေရတာလေ။ ဘုရားဧရ! 'ဖြူ'
သာ တကယ်ဖြစ်နေလျှင်ဖြင့် သူ့ကို ဘယ်လောက်တောင်မှ စလို့
ကောင်းလိုက်မလဲ မသိတော့ပါ။

“မေးလေ ကိုကြီးရဲ့”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး”

“ဘာလဲ... ဒါက ရှက်သွားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ တော်ကြာ စပ်စုတယ်ပြောကြဦးမယ်”

“အံ့မယ်... အံ့မယ်၊ လူမျိုးပေါက်ဘဝတုန်းက အသည်း
လေး တစ်ခါကွဲတာနဲ့ သူ့နုလုံးသားကို ထိရှုလွယ်မှာ စိုးရိမ်တယ်ပေါ့
လေ။ သား မရှာတတ်လို့ ဖေဖေတို့ ရှာပေးမယ်လို့ ပြောရတာပါ”

“ဖေဖေမှာလည်း စိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေထဲက ရှိပါ
တယ် သားရယ်။ ရွယ်တူနဲ့ကြိုက်တုန်းက ခံခဲ့ရလို့ မကြိုက်ဘူးထင်လို့
မပြောတာ”

“ရွယ်တူ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ဆွေ ကိုမောင်မောင်ခင်မှာလည်း
သားအရွယ် သမီးတစ်ယောက် ရှိတယ်လေ။ ဒီခေတ်အခေါ်အဝေါ်နဲ့ဆို
အမျိုးကြီးစာရင်း စဝင်ပြီပေါ့”

“ဦးမောင်မောင်ခင်”

“အေး... သာသီလို့လား”

“သူ့သမီးက ထားခင်ခင်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မှန်သမျှ ကွက်တိမ်း ပြောပါဦး သမီးထားနဲ့ ဘယ်မှာဆိုခဲ့
ဦးဦးလဲ”

သေစမ်း! 'ဖြူ' ခွဲကိစ္စ ဆက်မပြောရသေးခင် ဘယ်နှယ်က
အယ်လို 'ထားခင်ခင်' က ပါလာရပြန်ပါသလဲ။ သူ့ဘဝကံကြမ္မာကိုက
မ ခဲ့ပတ်သက်လာတိုင်း အမြဲတစေ နှစ်ယောက်တွဲ ပြဿနာချည်း
ဖြစ်တော့တာလေ။ 'အချစ်ဦး' နှင့်စတွေ့စဉ်က သူ့အသက် (၂၀)
နှုန်းရုံလေးပါ။ 'မိုးနှင်းစက်' နှင့် တွဲဘက်သူငယ်ချင်း 'မှန်းသက်တံ'
က သူ့အပေါ် တစ်ဖက်သပ် စိတ်ဝင်စားပြီး Korea sexies တွေထဲ
ထဲလို ကြားကနေ ကဖျက်ယဖျက် ဖိလိန်လုပ်ခဲ့တာနှင့် အထင်လွဲပြီး
ပေးခဲ့နှစ်ကောင်ဖမ်းသည်ဆို၍ သူ့ပါးပင် အရိုက်ခံရပြီး အသည်း
အက်တက်ကွဲခဲ့ရတာပါလေ။ အခုတစ်ခါ 'ဖြူ' ပါမက 'ထားခင်ခင်'
ကပါ သူ့နှင့်ပတ်သက်လာဦးမှာတဲ့လား။ မင်းတော့ သေဦးမယ်

'ကောင်းထက်သန့်' ရေး။

"ထားခင်ခင်က ကုမ္ပဏီမှာ စီမံရေးရာအရာရှိလေး။ ကျွန်တော့်ထက် ရာထူးကြီးတယ်"

"တယ်ဟုတ်ပါလား"

"မျက်နှာထားတည်လွန်းပါတယ် ဖေဖေရာ"

"တည်ငြိမ်ပြီး မလှဘူးလား"

"အင်း... ကြည့်လို့တော့ ကောင်းပါတယ်။ တင့်တယ်တဲ့ အရွယ်နဲ့ပိုပါ"

"သဘောကျလား"

"ဟာဗျာ"

"သဘောကျရင်ပြောလေ၊ ဖေဖေ ကိုမောင်မောင်ခင်နဲ့ ညှိလိုက်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား"

"မလုပ်ပါနဲ့ ဖေဖေ"

"ဒါဆိုလည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆက်လှုပ်ရှားလေ။ ခရီးအတော်ရောက်ရင် ဖေဖေတို့ ဦးဆောင်ပေးပါမယ်"

"စိတ်မဝင်စားပါဘူး ဖေဖေရာ"

"ဘာလဲ ရာထူးကြီးနေလို့လား"

"မဆိုင်ပါဘူး၊ ရင်မှမခုန်တာ"

"အလဲ့!... ရင်မခုန်ဘူးတဲ့ ဖေဖေ"

"ညီမလေးနော်... အစ်ကိုကို နောက်စရာလား"

"ဖြူနဲ့ဆို ရင်ခုန်ချင် ခုန်မှာပေါ့နော်"

"တော်ပြီ... တော်ပြီ၊ သွားတော့မယ်"

ထမင်းစားတာလည်း ပြီးပြီမို့ ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့တော့၏။ အိမ်ပေါ်သို့ မတက်ဖြစ်သေးပါဘဲ ခြံထဲမှာ အညောင်းပြေလမ်းလျှောက်နေလိုက်ပါသည်။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဝင်စားမိခဲ့သည့်လူကိုမှ ဒီအချိန်အခါမှ ဘာလို့မှား ယခုလို တိုက်တွန်းနေကြရတာပါလိမ့်။

'စကားဖြူ' အပြစ်ကင်းစင်လွန်းပါသည် ကောင်မလေး။

'ထားခင်ခင်' အရွယ်ရောက်တင့်တယ်သည့် တည်ငြိမ်သူ။ သက်ပြင်းကိုသာ ရွိုက်ထုတ်လိုက်မိပါ၏။ ရင်မောခြင်းတွေ အပြီးသပ် အဆုံးသတ်သွားစေချင်တာ အမှန်ပါလေ။

Model အရပ်မှာ သူမက ဂါဝန်ညှိလေးကို ဝတ်ပေးလိုက်ပြီး နောက်ကျောမှ ဖော်ကိုပါ ဆွဲပိတ်လိုက်ပါ၏။ ကိုယ်လုံးလှလှလေးပေါ်အောင် ဂါဝန်ပျော့လေးက ကျောကျော့မော့မော့လေးဖြင့် လှပနေလေသည်။ အန်တီက အံ့ဆွဲထဲမှ ဆံပင်တုခွေခွေရှည်ရှည်လေးကို ယူ၍ ခေါင်းထက် စွပ်ကြည့်လိုက်၏။ သိပ်မလိုက်ဖက်သဖြင့် ခပ်တိုတိုလေး တစ်ခုကို ပြောင်းစွပ်လိုက်လေသည်။ ပြီးမှ ဦးထုပ်ဖြူဖြူ လျှာပြားပိုင်းခပ်ကြိုးကြိုးကို ခပ်စောင်းစောင်းလေး ဆောင်းပေးလိုက်၏။

(၇)

ဇားစက်ချုပ်စက်မှာ အပြီးသပ်ချုပ်ပြီးသွားသည့် ဂါဝန်ပျော့ပျော့လေးကို (အပ်ချည်ဆက်ထားပါသည့် နေရာကို ကပ်ကြေးလေးဖြင့် ဖြတ်လိုက်ပြီး) သါလိုက်ပါ၏။ ချုပ်သားနေရာတွေ ချုပ်နိုးပြုတ်သလား။ ချည်ကျော်ချည်ရှုပ်သလားဟု သေချာပြန်စစ်ပြီးမှ 'အန်တီလော်ရင်နန်' ရှိနေပါသည့် ဆိုင်ပေါက်ဝနားအထိ လျှောက်လာလိုက်ပါသည်။

"ရပါပြီ အန်တီ"

"Ok!... ပြပါဦး သမီးရယ်၊ အရပ်မှာ အရင်ဝတ်ကြည့်လိုက်ရအောင်"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ"

"ရုတ်တရက် အပြင်က လှမ်းမြင်ရင် မြူလို့ပဲ ထင်လိမ့်မယ်"

"အန်တီက ဒီဆံပင်တပ်လိုက်တာကိုး"

"ဒါနဲ့ပဲ ပို match ဖြစ်တာ သမီးရဲ့။ ရင်ဘတ်မှ ပန်းခက်ကြီးကို တစောင်းထိုးပေးထားတာ ဆန်းတယ်။ အောက်နားပတ်လည်မှာ အခက်သေးလေးတွေ လုပ်ပေးထားတာလည်း good ပဲ"

"ပိတ်က ရောင်စုံရှိတာလား အန်တီ"

"ရှိတယ် မြူရဲ့။ ခွဲချောင်း ဖိးခိုး ဆင်စွယ်၊ အနက်၊ မိုးပြာကြက်သွေး၊ အနီစိုစို အရောင်ရင့်တွေများတယ်။ အဖျော့ဆို အလင်းပေါက်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ"

"Colour ဖျော့ရင်လည်း ဒါကနေ ဒူးလောက်ထိ အခံအပါးသား ထည့်ချုပ်လို့ Ok မှာပါ အန်တီရဲ့။ လမ်းလျှောက်လို့

အဆင်ပြေအောင် အလိုက်သင့် ကားကားလေးတပ်ပေးလို့ ဖြစ်မှာပါ။
“Good Idea! ဒါဆို အဖြူနဲ့ pink နဲ့ ဝတ်ပြထားလို့ ပိုမယ်လေ။ အခံပိတ်ပျော့က colour ရွေးပြီးတပ်မှ ဖြစ်မယ် မဟုတ်လား”

- “ဟုတ်ကဲ့”
- “အခု ကုမ္ပဏီမှာ ဘာ Design ထုတ်နေလဲ”
- “Jeans ကလေးဝတ်နံ”
- “အဆင်ပြေလား”

“ပြေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှေ့သုံးလေးလလောက်တုန်းက ဖြစ်ထားတဲ့ အပျော့သား Design က ရောင်းအားတန်နေလို့ ပြန်စစ်မယ် အန်တီရဲ့”

- “ခါးမှာ အရွံ့လေးနဲ့ blouse လေးတွေလား”
- “ဟုတ်ပါတယ်”

“ထင်တယ် သမီးတို့ Brand လည်း ထွက်ရော သိပ်မကြာပါဘူး။ ရှေးကွက်ထဲကို ပုံစံတူတွေ ဝင်လာရောလေ။ အဲဒါပဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာ Idea မထုတ်ဘဲ သူများ Design ကို လိုက်ထုတ်တဲ့စက်နဲ့ သေးလေးတွေကြောင့် အတုတွေ ပေါ်လာတာပဲ။ ကုမ္ပဏီကြီးတွေ သိပ်နစ်နာတယ်”

“ဟုတ်တယ် အန်တီရဲ့။ ဖြူတဲ့အဖွဲ့မှူးလည်း အဲဒီကိစ္စခေါင်းကျိန်းနေရတာ”

“အဖွဲ့မှူးဆိုတာ ဟိုတစ်ခေါက် ဒီရှေ့ကပြတ်သွားတဲ့ ထောင်ဆောင်မောင်းမောင်း လူငယ်လား”

- “ဟင်! ... အန်တီ မြင်လိုက်တယ်ပေါ့”
- “မြင်ဖို့ရင် ကိုယ့်အဆက်ဟောင်းနဲ့ ချွတ်စွပ်တူနေလို့ ကြည့်မိတာ”

“အန်တီရဲ့အချစ်ဦးလား”
 “ဟုတ်ပါ့ ... သူ ဆေးကျောင်းသားဘဝတုန်းက ကိုယ်တို့ကြားတား၊ ငယ်တုန်းတော့ အရူးအမူးပေါ့လေ”

“ဒါနဲ့ အန်တီတို့ ဘာလို့ လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့တာလဲဟင်”
 အန်တီက အရုပ်လည်ပင်းမှာ ဦးထုပ်နှင့်လိုက်ဖက်မည့် စာအိမ်လေးကို မာပလာဆန်ဆန်ပတ်ချည်ပေးရင်း သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်နေသည်။ ဒါဖြင့် ကိုသန့်ဖေဖေက ဆရာဝန်ကြီးပေါ့လေ။ လူကြီးတွေကလည်း မျိုသိပ်ထားခဲ့ပါသည့် လျှို့ဝှက်ခြင်းတို့ ရှိနေတာပါပဲလား။

- “သူတို့ဘက်က သဘောမတူတာပါ”
- “ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”
- “အန်တီက ဘိုကပြားဆိုတော့ social ကျမယ်၊ party

တက်မယ်၊ club တက်မယ်၊ Type မတူဘူးတဲ့လေ”

“ဟယ်”

“အဲဒါနဲ့ပဲ မဟာဆန်ဆန် ယဉ်ယဉ်လေးလှတဲ့ မိန်းကလေးဆို သူ လက်ထပ်ခဲ့ရတာပဲ”

“အော်”

မြစ်ရလေး။ လောကမှာ အပျိုကြီး၊ လူပျိုကြီးဖြစ်ကြရသည့် အကြောင်းအရာတွေက တစ်ခုခုတော့ ရှိနေတာပါပဲ။ အချစ်ဆိုတာကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ တွေ့ဖူးကြတာပေါ့နော်။ အခုအချိန်အထိ အိမ်ထောင်မပြုပါဘဲ အသက် (၅၀) ဝန်းကျင် 'အန်တီလော်ရင်နို'က (၄၀) ခန့်အရွယ် နုပျိုပြီး တင့်တယ်လှပကျက်သရေရှိသည့်ပုံစံဖြင့် ငယ်ရွယ်နေတုန်းပါပဲ။

“အချစ်ဆိုတာ အဲဒီလိုပဲ ဝေးကွာတတ်တာတဲ့လား”

“ဟုတ်တယ် သမီးဖြူ။ ပျော်ရွှင်စရာထက် နာကျင်စရာတွေ ကသာ များတတ်တာ သဘာဝပဲ။ ရင်ခုန်သံဆိုတာ အချစ်အတွက် လေပြည့်အေးအေးလေးလို့ ထင်ခဲ့မိတဲ့အရွယ်မှာပဲ ဥပေက္ခာမှန်တိုင်းနိုး က မစဲအောင် ရွာခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့် မချစ်မိစေနဲ့၊ ချစ်မိရင်လည်း အချစ်တွေ အကုန်ပုံမပေးမိစေနဲ့ ဖြူ။ အချစ်ဆိုတာ ... ထက်ရှုတဲ့ စားသွားဖို့ သတိပေးရတာပါ”

ဘုရားရေ! မချစ်မိစေခဲ့တဲ့လား။ ရင်ခုန်ဖို့ဆိုတာကို တမင် မှုထားပြီး ဘဝအတွက် အားထုတ်ကြိုးပမ်းနေရပါသည် သူမကိုမှ သတိပေးတာတဲ့လား။ ခေါင်းထဲမှာ အလုပ်ကိစ္စကလွဲပြီး ဘာကိုမှ မစဉ်းစားပါ။ ဝင်ငွေနှင့် ထွက်ငွေ မျှတအောင် ကွက်ချက်ရတာ။ ခင်ချစ်ငှားထားပါသည် တိုက်ခန်းခကို လစဉ်အမြဲစုဆောင်းရတာ။ ဆင့် ရေဖိုး၊ မိတာဖိုးမှန်သမျှ သူမ ခေါင်းထက်မှာ အလေးတုံးနယ် နေတာကို မည်သူက မြင်ပါသလဲ။

ပိတ်ရက်လေးရတိုင်း အလုပ်စောဆင်းသည်ရက်တိုင်း အန်တီဆိုင်မှာ အချိန်ပိုင်းကူလုပ်ပေးတာ။ Design ဆန်းလေးတွေ ဆွဲပေးတာ၊ ပန်းထိုးပေးကျချုပ်ပေးတာတို့ဖြင့် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ဝင်ငွေရစေရန် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရုန်းကန်နေရတာပါလေ။ တစ်သက်လုံး သူမအသက် (၂၀) အရွယ်အထိ အညောင်းမိခဲ့ရပါသည့် မေမေ့ကို ခက် လုံးဝမချုပ်စေဘဲ အံနားယူခိုင်းခဲ့တာ မဟုတ်လား။

ဒီတော့ သမီးဖြစ်သူနား မိခင်ကျေးဇူးကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြန်ဆပ်နိုင်မှသာ သားသမီးဝတ် အခန်းကဏ္ဍကို ကျွဲပွန်နိုင်မှာပါ။ အန်တီက ဒီဘက်အခြမ်းမှာ ထောင်ထားရမည့် ယောက်ျားလေးရုပ်ကို လိုက်ကာအကွယ်မှ ထုတ်လာလေ၏။ T-shirt ဝတ်ထားတာကိုချွတ်၍ Auto shirt လက်တိုနှင့် style ဘောင်ဘီရှည်ကို တွဲဝတ်ပေးလိုက်

မိသည့်။ ကောင်မလေးရုပ်နှင့် Match ဖြစ်စေရန် ရုပ်အညိုနှင့်
ဘောင်းဘီကို အဖြူဝတ်ပေးဖြစ်လေ၏။

“အလုပ်မှာ ချစ်သူရနေပြီလား”

“အာ ... ဖြူတိုရုံးခန်းမှာက အဖွဲ့မှူးကလွဲပြီး အကုန် မိန်း
ကလေးတွေချည်းပါ အန်တီရဲ့။ ချစ်စရာ ဘာကောင်လေးမှ မရှိဘူး”

“အစ်ကိုကြီးတော့ ရှိတာပေါ့လေ”

“ကိုသန့်ကိုလား”

“ဒါပေါ့”

“မရှိပေသာ၊ မကြည့်ရဲပါဘူး၊ အန်တီရယ်၊ ဖြူလက်ရင်းဆရာ
လို ဖြစ်နေလို့ ရိုသေလေးစားရတဲ့သူပါ။ တစ်ခါတလေ အမှားလုပ်မိလို့
စိတ်တိုပြီးဆူရင် ဖြူဖြင့် ဘယ်ချောင်းမှာ ပြေးပုန်းရမုန်းကို မသိတော့
ဘူး။ အဲဒီလို ကိုသန့်က လူ့ခြာင့်စိတ်တိုကြီး”

“ဟင်း ... ဟင်း။ ရှာကြည့်ရင် ရှားတယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်။ မဝါကို ဖြူပြင်ပေးချင်တယ်
အန်တီ”

“ပြင်လေ သမီးရဲ့”

“ကောင်လေးကိုလည်း ဦးထုပ်ဆောင်းပေးရမှာ မဟုတ်
လား”

သူမက ကောင်မလေးရုပ်၏ လည်ပင်းမှာပတ်ထားသည့်
ဝါကို (အန်တီက ရှေ့တစ်စချ နောက်တစ်စချ ပုံစံမျိုးထားပေးမယ်)
ပြောင်းပုံစံ စောင်းစောင်းလေး ချည်ထားလိုက်ပါ၏။ ဒါမှ ခေတ်မီပြီး
အား ဝိုကျသွားလို့ပါ။ ကောင်လေးအရုပ်ကို လျှာထိုးဦးထုပ် အဖြူ
ဆောင်းစဉ် ပုံမှန်အတိုင်း မစွပ်ဘဲ (ဘေးတစ်စောင်း လျှာပြားကို နောက်
ဘက်သို့ ရွေ့၍) ခပ်မှိုက်မှိုက်လေး ဆောင်းပေးလိုက်ပါသည်။

“ခုမှ မှိုက်သွားတာ”

“အဲဒါပေါ့ Designer Sence ဆိုတာ။ အန်တီကလူကြီးဆို
နည်းတဲ့ style ပဲ လုပ်ပေးထားတာလေ”

“နှစ်ရှုပ်စလုံး ကြည့်လို့ကောင်းလိုက်တာ အန်တီရယ်”

“အရုပ်ကိုတော့ မကြိုက်လိုက်နဲ့ဦးနော်”

ကောင်လေးအရုပ် ကြယ်သီးကို အပေါ်နှစ်လုံး ဖြုတ်၍
တပြိုင်လေး လုပ်ပေးရင်း ရယ်မိလေ၏။ အန်တီက Order လာမှာထား
သည့် အပ်ထည်တွေပြီးနေတာကို စက္ကူအိတ်တွေထဲ သေသပ်စွာ
ခေါက်ထည့်ရင်း ပြုံးလိုက်လေသည်။ ရုတ်တရက် ဆိုင်မှန်တံခါးမှ
ခေါင်းလောင်းသံ မြည်သွားပါ၏။

“မင်္ဂလာပါရှင်၊ ဘာများ ... ဟောတော်! ကိုသန့်”

“ကြည့်စမ်း! ... တကယ်ပဲ ဖြူရှိနေတာကိုး။ ကိုယ်က

တူလိုက်တာဆိုပြီး ဝင်လာကြည့်တာ”

“အရုပ်ကိုလား”

“အရုပ်ကို မြင်စရာလား။ ဖြူနောက်ကျောကို မြင်လိုက်လို့ အသက်တော့ရှည်ဦးမှာပါလား။ အခုလေးတင်ပဲ အ

အကြောင်း ပူပူနွေးနွေး ပြောမိတာလေ။ ဒါကြောင့် ‘နေပြောနောက်ကြည့်’ ဟု အဆိုရှိတာကို။ ဝတ်နေကျပုံစံမျိုး မဟုတ်ဘဲ အောက်မှာ Quater Jean နှင့် အပေါ်က T-shirt အဖြူကို ဝတ်ထားပေမယ့် ဘယ်လိုများ သူမနောက်ကျောကို မှတ်မိနေရပါသလဲ။

“ဝိတ်ရက်လည်း အောက်ဆိုက်ရှာနေတာပေါ့လေ”

“အဟင်း... ငွေရှာတာထက် အတွေ့အကြုံ မဟုတ်ဘက် ပိုရှာချင်တာပါ ကိုသန့်ရဲ့”

“အခု အလုပ်ချိန်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးနေပါပြီကွယ်”

“မိတ်ဆက်ပေးချဦးမယ်။ အန်တီနာမည်က လော်ရင်းနိုရိုက် တဲ့။ ဖြူအန်တီဆိုလည်း မမှားပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ကောင်းထက်သန်ပါ။ သိရတာ ဂုဏ်ယူပါတယ် အန်တီ”

“အေးကွယ်”

ချောကလက်ရောင် မျက်ဆန်များနှင့်အတူ အပြုံးချိုချိုဖြင့် ဆွဲဆွဲဆွဲဆွဲဆက်လိုက်ပါသည်။ အန်တီကိုကြည့်ရင်း သူ အံ့သြသွားသည်။ ဒီအကြည့်နွေးနွေးကိုများ မြင်ဖူးနေသလိုများထင်နေလေတာ။ အန်တီအကြည့်က တစ်ဖက်သားရင်ထဲထိ နွေးထွေးသွားစေတာနဲ့ သူမ ကြိုသိနေလေ၏။

“အန်တီကို တွေ့ဖူးသလိုပဲ”

“ဟုတ်လို့လား။ အန်တီနဲ့ လူတူမရှိဘူးနော်”

“အပြင်မှာမြင်ဖူးတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို အိမ်ဖက်ထဲမှာ တွေ့ဖူးတယ်လို့တော့ မနောက်ခွဲနော်”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုသန့် ဘယ်ကိုလာတာလဲ”

“ဪ... မဟုတ်သားပဲ။ လာရင်းကိစ္စပေးနေပြီ။ ဖြူကို ရှာတာပဲလေ”

“ဟင်း!... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ချေးထဲ ပတ်ကြမလို့ပေါ့”

“အလုပ်ကိစ္စကို Off ရက်ကြီးမှာ”

“ဒီလိုရက်ပဲ အချိန်ရမှာလေ ဖြူရဲ့။ Shell we?”

“ဒီပုံစံနဲ့ လိုက်လို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ် ဖြူရဲ့။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး Free style ပဲ။
ဖြူကို ကျွန်တော် ခေါ်သွားခွင့်ပြုပါ အန်တီ”

“ရပါတယ် သားရယ်။ လိုက်သွားပါသမီးရဲ့။ ဒီနေ့တာရ
ပြီးသွားပြီပဲဟာ။ 3 pm မှိ အချိန်တော့ရှိပါသေးတယ်။ ရော့ လိုက်
တွေ ယူသွားဦး”

အန်တီက အံ့ဆွဲထဲဖွင့်ပြီး Note book အလတ်နှင့် ဘောလုံး
ကိုယူ၍ သူမထံ ကမ်းပေးလိုက်လေ၏။ Slim bag အသေးလေး
စလွယ်သိုင်း၍ ရောက်လာတာမို့ Phone နှင့် ငိုက်ဆံအိတ်သာပါသည့်
သူမအကြောင်းကို သိနေလို့ပါပဲ။ အန်တီကိုမြင်ဖူးတယ်တဲ့လား။ တယ်
မှာ မြင်ဖူးတာပါလိမ့်။

“ခွင့်ပြုပါဦး အန်တီ”

“ကောင်းပြီ”

ဆိုင်မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ ထွက်လိုက်မိ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်း
မှာ ရပ်ထားပါသည့် သူ့ကားဆီကို လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ညဘက်
OT ဆင်းဖြစ်သည့်အခါမျိုးမှာ ‘ကိုသန့်’ ကားနှင့်လိုက်ခဲ့ရပြီး ဒီနားမှာ
ရပ်ပေးတတ်တာမို့ လမ်းမီးရောင်ဖြင့် အန်တီမြင်ခဲ့တာပါ။ အချစ်ဦးဆံ
သားနှင့်ဆုံစဉ် အန်တီရင်ထဲ မှည့်သို့နေမည်မသိပါလေ။ သူမရင်ထဲမှာ
တော့ တစ်မျိုးကြီးပါပဲ။

(၈)

ကားပေါ်တက်မောင်းခဲ့ပြီး လူအများလာလေ့ရှိသည့် ဈေး
ဘက်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ပါသည်။ စိတ်ရှုပ်လွန်း၍ တမင်ယင် အိမ်မှထွက်ခဲ့
တာပါ။ ဒီလမ်းထိပ်ရောက်မှ ‘ဖြူ’ ကိုသတိရပြီး လမ်းကျွေ့မည်ပြင်စဉ်
Fashion ဆိုင်ထဲရှိ အရုပ်ရှေ့မှာ ရယ်မောနေပါသည့် ‘ဖြူ’ ကို တွေ့
လိုက်ရတာပါပဲ။ ဘေးစာစောင်းလေးမြင်ရတာတောင်မှ မှတ်မိနေပြီး
စိတ်ချမ်းသာစွာ ပြုံးရယ်နေတာလေ။

“ကိုသန့်က phone ကြိုဆက်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ မနက်
ဆို အချိန်တော်တော်ရမှာ။ အခုပဲ ညနေစောင်းတော့မယ်”

“အစီအစဉ်မရှိဘူး ဖြူရဲ့။ အခုလည်း စိတ်ရှုပ်လို့ ထွက်လာခဲ့
တာ”

“ဟင်!”

“ဈေးဘက်ပတ်မယ်ပြောမှ လိုက်မှာမဟုတ်လား။ ဒီတိုင်း ကော်ဖီသောက်ဖို့ဆို ခေါ်လို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ”

အလို! သူ့မအဖွဲ့မှူးကတော့ မလုပ်စဖူး၊ အလုပ်ထူးတွေ လုပ်နေလေပြီ။ တွေ့ချင်လို့ပဲ အိမ်ကိုလာတာများလား။ Sunday ပိတ်ရက်မှလွဲပြီး နေ့စဉ် အလုပ်ချိန် (၈) နာရီကျော်တွေ့နေရပါသည်။ တပည့်မကို ဘာများပြောစရာရှိနေလို့ပါလိမ့်။

“ဖြူ”

“ရှင်”

“ဒီနေ့ သိပ်ပျော်နေသလိုပဲနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုသန့်ရယ်။ အန်တီက Model အရင်ကို ဖြူလို ဆံပင်တိုလေးစွပ်ပြီး ဖြူနဲ့မှားတော့မယ်ဆိုလို့ ရယ်တာပါ။ ပြီးတော့”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး”

“တစ်ခုခုပြောမှာကို မျှီသိပ်လိုက်တာပေါ့လေ”

“အဲလိုခွတ်ဆိတ်တာထက် အန်တီရဲ့ personal မို့ မပြော ချင်တာပါ ကိုသန့်ရဲ့”

“ချစ်သူရှိနေပြီလား မေးလို့လား”

“ဟယ်!”

သူမ အားပါးတရ ရယ်မိလေတော့၏။ သူ့ဖေဖေနှင့် အဆက် ဆက်ဆက်ဆံဆံဆိုတာကို မသိစေချင်ကာမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီမေးခွန်းက ထွက်လာပါသလဲ။ အစ်ကိုနှယ်၊ ဆရာနှယ် လေးစားရှိသေရပါသည်။ ‘ကိုသန့်’ ကို ဒီလိုအလုပ်နှင့်မသက်ဆိုင်သည့် စကားတို့ဖြင့် တရင်း အနီး မပြောခဲ့ဖူးပါ။ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးမေးရတာပါလဲ။

“ကြည့်စမ်း။ ရယ်နေပုံနဲ့ ဆိုရင်တော့ သေချာပြီပေါ့လေ”

“အန်တီမေးတာကို ကိုသန့် ဘယ်လိုသိလဲ အံ့သြသွားမိလို့”

“ဖြူက ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“မရှိတော့ No ပေါ့ကိုသန့်ရဲ့။ ခက်တဲ့အဖြေမှမဟုတ်တာ”

သူ ပြုံးလိုက်မိလေ၏။ ရင်ထဲထိတ်ပြီး ပျော်သလိုဖြစ်သွား တာအမှန်ပါ။ ဘုရားခေ! ဘာ့နှင်းသူက ‘ဖြူ’ ကိုများ စိတ်ဝင်စားနေ ပြီလား။ နေ့စဉ် နီးကပ်စွာပြင်တွေ့ချိန်က အတော်များနေခဲ့တာလေ။ ဒီတောင်မှ ပိတ်ရက်ဆိုလည်း သတိရနေတတ်တာက ဘာကြောင့်ပါ သိမ့်။ အခုလို စိတ်ရှုပ်ထွေးနေချိန်မှာ ‘ဖြူ’ နှင့်သာဆိုလျှင် ရင်ထဲ အေးသွားမည်ဟု ယုံကြည်ပြီး ချက်ချင်းထထွက်လာမိတော့တာလေ။

“ကိုသန့်”

“ဟင်”

“မျက်နှာမကောင်းဘူးလားလို့ တစ်ခုခုများ ဖြစ်လာလား”

ကြည့်စမ်း! ဒါလည်း သိလိုက်တာပဲလား။ သူ့မျက်နှာ အနီ

အကဲကို ဒီကောင်မလေး ဖတ်တတ်နေလေပြီ။ အတွင်းရေးကိစ္စတွေ

တိုင်ပင်ရလောက်အောင်အထိ နီးကပ်စွာ ရင်းနှီးလာပြီလား။ ကောင်း

‘ဖြူ’။ အထက်လူကြီးနဲ့ ဝန်ထမ်းဆိုပြီး အဝေးကြီးမှာ ရပ်နေရတာထက်

ရင်ဘတ်လေးနွေးဖို့ ရှေ့ကို တစ်လှမ်းလောက်တိုးကြည့်လိုက်ရမလား။

“အိမ်မှာ နည်းနည်းစကားများလာလို့ပါ”

“ဪ”

ဒါပဲလား။ ဘာကိစ္စလဲလို့ မမေးတော့ဘူးလား ‘ဖြူ’။ ပြော

တော့ဖြင့် မိန်းမဆိုတာ စပ်စုတတ်တဲ့အမျိုးဆို။ ကိုယ်က ဟိုစပ်စပ်

ဒီစပ်စပ်နေတာမျိုးထက် ဘာမဆို နှုတ်စောင့်ထိန်းလေ့ရှိတဲ့ ‘ဖြူ’

ကို ပိုသဘောကျတာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ဘယ်ကိစ္စမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ်

တခြားသူတွေ မသိစေချင်တာမှန်သမျှ ‘ဖြူ’ နှင့်သာတိုင်ပင်ဖြစ်ခဲ့တာ

လေ။

“ဖြူ”

“ရှင်”

“ကိုယ်ရော ဖြူနဲ့ personally တွေ တိုင်ပင်လို့ရပါ့မလား”

“ရှင်! ... ဪ ... ရပါတယ် ကိုသန့်ရဲ့။ အန်တီလော်

နီနီသည်း ပြောတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ဖြူကို အမြဲတမ်း ရင်ဖွင့်ပြခွင့်ရလို့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးလို့

ဆိုလေ”

“ဘယ်လို”

ကဗျာဆန်လွန်းပါသည်။ နှိုင်းယှဉ်ချက်လေးပါပဲလား။ ဒိုင်ယာ

ရီစာအုပ်လေးတဲ့လား ‘ဖြူ’။ ဟုတ်သားပဲ။ ကိုယ်လည်း အဲဒီလို

အဘောမျိုးနဲ့ computer ထဲ save မလုပ်ဖြစ်သမျှ ‘ဖြူ’ ကိုသာ

ပြောလေ့ရှိခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ ဒါနဲ့များ ဒီလိုစကားလုံးလှလှလေး

တွေကို မသုံးပြုတတ်ခဲ့တာပါလိမ့်။

“လူမသိစေချင်တဲ့ကိစ္စပဲလားဟင်”

“အင်း... ဒါပေမဲ့ သူ့အတောအခါကုန်ကြတော့မှာပါ”

“ဘာများလဲ ကိုသန့်ရယ်”

“ထားခင်ခင်ကိစ္စ”

“ရှင်! ... မမထား”

“ဟုတ်တယ် ကိုသန့် ထားခင်ခင်ကို လူကြီးတွေက မြန်းပေး

ချစ်တယ် ပြောနေကြလို့ စိတ်ရှုပ်လာတာပါ။”

“ဒါများ ကိုသန့်ရယ် အရေးကြီးတဲ့ မဟုတ်တာကို”

“ဖြူက အရေးမကြီးဘူး ပြောပေမယ့် ကိုယ့်အတွက်က အရေးကြီးတယ် ဖြူရဲ့။ မိဘတွေက ကိုယ့်အသက် (၃၀) မကျော်ခင် အကျဉ်းအကြပ်ထဲကို အတင်းပို့ချင်နေတာ”

“ဟင်း ဟင်း ... သမီးမိန်းကလေး မဟုတ်လည်း အဲဒီလို လုပ်တတ်ကြတာပဲလား”

“အဲဒါကြောင့် စိတ်ရှုပ်တယ်လို့ ပြောတာပေါ့”

“မမထားက ငြင်းစရာမရှိတဲ့ အမျိုးသမီးပါ ကိုသန့်ရဲ့”

“ဘာ”

လာပြန်ပြီတစ်ယောက်၊ ‘ထားခင်ခင်’ ကို ဘာအပြစ်မှ မထင်အောင် မြင်တတ်တဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့ ဝေဖန်ပြဦးမှာတဲ့လား။ အိမ်မှာ မိသားစုတွေ ဘယ်လိုပြောပြော ကိစ္စမရှိပါ။ သို့သော် ‘ဖြူ’ နှုတ်မှ ထောက်ခံမဲပေးချင်တာကိုဖြင့် သူ လက်သင့်မခံချင်ပါလေ။ တစ်ဆိတ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ‘ထားခင်ခင်’ ရဲ့ကောင်းခြင်းတွေကို မပြောပြချင်ပါနဲ့လား ‘ဖြူ’ ရယ်။

“မမထားက အနေတည်တယ်၊ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်တယ်၊ ပွင့်လင်းစွာပြောတတ်တယ်၊ မလိုအပ်တဲ့ ဖော်ရွေမှုကို မပြဘူး။ Talent

ရာ Confidence ပါ အပြည့်ရှိတယ်။ မိန်းမသားတွေမှာ သိပ်ပြီး မတွေ့ရတဲ့ Courage နဲ့ Leader ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အတွက် Member ကြီးတွေကတောင် Respect ရှိကြတာမဟုတ်လား။ ထက်မြက်တဲ့ အမျိုးသမီးမျိုးကိုမှ သဘောမကျရင် ကိုသန့်က ဘယ်လိုမိန်းကလေး မျိုးကိုမှ ရွေးချယ်ချင်တာလဲ”

အရောက်ကို တွန်းပို့နေပါရောလား။ ဒီလောက်ထိညွှန်းပြရအောင် တော်လွန်းနေပါသလား။ ‘ဖြူ’ ကရော ‘ထားခင်ခင်’ လောက် ခိုင်ခံ့ဘူးလား။ တကယ်ဆို ကြိုးစားနေသူတိုင်းရဲ့ လက်တစ်ကမ်း အတွာမှာ အောင်မြင်ခြင်းဆိုတာက အမြဲတမ်း ရှိနေတာလေ။ ‘ဖြူ’ ကိုယ်တိုင်လည်း အချိန်နှင့်အမျှ ကြိုးစားနေပါလျက် အဘယ်ကြောင့် မင်း ‘ထားခင်ခင်’ နှင့် လိုက်မိအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယှဉ်မကြည့်တာပါလိမ့်။

“ဖြူကရော မထက်မြက်လို့လား”

“ယှဉ်ပြဖို့မလိုအပ်ပါဘူး၊ အစ်ကို။ နှုန်အားရှိတဲ့သူနဲ့ အင်အားမညီနည်းတဲ့သူဆိုပြီး အဆင့်က ကွာခြားနေတာပဲလား။ ဖြူမှာက အစ်ကိုတစ်စုံ ဉာဏ်တစ်ခုကလွဲပြီး ဘာဆို ဘာမှမရှိတဲ့ အညတရ အစ်ယောက်ပါ။ မမထားကတော့ အစစအရာရာ ပြည့်စုံကုံလုံတယ်လေ။ အမြင့်ကို မျှော်ကြည့်ပြီး တက်ဖို့ဆိုတာက ကြိုးတစ်ချောင်း

လောကားတစ်ခုနှင့် ဖြစ်နိုင်တာမျိုးပါ။”

“ကိုယ်က ဖြူလိုချင်တဲ့ ကြိုးတစ်မောင်း လောကားတစ်ခု ဖြစ်ချင်တာလေ” ဟူသည့် စကားကိုတော့ ပြောမထွက်ဖြစ်ရန် မျိုးရ လိုက်ရလေ၏။ ရုတ်တရက် ပြောမိလျှင် ရင်းနှီးလက်စ ခင်မင်မှုလေး ပျက်ပြယ်သွားမှာ စိုးသောကြောင့်ပါ။ “အစ်ကို” တဲ့။ ရင်ထဲမွှေးသွား စေတဲ့ ခေါ်သံလေးပါလား။ ‘ဖြူ’ ရယ်။

“ကိုယ်က ကိုယ်နဲ့ပန်းယှဉ်တိုက်မယ့် မိန်းမမျိုးကို သဘော မကျဘူး ဖြူ။ အထူးသဖြင့် ထားခင်ခင်က ကိုယ့်ရှေ့ကနေ ကြီးပြီး ရောက်နေတဲ့သူ ဖြစ်နေလို့ပဲ”

“မျှတစွာ တွေးပေးတတ်ရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ အစ်ကို။ ပန်းယှဉ်တိုက်မယ့်လို မြင်တာထက် အတူလက်တွဲဖို့ ယှဉ်လျှောက်တာ မျိုး။ ရှေ့ကိုရောက်နေတာထက် ဦးဆောင်သူလို မမြင်ဘဲ ကိုယ့်ကို ရှေ့ကနေ ကာကွယ်ပေးချင်တဲ့သူလို တွေးတတ်တာ ဝိမကောင်းဘူး လား။ အပျက်ဆိုတာရည်း မဟုတ်ဘဲ အဖြစ်ဆိုတာနဲ့ အစားထိုးနိုင်ရင် သဘာဝအတိုင်း မြင်တတ်လာမှာပါ”

“ဖြူကပါ ကိုယ့်ကို ထားခင်ခင်နဲ့ အိမ်ကလူကြီးတွေလို ဖြစ်စေချင်တာလား”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကို့စိတ်နဲ့ အစ်ကို့ကိုယ် ဆုံးဖြတ်

ရွေးချယ်ရမှာလေ။ ဖြူက ကောင်းသောအကြံဉာဏ်ပေးရုံပါပဲ”

“အတင်းတွန်းပို့နေတာက အကြံကောင်းလား”

သူမ ရယ်လိုက်မိတော့၏။ ဒီအသက် ဒီအရွယ် ဒီအမြင်မျိုး ကြည့်ပြီး ရွေးသည့်နေရာမှာ ‘မမထား’ က အမှတ်ပြည့်ပင် ဆိုတဲ့ပါလား။ ဘယ်နေရာကို ပြစ်ချက်ထောက်ပြပြီး minus ပြလို့ ဆိုတဲ့လဲ။ အဆင်သင့်ချက်ပေးထားတပါသည် ဆီထမင်းကို ဆီများ ညည်း နှင်းများသည်ဟူ၍ ‘ကိုသန့်’ တစ်ယောက် ကလေးဆိုးကြီး မှတ် ကျဆန့်ကျင်ပြနေပုံက ရယ်စရာဖြစ်နေပါသည်။

“ဘာလို့ရယ်တာလဲ ကိုယ်စကားကောင်းပြောနေတာ”

“ဟင်းဟင်း ... အစ်ကို့နေရာမှာ ဖြူသာဆို မမထားကို မြင်ညှိတ်မှာ”

“ဒါကတော့ ဖြူက ထားခင်ခင်ကို လေးစားအားကျမှု ရှိနေ တဲ့ ဒီလိုမျိုးတွေးတာပါ”

“မှန်ပါတယ်။ ဖြူလိုပဲ အစ်ကိုက ဘာလို့မတွေးပေးနိုင်တာ အဲဒါကိုပဲ အံ့ဩမိတာ”

“ကိုယ်နဲ့မှ ဖြူက မတူတာ”

“မမထားနဲ့တော့ တူတယ်လေ”

“ဘယ်လို”

...တယ်လေ၊ ကိုယ်နဲ့ စိတ်ချင်းတူ ရည်မှန်းချက်...
...အမြင်မကြည်လင်သလို ဖြစ်နေတဲ့ အစိမ်း...
...တယ်လေကို ဖယ်ကြည့်လိုက်ပါလား။ ခဲဘော်ခဲဘက် လက်...
ဖော်အဖြစ်သာ အစ်ကိုမြင်တတ်ရင် မထော့ကို ချစ်လာနိုင်လိမ့်မယ်...
ဖြူတော့ ယုံတယ်”

ဘုရားရေ! ကျိုးကြောင်းဆီလျော်အောင် ပြောပြနေတာ...
စိတ်ရည်လှရည်လား။ အကြံဉာဏ်တောင်းမိသည့် သူကသာ အပြစ်...
နေသည်နယ်ပါ။ ကိုယ်က ငြိမ်ပြည့်စုံနေသည့် မိန်းမကို သဘောမတူ...
မချစ်နိုင်ဘူးဆိုရင်ရော ‘ဖြူ’ မည်သို့ ဆုံးဖြတ်ပေးမှာတဲ့လဲ။

“အချစ် ဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ့်အချစ်က လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာခဲ့ကတည်း...
က ကျပျောက်ခဲ့တာပါ”

“ဟင်းဟင်း... အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားတံခါးကို တစ်ကြိမ်...
ခေါက်တတ်တာ မဟုတ်ဘူးဆို”

ကဲ! ကိုယ်ဖွင့်ပြောလာဖြစ်အောင်များ လုပ်နေသလား...
‘စကားဖြူ’။ မျိုသိပ်ထားရခြင်းရဲ့ လေးလံခြင်းကို မင်းမှမသိနိုင်တာပဲ...
ကိုယ်တို့ကြားမှာ ခြားနားထားတဲ့ ‘စည်း’ တစ်ခုကို နင်းမိအောင်

...စားချင်ပါနဲ့လား။ ရုံးခန်းတစ်ခုတည်းမှာ နိစ္စထူဝ ဝိုနေရပါသည့်...
...နာတွေကို မကြည့်ရဲဘဲ မျက်နှာပူစရာအခြေအနေမျိုး မဖြစ်စေချင်...
...အမှန်ပါ။

“ရောက်နေပြီလေ၊ ကားရပ်ရအဆင်ပြေတဲ့နေရာကို ရှာရပ်...
...”

ပြောလက်စကားက ပြတ်သွားလေတော့၏။ ဈေးထဲမှ နှစ်...
...ယှဉ်လျှောက်ကြရင်း လူတွေ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် ဖြစ်လာ...
...သည်က သူနှင့် ‘ဖြူ’ ကိုပါပဲ။ နံတွဲဆိုတာထက် အရွယ်နှင့်မလိုက်ဖက်...
...သည် ကလေးကို တွဲခတ်လာသည်ဟု သူ့ကိုမြင်ကြမှာလေ။

Notes ဖြင့် မှတ်လိုက် ရေးလိုက် လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ဖြင့်...
...လှုပ်ရှားနေပါသည့် ‘ဖြူ’ နောက်မှ အသာနှုတ်ဆိတ်လျက် လိုက်နေမိ...
...လေသည်။ ဖျတ်လက်တက်ကြွနေလိုက်တာနော်။ ဒီလောက် အရည်...
...အချင်းတွေရှိပါလျက် ကိုယ့်ရဲ့ ပင်ကိုအရည်အသွေးတွေကိုတော့ မမြင်...
...ဘဲ ဘာကြောင့်များ သူများဖွဲ့၊ မကောင်းခြင်းတွေကိုပဲ မြင်တတ်ရပါ...
...သလဲ။

ထြော် ‘ဖြူ’ ရယ်။

ရှေ့က ပိတ်လည်းမကြိုက်
ဘေးကကပ်လိုက်တော့လည်း မလိုချင်
နောက်ကလိုက်တော့လည်း မနှစ်သက်ဘူးဆိုတော့
"မ" ရဲရင့်ခွင့်တံခါးကို ခေါက်ဖို့
ကျွန်တော်က ဘယ်လိုနည်းလမ်းကို သုံးရမှာလဲ။

လင်းနေဝန်

ငါက ဘယ်သူ့ဘေးမှာမှ မနေချင်ဘူး
ရင်ပူမှာစိုးတာကြောင့်ပါ။
မင်းသာ ရေခဲတုံးကြီးဆို
ငါ မလွတ်တမ်း ဖက်ထားပါမယ်။
ရေကန်အေးအေးလေးဆိုလည်း
ငါ ဝင်ထိုင်ပေးမယ်လေ။
အေးအာတူဆို Ok
ပူအာပူဆိုရင်တော့ No ပါပဲ။

ကောင်းထက်သန့်

(၉)

လေယာဉ်မယ်လေး၏အသိပေးသံကြောင့် မျက်စိမှိတ်၍ မိုန်းနေရာမှ ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးသွားရပါ၏။ မျက်လုံးကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး ခပ်လျှော့လျှော့ထိုင်နေရာမှ မက်မက်ပြင်ထိုင်လိုက် ပါသည်။ ထောင့်ဆုံးခုံမှာမို့ လေယာဉ်ဘေးပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပါ၏။

ရေပြင်ပြာပြာမြင်ကွင်းတို့က ပျောက်သွားချိန် စိမ်းညိုညို သစ်ပင်၊ မှုန်ပိုင်၊ ပိုင်၊ တောင်တန်းတို့ကိုသာ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲဖြင့် မြင်နေ ရလေသည်။ တောတောင်များကြားမှ ရွှေရောင်တလက်လက် တောက်ပနေပါသည့် စေတီတို့ကိုလည်း မှုန်မြင်ရပါ၏။ ဤမြင်ကွင်းတို့ က 'မြန်မာပြည်' ဟူသည့် ပြယုဂ်ကို ဖော်ပြနေတာ မဟုတ်ပါလား။

လေယာဉ်အရှိန်လျှော့လိုက်ပြီမို့ အောက်သို့ဆင်းနေပြီမှန်း ခံစားရပါသည်။ ပြေးလမ်းထက် လျှော့ခနဲ ဆင်းသွားပါသည့် ခံစား ရက်ကို ရရှိလေ၏။ ငြိမ်ခနဲ ဖြစ်သွားစဉ်မှာ အပြီးသပ် ရပ်တန့်လိုက်ပြီ ခံစားရပါသည်။ အခုမှပင် ခါးမှာ သိုင်းပတ်ထားပါသည့် ခါးပတ် ကို ပြုတ်လိုက်ရတော့၏။ ဘေးမှခရီးသည်တွေ ဖြည်းဖြည်းချင်း နေရာမှ ထွက်သွားလေမှ သူထရပ်လိုက်ပြီး အပေါ်ဘက်ပစ္စည်းသိမ်း မှုန်မှ အဖုံးဖွင့်၍ ကျောဖိုးအိတ်ကို ခွိုက်ယူလိုက်ပါသည်။

တစ်ကိုယ်စာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ဒီတစ်ထုပ်တည်း သယ်လာ သည့် တခြားခရီးသည်တွေနယ် Luggage တွေ သယ်လာ ဆွဲလာ လေလိုပါ။ ဝိတ်ထားရပါသည့် phone ကို power ဖွင့်လိုက်သလို ဖွင့်ရင်း နားကွပ်ကို နားနှစ်ဖက်မှာ အုပ်၍ တပ်ထားလိုက်ပါ သို့မဟုတ် Phone ကို ဘောင်ဆီအိတ်ကပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး ခုံတန်းများ ထဲထယ်ရို လမ်းမှလျှောက်လိုက်ပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ပျော်ရွှင်စရာ ခရီးစဉ်ဖြစ်ပါစေ”

လေယာဉ်တံခါးဝမှာရပ်၍ ခရီးသည်တို့ကို နှုတ်ဆက်နေပါ သည့် လေယာဉ်မယ်လေးတွေနားသို့ သူရောက်လာပါ၏။ မျက်နှာ မှာ ပြုံးလျက်ပြောနေပါသည့် မျက်ဝန်းတို့က နောက်ဆုံးမှထွက်လာ သည့် သူ့ထံသို့ ပြုံးကျလာလေသည်။ မျက်လုံးလေးတွေ၊ လက်ခနဲ

တောက်သွားပြီး သွားတန်းဖြူးလေးတွေပေါ်သည်အထိ ရယ်ဖြူလေ၏။

သိနေတယ်လေ၊ 'လင်းနေဝန်း' ကိုမြင်လျှင် ဘယ်မဒီမံပစ်ကျအောင် ကြောသွားတော့တာ မဟုတ်ပါလား။ မြန်မပြီးပြလျှင် မကောင်းတတ်၍ နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက် ကွေးရုံလေးဖြင့် လှမှုရေးအသေ့ သူ ပြုံးလိုက်ရလေသည်။ ဒါပါပဲ။ ဒီ style၊ ဒီရှပ်ကို မြင်သည်နဲ့ မြာပွေ့မည်ရှပ်ဟု တစ်ထိုင်တည်း မြင်တတ်ကြတော့ ခက်သားလား။

သူကလည်းသူပါ။ Sun-glass မတပ်ထားလျှင် အရည်ဆို စိုလဲ့နေပါသည့် သူ့မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ပျို့မေတို့ ခြေယိုလှပတတ် ညှို့ထိ ဆွဲဆောင်ပြီး ကြည့်မိတော့တာလေ။ မျက်နှာကျပ်သွယ်ပြီး မေးရိုးထစ်မှာ မွှေးညင်းနုလေးတွေဖြင့် ယောက်ျားပီသစွာ မေးရိုးကြမ်းတို့ဖြင့် ပြည့်စုံခဲ့တာပါ။ မိန်းကလေးတွေပင် မနာလိုချင်စရာ ဖြစ်စေအောင် အသားအရေ လှပြီး ဖြူဝင်းကာ အရပ်အမောင်နှင့် body structure တောင့်တင်းသဖြင့် Model လိုလို မင်းသားလိုလို အဆိုတော်လိုလို အမြဲအထင်မှားတတ်ကြလေသည်။

ဤသို့ မိန်းကလေးတွေ စွဲမက်ဖွယ်ရာ ရုပ်ရည်ကြောင့် ချစ်သူတော်ချင်သူ၊ အပျော်တွဲချင်သူ၊ အမိဖမ်းချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပင်။ ဒီလိုပင် တမ်းတမ်းပွဲဖြစ်တိုင်း သူက ခပ်ဝေးဝေး

ဆွဲပြီး ခေါက်သွားတတ်ကွင်းရှိတာမို့ နားမည်ဖျက်ပြီး မကောင်းပြောခံရသည်က မကြာခဏပါပဲ။ သူကလည်း အရေးမပါသည့် ကိစ္စတွေကို အချိန်ကုန်ခံ လေကုန်ခံပြီး လိုက်မရှင်းချင်ပါ။ ဒါကိုပင် မိဘတွေက သူ့ကို ပျက်စီးနေသည်ဟုမြင်တာ မဟုတ်လား။ အခုလည်း ဟိုမှာ ချွတ်ချင်တိုင်းလွတ်နေသည်ဆိုပြီး စည်းစနစ်သိပ်ကြီးသည့် 'အန်ကယ် ပြီး ဦးမောင်မောင်ခင်' ထံ ဝကွက်အပ်လိုက်တော့တာလေ။

အပေါ်ထပ်လှေကားတို့မှ ဖြည့်ဖြည်းချင်းဆင်းလိုက်ပါ၏။ အစ်ယောက်ယောက်တော့လာကြိုမှာမို့ မျက်လုံးတို့ကို ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ တမင် လှူကုန်မှသာ လေယာဉ်ထဲမှ ထွက်လာတာမို့ သူ့ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရမှာလေ။

"ကောင်လေး ဒီမှာ"
"ဟော!"

လက်ထောင်လျက် အသံပြုလိုက်ပါသည့်အမျိုးသမီးကြောင့် သူ့ရယ်မိတော့၏။ ကြည့်ပါဦး။ တကယ့်ကို ပုံတုံးကြီး style ဖြင့် အိမ်ဖြစ်သူက သူ့ကိုလာကြိုတာမဟုတ်လား။ မြန်မာဆန်ဆန်ဆံဆံနှင့်ထက်စုံက ဆံပင်ရှည်ပျော့ပျော့လေးကို စည်းထားပြီး နားကွင်းတစ်ဖက်တစ်ဖက်ထားပါသည့် ချာတိတ်လေးနှင့် တကယ့်ကို ဆန်ကျင်ဘက်ပါပဲ။

“မမက ဘာ design လဲကွာ”

“အဲမယ် ငါ့ဘာသာ ဘာဒီဒိုင်းဝတ်ဝတ်ပေါ့၊ နင့်အပူလား”

“ကျွန်တော်နဲ့ opposite ဖြစ်နေမှတော့ လူကြည့်ခံရတော့မှာပဲ”

“နင့်ကိုပဲကြည့်ကြမှာပါနော်။ ကြည့်ပါဦး။ ဆံပင်ကလည်း ကျောလယ်ရောက်နေပြီ။ နားကွင်ကလည်း တပ်ထားသေး။ ဘယ်လို gipsy လေးလဲ”

“Style ရှိတာပါ မမရာ။ Gipsy ပုံမှ မဟုတ်တာ”

“အေးပါ။ အိမ်ရောက်တာနဲ့ အဆူခံရမှာတော့ မြင်ယောင်သေးတယ်”

“ဆံပင်ညှပ်ခိုင်းရင်တော့ No ပဲနော်။ အစောကြီးကတည်းက ပြောထားတယ်”

“လူကြီးတွေ့မှက်စိနဲ့ မတွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ပြီးတော့ ဒီပုံစံနဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်လို့မရဘူး။ အပြတ်ပြောထားပါရဲ့”

“ဟာ!... စကတည်းက တင်းလှချည်လား”

သူ နားခေါင်းရှုံ့လိုက်မိတော့၏။ အစ်မဝမ်းကွဲနှင့် စကားပြောနေပြီမို့ phone ကို သီချင်းနားထောင်တာရပ်လိုက်ပြီး Ear phone ကို လည်ကုတ်မှာ ချိတ်ထားလိုက်ပါသည်။ Lobby ထဲမှထွက်ခဲ့ပြီး

မမ ကားရပ်ထားပါသည် နေရာဆီသို့ ဆက်လျှောက်ခဲ့ရလေ၏။

“အို!... ပူလိုက်တာ”

“ဒါ မြန်မာပြည်လေ ကောင်လေးရဲ့။ ရောမရောက်ရင် ရောမလို ကျင့်နိုင်ရမှာပေါ့။ ကားထဲရောက်ရင် အေးသွားလိမ့်မယ်ဘာ”

ကားတံခါးဖွင့်ထိုင်ရင်း ‘မမ’ က သူ့ပူသည်ဆို၍ Aircon နှင့်ပေးပြီးမှ ကားကိုမောင်းထွက်လိုက်လေသည်။ ဒက်ဒီနှင့်မာမိကို အခွဲတိုက်တတ်လေ့ရှိပေမယ့် အန်တီကြီးနှင့်အန်ကယ်ကြီးကိုတော့ သူ လန့်ပါ၏။ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက ရှိန်နေခဲ့ရလို့ပါပဲ။ ‘မမ’ ကတော့ ဒီမောင်လေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာမို့ ဒီပြီးထိန်းပေးခဲ့ပြီး သူ့အပေါ် ချစ်ခဲ့တာလေ။

“ရုပ်က ဒီလိုဖြစ်မှတော့ ဖိုးဖွဲ့ဖြစ်တာတောင်နည်းသေး”

“ကျွန်တော်လား”

“ဒါပေါ့”

“ဒက်ဒီနဲ့မာမိ မွေးပေးခဲ့လို့ ဒီရုပ်ပဲရလာတာလေ။ မမတို့ ဒေလေးတွေခိုက်တာတော့ ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

“ကြည့်စမ်း... ဂေါ်စကားတွေ ဘာတွေလည်း ပြောတတ်နေတယ်ပေါ့လေ။ မဟုတ်တာတွေ အကုန်သင်ထားရလား”

“မမပြောမှပဲ ကျွန်တော်က လူဆိုးဖြစ်နေပြီ”

“မင်းကရော မဆိုးလို့လား။ ဟိုမှာနေနေတာဆိုပြီး ဒီက မသိဘူး မကြားဘူး မထင်နဲ့ လင်းနေဝန်းရဲ့။ ပုံတုံးကြီးဝတ်ပြီး ငါ့ကို ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေတဲ့ အဘွားကြီးလို့ မထင်လေနဲ့။ လူကြီးဆန် အောင်ပဲ ဝတ်ဆင်ထားတာ။ စိတ်က ခေတ်နဲ့အညီ အင်္ဂလိပ်နိုင်တယ် မှတ်!”

သူ ပခုံးသာတွန့်ပြလိုက်ရပါ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဘွားကြီး ဟု သုံးရလောက်အောင်ပင် ‘မမ’ က တမင်လူကြီးပုံပန်းထားတာကို။ ဒက်ဒီတို့ အဘယ်မျှ ဖွထားမှန်းပင်မသိပါ။ ‘မမ’ လေသံထဲမှာကိုက သူ့အပေါ် ခပ်ဆိုးဆိုးချာတိတ်နယ် အပြစ်မြင်ချင်နေတာလေ။

“ရောဂါတွေ ဘာတွေဖြစ်မှာ မစိုးရိမ်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဟာ!... မမစကားက foul လွန်းနေပြီ”

“မဟုတ်လို့လား”

“ကောင်မလေးတွေနဲ့တွဲတာကို ပြောတာလက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွေးတိုင်းစားတတ်တဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ”

“ဟဲ့!”

‘မမ’က သူ့လက်မောင်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ခိုက်လိုက် လေ၏။ ပွင့်လင်းစွာပြောတော့လည်း နားရှက်မည်သာ။ ဟိုမှာ Social

ကြတာ မှန်ပေမယ့် သူက အစ်မရှိသည့်သူ့ဖို့ တရားဝင် လက်မထပ် သေးပဲပဲ သွေးသားဆန္ဒကို မပြည့်ဆည်းတတ်ပါ။ ဟိုမှာက like သည်နှင့် Living Together နေတတ်ကြတာ မဟုတ်ပါလား။ အကြေးငွေပင် မလိုဘဲ အလိုရှိရာ ရနိုင်ကြတာလေ။

“စကားကို ကြည့်ပြောစမ်း။ အစ်မရှေ့မှာ မပြောရဲတာမရှိ

ဘူး”

“မမက ထင်ရက်တာကိုးဗျ။ စိတ်ချ Wedding မလုပ်သေး

ဘဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ Bachelor Night ကို အပျော်သဘောမျိုးနဲ့ ဘယ်မိန်းမကိုမှ မပေးဘူး။ အဲဒါ ကျွန်တော် အစောင့်တိန်းဆုံးအချက်

ဘူး”

“အေးပါ... အေးပါ။ ဟုတ်၊ မဟုတ် သေချာအောင် စောင့်

ကြည့်ရမှာပေါ့”

“ရည်းစားများခဲ့တာတွေ ဝန်ခံပါတယ်။ Party တက်

အယ်၊ Club သွားတယ်၊ ဟိုယိုဒီဒီ လျှောက်သွားဖို့ Date တယ်။ စားတာသောက်တာမျိုးရှိတယ်၊ Girl friend မို့ Kissing ပေးတာ

လောက်တော့”

“ဟယ်!... တော်တော့ ဆက်ပြောနဲ့လေ”

“အစဆွဲထုတ်တာက မမလေ”

“အမလေးနော် နင့်ကို မချောလေးယောက်ကြားထဲ အသိ
လို ပို့ပေးရမယ် မသိတော့ဘူး”

“မချောလေးယောက်”

“ဟုတ်တယ်”

“မိုက်တယ်ကွာ”

“ပျော်မနေနဲ့။ ရွယ်တုဆိုလို့ staff နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။
ကျွန်တာက Designer တွေ။ တစ်ယောက်ပဲ အိမ်ထောင်သည်
ရှိတယ်။ စည်းကမ်းတကျ အုပ်ချုပ်တဲ့ ဌာနဆီ တမင်ပို့ပေးတာ”

သူ မျက်နှာကို ရှုံ့တွလိုက်မိပါ၏။ တကယ့်ကို ချောက်ခဲ
ရောက်အောင် တွန်းပို့နေတာပါပဲလား။ မချောလေးတွေနှင့် အလုပ်
အတူ တွဲလုပ်ရမှာပို့ ပျော်ချင်ချင်ဖြစ်သွားပါသည်။ စိတ်ကလေးကယ်
အားငယ်သွားရတော့တာပါလေ။ သူ့အစ်မကတော့ သူ့ကို တကယ့်
ပုံစံခွက်ထဲမှာ အတင်းထည့်ချင်နေပုံပါလေ။

“ယောင်ပေပေလုပ်ပြီး အချိန်ပြုန်းနေမှာစိုးလို့ ခဏဖြစ်ဖြင့်
ဝင်လုပ်ခိုင်းတာကို အပျော်သဘောလို့ မတွေးနဲ့ဦး”

“ကျွန်တော်က ဘာမဆို စိတ်ကိုပျော်အောင်ထားဦးပဲ လုပ်
ကျင့်ရှိတာ မမသိပါတယ်”

“မငယ်တော့ဘူး ကောင်လေးရဲ့။ ရင့်ကျက်တတ်စမ်းပါ”

“ကလေးလိုပဲနေတာ ပိုမကောင်းဘူးလား။ ငယ်ငယ်ရွယ်
ရွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားရင် ဒုက္ခ သုက္ခတွေ အကုန်တွေ့တော့မှာ
ဆို မမရဲ့”

“ကလေးဆိုတာ ရည်းစားမထားတတ်ဘူးလေ။ ရှင်က
ဆက်ဆယ်ချောင်းပြည့်အောင် ထည်လဲတဲ့ခွဲပြီးတော့မှ ကလေးပြန်ဖြစ်
ချင်သေးလား။ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

မျက်နှာပြုံး၍ ပြောလိုက်ပုံကြောင့် သူ့ကို ‘မမ’ စိတ်ဆိုးပုံ
မရပါ။ ဒက်ဒီနှင့်မာမိက သူ့ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက နာနီခဲ့သာ အမြဲ
တစေ ထားခဲ့ပြီး ကြင်နာယုယတာ ဆုံးမပဲ့ပြင်တာမျိုးလည်း မရှိခဲ့ပါ
ချေ။ ဒီတော့ သူက ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးသည့် အိမ်မှအလုပ်သမား
တွေအပေါ် မလေးမစား အော်ဟစ်သောင်းကျန်းတတ်တာ၊ စိတ်မထင်
လှိုင် မထင်သလို ဘေးရှိမစွည်းတို့ဖြင့် ကောက်ပစ်တတ်တာတို့ကို
ငယ်ငယ်ကတည်းက လုပ်တတ်ခဲ့တာလေ။

‘မမ’ တို့အိမ်ရော့မှသာ အပြောအဆို အပြုအမူတွေကို
ထိန်းတတ်ခဲ့ရတာပါ။ အထူးသဖြင့် အန်တီကြီး၏ လေပြည်လေးဖြင့်
အဆုံးအမကို နာခံတတ်ခဲ့တာပါပဲ။ ဒီအိမ်မှာ လေသံကျယ်တာမျိုး
မရှိ၊ ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်နေတာမျိုးမရှိပါဘဲ တကယ့်ကို
အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်နေပါသည်။ မိသားစုလေးပါလေ။

“နားနားနေနေ နေလို့မရဘူးလား”

“မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အလုပ်မှာ လူလိုနေတဲ့အချိန်မို့လို့ပေါ့။ သိပ်မပင်ပန်းတဲ့ နေရာမှာလုပ်စေချင်တာ။ ဒါကိုဂျိုးများနေရင် ပင်ပန်းတဲ့ဆီ ရောက် သွားလိမ့်မယ်”

“ဟာဗျာ... မမကလည်း”

“နှစ်ရက်လောက်နားပြီးရင် ဝင်လုပ်တော့။ အခြေခံက နား လည်မှ တစ်ချိန် လူကြီးနေရာ ဝင်လုပ်ရင် အဆင်ပြေမှာ”

“ဘာလဲ GM တို့ MD တို့နေရာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ခေါင်းရွက်ကရွက်နဲ့”

‘မမ’ ပြုံးလေ၏။ ဘာကြောင့်လဲတော့ သူမသိပါ။ လက်ရှိ ‘မမ’ ဝင်လုပ်နေသည့် ကျွတ်က ဒက်ဒီရှယ်ယာအများဆုံး ပါနေတာ ကိုတော့ သိထားပါသည်။ ဒီနေရာမှာ ဝင်လုပ်ပြီး ရာထူးကြီးနေရက်ကို ရနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒက်ဒီကလည်း သူလိုသားကို မယုံကြည်ဘဲ နေရာပေးမည် မထင်ပါလေ။ ရင်မောရပါ ‘လင်းနေဝန်း’ ရယ်။

(၁၀)

ခရီးပန်းလာသဖြင့် ဗိုက်အဆာပြေအောင် စားပြီး တစ်ရေး နေရာ အိပ်ဖြစ်ပါ၏။ ကြားရက်မို့ အန်ကယ်ကြီးရော အန်တီကြီးပါ အလုပ်သွားနေကြပြီး ‘မမ’ ကသာ ခွင့်တစ်ရက်ယူကာ သူ့ကိုလာကြို ထားလေ။ ညနေစောင်းမှာဖြင့် မိသားစုစုံညီတွေ့ရတော့မှာပါ။ သူ့လာ မှင် အဆင်သင့်နေလို့ရစေရန် အပေါ်ထပ်မှာပင် အိပ်ခန်းပြင်ဆင်ပေး ထားသဖြင့် အဆင်ပြေသွားပါ၏။

သိပ်အကြာကြီးအိပ်လေ့မရှိပေမယ့် နာရီအတော်ကြာ အိပ်မိ သွားရလေသည်။ ရာသီဥတုပူတာကို မနှစ်သက်သည့် သူ့အတွက် ‘မမ’ က သူ့နေမည့်အခန်းမှာ Aircon ဖွင့်ထားပေးပါ၏။ တိုက်အိမ် အိပ်သေးသေး။ အိပ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ နေတတ်အောင် အတော်

လေးကို စိတ်လျှောထားရပါသည်။ အခုကတည်းက ပြိုင်နှင်ဘဝဖြင့် သူ လွင့်ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ ဒီမှာတော့ စိတ်ကြိုက်နေပြီး ဆိုးချင် သလို ဆိုးပြလို့မှ မရတာလေ။

ညနေစောင်းနေပြီမို့ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး ရေချိုးရန် ပြင်လိုက်ပါသည်။ သူ့အခန်းအပြင်ဘက်ထွက်ပြီး ရေချိုးခန်းရှိရာဆီ လျှောက်ခဲ့၏။ အပေါ်ထပ်မှာ ရေချိုးခန်းလုပ်ပေးထား၍သာ တော်ပါ သေးသည်။ အမှန်တော့ ဒီမှာနေရတာထက် Hotel တစ်ခုခုမှာ နေချင်တာပါ။ ပိုက်ဆံကို ရေလို့ဖြုန်းလို့ ဒက်ဒီကြမ်းမောင်းတာ နား ပူခံရတာ ဘာမှမကြာသေးပါလေ။

“အိပ်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ် မေဖေ”

“ဘာစားချင်တယ်ပြောသေးလဲ”

“အဲဒါတော့ မပြောဘူး မေမေရဲ့၊ ကောင်လေးက ထားတဲ့ ချက်ကျွေးသမျှ အကုန်ကြိုက်တာပဲဟာ”

“ငယ်တုန်းကနဲ့ မတူဘူးလေ။ တော်ကြာ သူ့သားကို ပုလဲခ အောင် ထားရလားဆိုပြီး သူ့အမေ ရင်ဘတ်စည်တီးဖြစ်နေမှာနီးလို့ ပါ”

လှေကားမှ ဖြတ်လာစဉ် အောက်ထပ်မှ စကားသံတို့ကို

ကြားရလေ၏။ အန်တီကြီးတို့ရောက်ပြီထင်ပါသည်။ ဒီအိမ်မှာ အော်အဆာပြေ စားချိန်က (၉) နာရီ၊ နေ့လယ်စာကို (၁၂) နာရီ၊ ညစာကို ည (၇) နာရီထက် နောက်မကျအောင် စားကြတာက ပြင်းကမ်းပါပဲ။ သူက မကြာခဏ ဗိုက်ဆာတတ်၍ တစွပ်စွပ်စားတတ် နေတဲ့တော့ ပြဿနာပါ။

အဝတ်အစားရှိတာကိုသာ ဝတ်လိုက်ပါ၏။ မနက်ပြန်တော့ နောက်ထပ်ရမှာပါ။ ဝတ်စရာ သိပ်များများစားစားမယူလာဘဲ ဒီအတိုင်း အပြေးရောက်လာရတာ မဟုတ်လား။ ဒက်ဒီ၏ Right Now! ဆို သည့် အမိန့်အတိုင်း Sunny လေး လွင့်ခဲ့ရတာပါ။ သတိရသလိုလို မသေလိုလို တစ်မျိုးကြီးပါပဲ။ လှေကားမှ ပြန်ဆင်းခဲ့ပါသည်။ အန်တီ ကြီးတို့က အောက်ထပ်မှာပဲ နေကြလေ၏။ အပေါ်မှာက ‘မမ’ နှင့် သူတို့လူငယ်တွေသာ အိပ်ခန်းရှိကြပါသည်။

“ဟော ... နီးလာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီကြီး”

“ထွားလာလိုက်တာ သားရယ်။ အရပ်က မိုးထိုးနေပြီ”

“ဗိုက်ဆာနေပြီလား”

“ဆာတော့ဆာပြီ မမရဲ့”

“ဒါဆို မေမေတို့လည်း စောစောပဲစားလိုက်ကြမယ်လေ။”

ထမင်းစားပြီးရအောင်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

"မမ"

"ပြော"

"Supper ရော စားရမှာလား"

"ဪ... သားရယ်၊ အစားအသောက်တော့ အန်တီကြီးတို့က မတွန့်တိုပါဘူး။ မကုန်ဘဲ လွှင့်ပစ်တာမဟုတ်ရင် တော်ပြီး ဘာစားချင်သလဲ အကုန်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားမမလည်း နေ့တိုင်း ပင်ပန်းရတာမို့ စားမယ့်အချိန် ထမလုပ်ပေးနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်ပေးတော့။ Coffee Mix, Teamix, Quaker တို့ မှန်တို့လည်း ရှိတယ်။ ခေါက်ဆွဲတို့ ကြာဆံတို့ အထုပ်တွေလည်း အဆင်သင့်ရှိပါ"

ကောင်းပါလေ့။ အိမ်မှာ အငယ်ဆုံးဆိုပြီး အလိုလိုက်ခံရမည့် လမ်းတော့ မမြင်တော့ပါ။ ခက်တာပဲ။ သူကလည်း စားသောက်ဖို့ ဂရုစိုက်ကျတာသာတတ်ပြီး ဘာဆိုဘာမှ မချက်ပြုတ်တာပါလေ။ အခုမှပဲ လူကြီးစစ်စစ် ဖြစ်ရပြီ 'လင်းနေဝန်း' ရေ။ ။

"ကောင်လေးလား"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်ကြီး"

"ဒီဆံပင်ရှည်ကြီးနဲ့ နေလို့မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ ရာသီဥတု

တာရော ပိုးမိရင်ကော ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေဘူး"

"သူ ဆံပင်ကို အထိမခံဘူး ဖေဖေရေ ထား ပြောပြီးပြီ"

"ဒီလမ်းဆီရဲ့နဲ့ အလုပ်သွားလုပ်ရင် မောင်သန့်မျက်စိထဲ

Mass ဖြစ်ပြီး အလုပ်ရပါလိမ့်မယ်"

ဧည့်ခန်းထဲရောက်လာပါသည် အန်ကယ်ကြီးစကားကား ရစရာပါပဲ။ 'မမ' က 'ကောင်းတယ်' ဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ခြီးလေး ပြုံးလိုက်လေသည်။ ဒီဆံပင်ရှည်ကို သဘောကျလွန်း၍ ချစ်တဲ့ကြိုက် ထားခဲ့တာပါ။ ဟိုမှာ လွတ်လပ်စွာနေခဲ့ရသလောက် မှာ စည်းနဲ့ဘောင်နဲ့ နေရတော့မှာလား။

"မင်းနေနိုင်မှာမဟုတ်လို့ ပြောတာပါ လင်းရဲ့"

"ဟုတ်တယ် လင်းရဲ့၊ လုပ်ရမယ့်အလုပ်က အပြင်ထွက်ဆို ချက်ရမှာ။ Aircon ခန်းထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ရမယ်ထင်နဲ့"

"ဘာလုပ်ရမှာလဲ"

"ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲ။ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလေးအပင် ရမှာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရုံးအလုပ်နဲ့ အပြင်ထွက်ရမယ့် အလုပ် သင်ပေး။ ဟိုမှာက မိန်းကလေးတွေချည်းပဲမို့ အပြင်ထွက်ရင် သောက်ဖူးလေးအဖော်လိုလို့ ခန့်ရမှာ"

အလို! အလုပ်သင်နေရာတဲ့လား။ ဘာဆိုဘာမှ မတတ်

မြောက် မကျွမ်းကျင်သေးပါသည့်သူက ဒီနေရာနှင့်သာ တန်တက်
လာ။ ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့လို သူ့ဌေးသားက နာမည်သာရှိပြီး လက်
မှာ ဗလာသာရှိတဲ့ ကောင်ပါလေ။ တစ်ဦးတည်းသောသားက ဝယ်
ကတည်းက အချစ်မခံခဲ့ရပါဘဲ ပစ်ပယ်ခံခဲ့ရတာ အမှန်ပါ။

အဲ! ခနဲ ငိုတာနှင့် နို့ဘူးက ပါးစပ်ထဲသို့ရောက်ခဲ့ရသလို
ပြေးလွှားဆော့ကစားသည့်အရွယ်မှာ ချော်လဲပြီး ငြိမ်ခနဲငိုမိတာနှင့်
စရာနှင့် ပြောသိပ်ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ ချောမြို့ချို့ပွေ့ မိဘမဟုတ်သည့်
သူစိမ်းတွေသာမို့ ရုန်းကန်အော်ဟစ်ခဲ့သည့်ကလေးဆိုးလေးအဖြစ်သာ
အမည်ရခဲ့တာလေ။

'လင်းနေဝန်း' ဆိုတာ အချစ်မခံရသည့်အတွက် ချစ်တာ
သည့် နှလုံးသားမပါရှိခဲ့။

အချစ်ဆိုတာကို အဓိပ္ပာယ်သေချာမသိပါဘဲ I love you
ဆိုတာကို ကစားစရာနယ် ဖောဖောသီသီ သုံးတတ်ခဲ့တာပါ။

ရင်ခုန်ဖို့ အတတ်ပညာကို မသိနားမလည်သေးပေမယ့်
လှလှချောချောလေးတွေကိုဖြင့် အချစ်စမ်းသပ်ဖို့ အမြဲအဆင်သင့်
ဖြစ်ခဲ့တာပါပဲ။

"အင်းလေ ... မပျော်ရင်တော့ ထွက်မှာပဲ"

"ကိုယ် တစ်နေ့ဦးဆောင်ရမယ့်နေရာအတွက် ကြိုးစား

ကြည့်မယ် မရှိဘူး။ အပျော်တဲ့လား သားရယ်"

"ကျွန်တော်မှ နားမလည်တာ အန်တီကြီးရဲ့"

"နားမလည်လို့ သင်ခိုင်းတာပေါ့ လင်းရဲ့။ ဘယ်သူမှ မွေး
ကတည်းက အလိုလို တတ်လာတဲ့သူဆိုတာ မရှိဘူး။ ဒီလိုပဲ လှေလာ
သင်ယူပြီး တတ်မြောက်လာကြတာ"

"ကဲ ကဲ ... ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီး စားကြစို့"

'မမ' ပါ အန်တီကြီးနှင့်အတူ ထမင်းခိုင်းပြင်ပြီး ရောက်လာ
ပြီမို့ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လျှောက်ခဲ့ကြပါ၏။ တကယ့်ကို ပျင်းခြောက်
ခြောက်ကြီးပါပဲ။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေတာလေး
လူကြီးတွေချည်းနေကြသဖြင့် စကားပြောသံသဲ့သဲ့မှအပ မည်သည့်
အသံတို့မျှ မဆူညံပါ။

"ထည့်စားနော် သားလေ။ ဧည့်သည်မဟုတ်တော့ အား
မနာနဲ့"

ထမင်းသိပ်စားလေ့မရှိသည့် အကျင့်ကြောင့် စားမဝင်ပါ။
မိုးရာသီဖြစ်ပြီး ဒီမှာ ဤမျှပူနေတာမို့ ချိုတာ အေးတာလေးသာ
စားချင်လေ၏။ Juice တွေက အမြဲတမ်းသောက်နေတာမို့ မသောက်
ချင်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ဟာဗီက သူ့ကို 'ဖိုးဂျီ' ဟုခေါ်တာ မဟုတ်
လား။ အဆင်သင့်ရှိတာကို မလိုချင်ဘဲ မရှိတာကိုမှ လိုချင်တတ်

'လင်းနေဝန်း' ရဲ့ အကျင့်ပါပဲ။

"ကျွန်တော် အဝတ်အစားတွေ သိပ်မပါလို့ shopping ထွက်ရဦးမယ်"

"သွားလော့ မမထား ပိုက်ဆံထုတ်ပေးလိုက်မယ်။ ယူတဲ့စာရင်းတော့ မှတ်ရမှာနော်"

သူ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိ၏။ အခုမှပဲ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝနယ် လက်ဖြန့်တောင်းနေရလေပြီ။ ဒက်ဒီက ဟိုမှာ သူသုံးဖို့တွေကို ကတ်ဖြင့်လုပ်ပေးထားပေးမယ့် အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် သုံးဖြုန်းတာ မလောက်မှန်းသိသွားပြီး ထပ်မထည့်ပေးတော့ပါချေ။ သူ သုံးတာထက် သူ့ငွေချင်းတွေလိုသမျှ ဖြည့်ပေးတတ်တာကိုဖြင့် မည်သူမှ မသိကြပါလေ။

"အလုပ်ဝင်လုပ်တော့ လခရမှာလား"

"ဒါပေါ့ လင်းရဲ့"

"မစို့မပို့လေးနဲ့ ဘာသွားသုံးရမှာလဲ"

"ဈေးတာပြီးသုံးပေါ့။ ဒီမှာ ဘာများကုန်စရာရှိလို့လဲ။ စားဖို့ နေဖို့ အကုန် ready ပဲဟာ"

"ကုမ္ပဏီသွားရင် မမနဲ့ ကားအတူသုံးရမှာလား"

"အေး ... အဲဒါပဲပြောမလို့။ မမထားရဲ့မောင်ဆိုတာကို

ကုမ္ပဏီမှာ သိလို့မဖြစ်ဘူး လင်းရဲ့"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"လေးလေးရဲ့သားကို အကူနေရာမှာ ခန့်ထားမှန်းသိရင် ဘယ်သူက ခိုင်းခဲ့တော့မှာလဲ။ မမကိုတောင် ရှိန်နေကြတာ၊ မင်းဆို သားတောင်ဆိုဦးမယ်"

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော်က ဘာစီးရမှာလဲ။ ဒီက Bus တွေ ကျွန်တော် ဘာမှ မသိဘူးနော်"

"လောလောဆယ် Taxi စီးပေါ့။ ကားကို မပ တစ်ပတ်စာ ခန့် ထုတ်ပေးမယ်"

"သားကို ကားပေးမသုံးချင်လို့ မဟုတ်မှန်း သိမှာပါနော်။ မင်းမမတောင် ကုမ္ပဏီကပေးတဲ့ကားကို သုံးနေရတာ။ အန်ကယ်ကြီး တို့က ချမ်းသာကြတာမဟုတ်ဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"နောက်တော့ သား ဘွယ်လူဘယ်ဝါမှန်းသိတဲ့အခါ သား စေမေကို သားအတွက် ကားဝယ်ခိုင်းပါမယ်"

"ဒီမှာက လမ်းပိုရှုပ်တယ် လင်းရဲ့။ Taxi သမားတွေက တွမ်းကျင်လို့ ဟိုချောင် ဒီချောင်ရှောင်ပြီး မောင်းလို့ပြန်တာ။ ကားစီးရင် ခေါင်းတိုတဲ့ကားကိုရွေးပြီးစီး။ ကြားထဲမှာ နေရာဝင်ရပ်ရတာ

လွယ်လို့”

“ဟုတ်!”

စွန်းကြီးနှင့် တစ်စွန်းစာ ခပ်မောက်မောက် ထည့်ပေးထားပါသည်။ ထမင်းကို ကုန်အောင်မနည်းကြီး စားရပါ၏။ အရည်ဟင်းမရှိဘဲ ဆီပြန်ဟင်းတွေသာ ချက်ထားသဖြင့် သူ့အတွက် ချက်ပေးထားမှန်း သိပါသည်။ ခက်တာက သူ့က မြန်မာထမင်းဟင်းကို စားဆွဲစားထ သိပ်မရှိတာပါပဲ။

“ဟယ် ... တော်ပြီလား”

“ဝပြီ မမရဲ့”

“အဲဒီလောက်လေးစားရင် ညကျ ခိုက်ဆာနေမှာပေါ့။ ညဘက် Coffee သောက်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“Mix သောက်မလား။ ဒါမှမဟုတ် ဓာတ်ဘူးနဲ့ coffee နှပ်ထားပေးရမလား”

“ဟုတ်! ... ကျေးဇူး မမ”

စောသေးသဖြင့် အိမ်ပေါ်မတက်ဖြစ်သေးပါဘဲ ခြံထဲထဲ ဆင်းခဲ့ပါ၏။ သူငယ်ချင်းမရှိ အပေါင်းအသင်းမရှိသည့် ဒီမြေက သူ မည်သို့စခန်းသွားရပါမည်နည်း။ ဒက်ဒီက သူ့ကို အချိုးပြင်

ဆိုပြီး ဒီကိုလွှင့်စေတာမို့ စိတ်ရောလူပါ အကျဉ်းကျနေသလို အသက် ချူရတာကအစ အဆင်မပြေသလိုပါ။

ပျင်လိုက်တာနော်။ “ဒီအဟိုင်း မထိုင်ဘဲ အလုပ်လုပ် ထင်ငွေ ရှာခိုင်း” ဟု Phone ထဲမှာ ဒက်ဒီက မမကိုပြောနေသံက သူ အတိုင်းသားကြားခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။ ဟိုမှာလည်း အချိန်ပိုင်း အလုပ်တွေရှိတာပါပဲ။ သို့သော် သူ့လုပ်မည်ဆိုသည်သတင်း ကြားသည်နှင့် မာမီရင်ထုတော့တာလေ။ ဒီတော့ တွန်းပို့သူနှင့် ဆွဲခေါ်သူ ကြားမှာ ‘လင်းနေဝန်း’ ဆိုသည့် သားလေးက လွန်းဆဲနယ် ပြေးနေရတော့တာပါပဲ။

“လင်းရေ ... မှောင်နေပြီလေ”

“လာပြီ မမ”

ခြံမီးတွေလင်းတာနှင့် အိမ်ထဲဝင်ရန် ခေါ်လေပြီ။ ဒီမှာ အိမ်တွင်းပုန်း မိန်းကလေးနဲ့ပိုမျိုး ငြိမ်နေရမှာလား။ အိမ်ထဲရောက်တာနှင့် ထမင်းချက် အိမ်စောင့်အူခေါ်ကြီးက အိမ်တံခါးကို သော့ပိတ်လိုက်လေတော့၏။ သေပါရော၊ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ထိ လည်ပတ်တတ်သည့်ကိစ္စက ပြတ်လေပြီ။

“ရော”

လက်ထဲသို့ရောက်လာသည့် ငွေတစ်ထပ်က ငါ့ဆီနီးမှန်း

သိလိုက်ပါ၏။ ဒီငွေလေးနှင့် အဝတ်က ဘယ်နှစ်ရပါ့မလဲ။ Jeans ကြိုက်သည့်သူက အကောင်းစား၊ တံခိပ်နှင့် အသားပျော့တာမျိုးကိုသာ (ရှေးကြီးကြီး) ဝယ်ဝတ်တတ်တာလေ။ အိပ်ခန်းထဲဝင်က ခုတင်ပေါ် ပစ်လှဲလိုက်မိသည်။ ဟိုဒီလိုရင်း ညနှင့်နေ့ မတူသည့် အချိန်ကွာခြားချက်ကို ဘယ်လိုကျော်ဖြတ်ရမှာပါလိမ့်။

စိတ်ညစ်ပါ့ လောကကြီးရယ်။

(၁၁)

အနီတီဈေးမှာလိုက်သဖြင့် Fancy ဖရွည်းဆိုင်ထဲမှာ ဝင်မွှေချပါလေ၏။ လိုချင်သည့်ကြယ်သီးက ကျောက်ရောင်စုံလေးတွေမို့ အဖဲ့တွေ ပွန်းရာတွေ မပါစေရန် သေချာရွေးနေရပါသည်။ ဒီနေ့ ဝိတ်ရက်ဖြစ်ပေမယ့် နေ့တစ်ပိုင်း OT ဆင်းရလေ၏။ ဝိတ်ရက်ဆင်းချွင် အပြင်ဝတ်စုံဝတ်၍ရသဖြင့် သူမ ဒီနေ့ဝတ်ထားသည်က ပေါ့ပေါ့အိပ်ပါးလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။

“အစ်မရေ... ဒီအတွဲလိုက်လေးတွေ ယူမယ်နော်။ အားလုံး (၁၁) စုံပါ။ သေချာလေးထည့်ပေးပါနော်။ ကျွန်လို့မဖြစ်ဘူး။”

“စိတ်ချပါ ညီမရဲ့”

“ဒီပုလဲလေးတွေက အကြီးမရှိဘူးလား။ အရမ်းအကြီး

မဟုတ်ဘူးလေ။ ဂါဝန်တွေမှာ တပ်လေ့ရှိတဲ့အရွယ်”

“အဲဒါ အဖြူတော့ကုန်ပြီ ညီမရဲ့။ ယိုးရောင်တော့ရှိမယ်။ သူက အထုပ်လိုက်ရောင်းတာ”

“ရတယ်လေ၊ အလုံး (၅၀) ပဲ မဟုတ်လား”

“အင်းလေ ... ဟုတ်တယ် ခဏနော်”

ဆိုင်ရှင်က နောက်လှည့်ပြီး အံ့ဆွဲထဲမှ ပစ္စည်းများကို ယူလိုက်ပါ၏။ ကောင်တာပေါ် ပြန်တင်ပေးလိုက်သဖြင့် ကြည့်ပြီး ရွေးရလေသည်။ အဖြူကုန်နေပေမယ့် ပန်းရောင်နှင့် အဝါ ရှိသေးတာမို့ လေးထုပ်စီရွေးယူပြီး ငွေရှင်းလိုက်ပါသည်။ ဘောက်ချာဖွင့်ပေးတာကို စောင့်ယူပြီးနောက် ကမ်းပေးလိုက်ပါသည့် paper bag ကြီးလေးမှ ကိုင်၍ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လိုက်၏။

Mall ထဲမှာ လျှောက်ပတ်၍ စိတ်ကြိုက်အဝတ်အစားတို့ကို ရွေးဝယ်ဖြစ်လေသည်။ တစ်နေ့ကုန် နေရာအနွဲ့ Taxi ဖြင့် ပတ်နေတာမို့ အမောပြေ Juice တစ်ခုခုသောက်ရန်အတွက် အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းရန် ပြင်လိုက်ပါ၏။ လက်ထဲမှ အိတ်တွေ ကိုယိုးကားယားဖြင့် ဆိုင်ရှေ့ဘက် လမ်းထက် လျှောက်မိစဉ် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ချွတ်တရက် တိုက်မိလေသည်။

“ဟာ! Sorry”

“အို! အရမ်းပဲ”

သူ့လက်မောင်ဖြင့် ပစ်တိုက်သလို ဖြစ်သွားသဖြင့် အားနာနာရတာအမှန်ပါ။ ကောင်မလေးက အရှိန်ဖြင့် ဆိုင်ကာထားပါသည့် နံရံဆီအထိ ရွေ့ပြီးတိုက်မိတော့တာလေ။ အာမေဗိုတ်သံလေးပင် ဖြစ်လင့်ကစား ချိုပြီးအေးနေပါသည့် မိန်းကလေးသံကြောင့် သူ့နှုတ်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပါသည် မျက်စောင်းလေးကြောင့် မင်သက်သွားမိပါ၏။ မျက်ဆံနက်နက်လေးတွေကို ကာရံထားသည်က မျက်တောင်ရှည်ကော့ကော့လေးတွေပါပဲ။ လှလိုက်တာ။ အသားလေး ခြုံနေပြီး Free Style T-shirt နှင့် Quater style pants ဝတ်ထားတာတောင်မှ ထင်းခနဲမြင်သာသည့် အလှပိုင်ရှင်လေးပါပဲ။

“ခဏလေး ... ခဏ၊ ဟယ်! သွားပါပြီ”

သူ့အိတ်မှ ထွက်နေပါသည့် ခါးပတ်ခေါင်းနှင့် သူမ စက္ကူစိတ်ကြိုးက မည်သို့ငြိသွားသည်မသိပါ။ ဖျတ်ခနဲ လှည့်အထွက်မှာ အဆင့်ဆွဲလိုက်သလို ဖြစ်သွားချပြီး သူမ၏ ကတ္တူအိတ်က ပြီလေဆာ့၏။ အိတ်ထဲမှ ပိစိပေါက်စပစ္စည်းတွေ ဝေါခနဲကျလာသလို ဆိမံတလင်း (ကြေပြားကြမ်းခင်း) ထက် ပစ်ကျသွားပါသည့် plastic အိတ်တစ်အိတ်က ဖောက်ခနဲ ပေါက်သွားပြီး သူနှင့်သူမ ရှေ့မှ

ပုလဲလုံးလေးတွေကို ကျဲချလိုက်သည့်နှယ်ပါလေ။

“Oh! my God!”

“ဒုက္ခပါပဲ”

ဝယ်သူတွေ သိပ်မရှိတာကြောင့် တော်ပါသေးရဲ့။ နေရာ အနံ့ပြေးထွက်သွားသည့် ပုလဲလုံးလေးတွေကို သူ ကူညီကောက်ပေးမှ ဖြစ်တော့မှာပါ။ လက်ထဲကိုင်ထားပါသည့် အထုပ်တွေ တစ်ပြုံကြီးကို ဆိုင်မှန်ချပ်အနီးမှာပင် ပုံထားလိုက်ပြီးနောက် ပုလဲလုံးတွေကို လိုက်၍ စုကောက်လိုက်၏။ သူမက ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ထည့်ရန်အတွက် Slimbag ထဲမှာ ရှာဖွေနေလေသည်။

“ကျွန်တော်ဆီက တစ်အိတ်လောက်ယူလိုက်ပါလား”

အကိုနုနစ်ထည် ထည့်လာပါသည့် အိတ်ကို တခြားအိတ်ထဲ ပေါင်းထည့်လိုက်ပြီး အိတ်အလွတ်ကို သူမထံ လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ မကြည်လင်သလို နှုတ်ခမ်းစုထားပါသည့် ကောင်မလေးက ဘာမှ မပြောဘဲ သူမပေးသည့်အိတ်ကို ဆတ်ခနဲ ယူလိုက်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို ခပ်မြန်ကောက်ထည့်လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် သူ့လိုပင် ပုလဲလုံးလေး တွေကို လိုက်ကောက်နေပါသည်။

မျက်မှောင်လေးကြွတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးစုထားတာတောင်မှ အလှက ပျက်စသွားပါချေ။ လက်တို T-shirt ကြောင့် သွယ်ဝင်းနေပါ

ညှည့် လက်တံကို အရှင်သား မြင်နေရလေ၏။ လက်ပတ်နာရီတစ်လုံး ချွေပြီး မည်သည့် Fancy ပစ္စည်း အဖိုးတန်ရတနာမှ ဝတ်မထားပါပဲ နှုတ်ခမ်းလေးလှနေတာပါ။

ဒါဖြင့် နားကပ်ရော ပန်ထားပါသလားဟု ငဲ့ကြည့်မိစဉ် မှတ်စောင်းတစ်ချက် ထပ်ပြန်လေသည်။ ရင်တွင်းမှ ဒိန်းခနဲပြည်သံ ကြောင့် သူ အံ့ဩသွားရပါ၏။ အလို! မိန်းကလေးပေါင်းများစွာ၏ အထူအပ ချစ်စဖွယ် မျက်စောင်းတွေကို မကြာခဏ မြင်တွေ့ဖူးပါ သူ့ကို အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ရပါသလဲ။ ဒီလို ဘုကြည့်လေး အကြည့်ခံရ တာတောင်မှ သူက ရင်တွေအခုန်မြန်လာရတယ်လို့။

“အား!”

“Sorry!”

“ရှင့် sorry တွေက ကျွန်မချည်းနာရတယ်ရှင့်၊ သိရဲ့လား”

“တကယ်ပါ တောင်းပန်ပါတယ်”

သူ့လက်ထဲမှာ တစ်ခုပြုံကြီးဖြစ်နေပါသည့် ပုလဲလုံးလေးထဲမှ ပုလဲလုံးပြန်ပြုတ်ကျသွားတာကို ငဲ့ကောက်မိစဉ် နှစ်ယောက်သား ဘာင့်မိတော့တာပါ။ အရပ်မြင့်သည့်သူမေးစေ့နှင့် သူမနဖူးတိုက်သံ ကြောင့် အားနာမိရင်း အားနာရလေသည်။ သူမက လက်ကိုင်ပုလဲဖြင့် နှုတ်ထားတာမို့ သူက လက်ထဲမှ ပုလဲလုံးလေးတွေကို သူမထံ

ရောထည့်ပေးလိုက်ပါ၏။

“ပြည့်ပါ့မလား မသိဘူး”

“အဲဒါ ရှင့်ကြောင့်ပဲလေ”

“Don't be upset with me, please!”

“တိုက်မိတာထက် အချိန်ကုန်တာကို နှမြောတာရှင့်”

“ကျွန်တော် ပြန်လျော်ပေးပါ့မယ်။ ကျေးနပ်ပါ”

“မလိုပါဘူး”

သူမက လက်ကိုင်ပဝါကို သေချာချည်လိုက်ပြီးနောက် အိမ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး ထရပ်လိုက်လေ၏။ သူလည်း ချထားပါသည့် အိတ်တွေကို စုကိုင်ရပ်လိုက်ပါသည်။ တကယ့်ကို သေးသေးလေးလေးလား။ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် သူမအရပ်က သူပန်းလောက်သာ မြင့်တာနဲ့ ဖြစ်နေလေသည်။

“တစ်ခုခု လိုက်သောက်ပါလားဟင်”

“ဪ... မလိုပါဘူးဆိုမှ၊ မသောက်ဘူး”

“ခင်မင်တဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်”

“အို!... မခင်ချင်ပါဘူး။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်နဲ့”

“ကျွန်တော့်နာမည်က”

“မသိချင်ဘူးရှင်။ စိတ်တိုအောင်မလုပ်နဲ့နော်။ ရှင်တော့

အထုပ်ရတော့မယ်”

“ထုလိုက်လေ၊ ထုလိုက်ပါ။ ဒါမှ နေသာသလိုဖြစ်မှာ။ ဒီလို

ကြီး စိတ်ခုနေတော့ နေရခက်လို့ပါ”

ရော်! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လူကို အတင်းထုခိုင်းနေပြန်တာပါလိမ့်။ လူငယ်ပုံစံက နိုင်ငံခြားသားနှင့်သာ ပိုတူနေပြီး ရုပ်ရည်အဝတ်အစားက သားသားနားနားမို့ လူကုတ်သားသမီးမှန်း သိသာနေပါ၏။ သောက်ဖူးလေးဖြစ်ပြီး မျက်ဝန်းနှင့် နှုတ်ခမ်းမှအပြားက ကူတို့ယတွေကို ဆွဲငင်ညှို့ယူနေသည့်နှယ်ပါ။

မတော်တဆတိုက်မိတာ ဖြစ်ပေမယ့် တမင်ဇာတ်လမ်းထွင်သည့်နှယ် အစပျိုးလာတာမို့ တကယ့်ကို စိတ်တိုလာရတာလေ။ လူကို အထင်သေးလေသလား။ ဆံပင်အရှည်ထားထားပေမယ့် ညှိုးသိုးသိုးဖြင့် လမ်းသရဲပုံ မပေါက်ဘဲ အဆိုတော်လိုလို၊ Model boy လို ရုပ်လေး သန့်နေတာကြောင့် ဒီကောင်လေး အတော်ကံကောင်းသည်ဟု ထင်စရာပါ။

“Wait!”

“အို! ဘာလုပ်တာလဲ”

“Something အဲ! တစ်ခုခုပြောခဲ့ပေးလေ”

“ပြောစရာမှမရှိတာ”

“အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ”

လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲ၍ တားထားသဖြင့် လူအချို့ သတိထားမိပြီး လှည့်ကြည့်နေကြလေပြီ။ သူမတစ်ယောက်တည်းဆို ဘာမှ မထူးဆန်းပေမယ့် ဒီလူငယ်လေးက အများထဲမှာ ထင်းခနဲ ထင်သာမြင်သာရှိသည့် ရုပ်ရည်လေး ဖြစ်နေတာမို့ သတိထားမိကြတော့တာပါ။ ဘယ်လိုလဲ၊ လက်ဆွဲပြီးစကားပြောနေတာမို့ လူတွေက သူနှင့်သူမကို တစ်မျိုးတစ်မည်ထင်ကြလျှင်ဖြင့် အခက်ပါပဲ။

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု ပြန်လုပ်မလား။ တစ်ခုခု လိုက်စားလိုက်သောက်မလား။ ဒါမှမဟုတ် နာမည်ပြောခဲ့လို့ ဖြစ်မလား။ Choice your wish!”

ဒုက္ခတော့ရောက်လေပြီ။ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။ သူမဆန္ဒကို ရွေးပါဆိုပြီး တကယ်တမ်းမှာဖြင့် သူဖြစ်ချင်တာ သူလိုချင်တာတွေချည်း ပြောနေတာ မဟုတ်လား။ လက်ကို အတင်းရုန်းလိုက်ပေမယ့် အားဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသဖြင့် နာကျင်သွားရပြီး မျက်နှာပင် မှဲသွားရလေသည်။

“ရှင်နော် ... လွတ်”
“ယုန်ကလေး”
“ဟင်!”

ပြဿနာဖြစ်နေစဉ်မှာပင် နောက်ပါ။ဆီမှ ခေါ်လိုက်သံကြောင့်

ထုည့်ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ အနီရဲရဲ ဝတ်စုံလေးဖြင့် လှပနေသည့် ဆေးကျောင်းသူ ‘ထိပ်ထားစံ’ ကို တွေ့ရလေသည်။ အလို! ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး ကျောင်းတက်နေပါသည် သူငယ်ချင်းက ဒီနေရာကို ရောက်လာရတာပါလိမ့်နော်။

“ထိပ်ထား”
“ဟုတ်ပါ ဖြူရယ်။ မတွေ့ဖြစ်တာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။ အခု အလုပ်ဝင်နေပြီလား”

“အင်း”
“သူက ဖြူချစ်ချစ်လား။ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”
“ဟယ်! ... ဘယ်ကသား၊ မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဖက်လား ဆွဲလားတွေ ဖြစ်စရာလား။ ယုန်ကလေးရဲ့”

“လွတ်လို့ပြောနေတယ်လေ။ ငါ စိတ်တိုလာပြီနော်”
“နာမည်က ယုန်ဖြူလေးလား၊ လှလိုက်တာ”
“ယုန်ဖြူလေး မဟုတ်ပါဘူး စကားဖြူတဲ့”
“ကော! ... အဲဒါလည်း လှတာပဲ”
“လူကရော မလှဘူးလား”
“လှတာပေါ့၊ အကုန်ကြိုက်တယ်”

“ဘာပြောတယ်!”

“ကျွန်တော့်နာမည်လည်း မှတ်ထားပေးနော်၊ လင်းနေဝန်းတဲ့”

“Nice to meet you, Linn Nay Won. I'm Htate Htar San.”

“Me too. Thanks! Htate Htar San.”

အပြန်အလှန် ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးဖြင့် လက်ဆွဲနှုတ်ထက်လိုက်ပါသည့် (အထက်တန်းတန်းက) သူငယ်ချင်းနှင့် ကောင်လေးကို ဘာမှ မပြောဖြစ်ဘဲ မျက်စောင်းသာခဲလိုက်မိတော့တာပါ။ ‘ထိပ်ထားစံ’ ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ ကောင်လေးချောချောမြင်သည်နှင့် ဖောက်ကြိုက်ပြီမဟုတ်လား။

“မိတ်ဖြစ်ချေဖြစ် တစ်ခုခုလိုက်ပြီး”

“မသောက်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီလေ၊ ရှင်တော့လား”

“အ!”

“ဟယ်!... ဖြူကလည်း”

“စောစောကတည်းက ထုချင်နေတာ၊ ဒီမှာကြည့်ဦး၊ လက်မှာ အညိုအမည်းစွဲနေပြီ”

“ညွှံ့ ညွှံ့... လက်သီးပါနာသွားသေးလားဟင်”

“ကြည့်စမ်း!... နင်”

“ကျေးဇူးပါ စကားဖြူ၊ နောက်မှ တွေ့မယ်နော်၊ See you!”

‘ထိပ်ထား’ ကိုပင် မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြုပြီး လက်ပြန့်တံဆက်သွားပါသည်။ သူ့ကြောင့် သူမက စိတ်တိုပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရပေမယ့် ထိပ်ထားကတော့ ရယ်နေလေပြီ။ လက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်နေသည့် ‘ထိပ်ထား’ နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရလေတော့၏။ ဒီနေ့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီနော် မသိရတော့ပါလေ။ ‘ထိပ်ထားစံ’ က အနီရောင်ကြိုက်သူမို့ သည်းကားကိုက နီနီရဲရဲလေးပါပဲ။

(၁၂)

ခပ်သန့်သန့် အဖုအအေးရသည့် Cafe ဆိုင်သို့ ရောက်လာရလေ၏။ အသီးအနှံနှစ်သက်သည့် 'ထိပ်ထား' က ထုံးစံအတိုင်း သစ်သီးပုံပျော်ရည်နှစ်ခွက် မှာလိုက်လေသည်။ အပြင်ကန် ခုံမှောင်ထိုင်ကြသဖြင့် သဘာဝလေ အေးအေးလေး တိုက်တာကို ခံစားရပါ၏။

“ပြော”

“ဟင် ... ဘာကိုပြောရမှာလဲ”

“ဖြူအခြေအနေကိုပေါ့။ Address နဲ့ phone နံပါတ်ပေးဦး”

“အဲဒါက ရပါတယ်။ Visiting card တော့ မရှိဘူး။ Phone ထဲကနေ message ပို့ပေးမယ်။ ထိပ်ထား phone ပေးလေ”

“Ok!”

“ကျောင်းတက်နေတုန်းပဲ မဟုတ်လား”

“အဲမယ် ... မေးမယ့်သူကို မေးခွန်းထုတ်ချင်နေပြန်ပါပြီ။”

ဖြူအကြောင်း အရင်ပြောပါ”

“ဪ ... သိပ်ထွေထွေထူးထူးမှမရှိတာ။ နဂိုအိမ်ခွဲခွဲလေးကို ရောင်းပြီး တိုက်ခန်းပြောင်းနေတယ်။ နှစ်ချုပ်နဲ့ငှားနေတာ”

“ဒီလိပ်စာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အလုပ်ကရော”

“အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဖြူဖြစ်ချင်တဲ့ Designer ဖြစ်ချင်လား”

“အင်း”

‘ထိပ်ထားစံ’ က သူမကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ပြုံးနေလေ၏။

အအေးမှာထားတာ ရောက်ပြီမို့ သောက်ရင်း စကားပြောတာ ငောရပ်ထားပါသည်။ ဒါ့တိုက်အဆင်လေးပါသည့် လုံချည်နှင့် ယဉ်ယဉ်လေး လှပစွာဝတ်ဆင်ထားသည့် ‘ထိပ်ထား’ က ကောင်လေးတွေ စိတ်ဝင်စားစရာပါလေ။

“ခုနက စိတ်ထဲအတော်လန့်သွားတာ”

“ဘာလဲ ဟိုကောင်လေးကြောင့်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖြူဘေးမှာ ခပ်မိုက်မိုက်ကောင်လေးရှိနေတာ တကယ့် Danger ပဲဟာ”

“ဆိုင်ရှေ့မှာ မတော်တဆတိုက်မိတာပါဟယ်၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီလို မတော်တဆကနေ အစပြုကြတာပဲလေ”

“ကြည့်!”

“ဖြူကို ထိပ်ထားက ယောင်မတော်မယ်ပြောထားတာနဲ့ ရုတ်ရုတ်လုတ်မယ်မကြံနဲ့”

“ပြောပြန်ပြီ ရေခဲတုံးကြီးက ရောင်းမထွက်သေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ဖြူကိုစောင့်နေတာလေ”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြလေ၏။ ဆေးကျောင်းသူလှလှလေးက ချစ်သူမရှာပါဘဲ အဘယ့်ကြောင့်များ သူမကို အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် တွဲစချင်နေတုန်းပါလိမ့်။ အထက်တန်းတက်စဉ်က ဘုရားပန်းလိုချင်ပါသည်ဆိုသည့် ‘ထိပ်ထား’ ၏မေမေက ပြောတာမို့ ညနေစောင်းအချိန် စံပယ်ဖူးသီပြီး သွားဆို့ခဲ့တာ နှစ်ကြိမ်လား သုံးကြိမ်လားပင် မမှတ်မိပါ။

အနီတီ ‘ဒေါ်သက်ထား’ ၏ သဘောထားပြည့်ဝခြင်းကိုသာ

အစ်ကိုမြင်သိခဲ့ရတာလေ။ အမေဖြစ်သူရှေ့မှာပင် သူမကို ယောင်မတော်မည်ဟု ပြောဖူးတာက စနောက်သည်ဟုသာ ထင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ငယ်တုန်းအရွယ်ပို ပြုံးရယ်ပြီး စိတ်မဆိုးခဲ့မိပါချေ။ ‘ထိပ်ထား’ နဲ့ချိန်ထိ အေးလွန်းပါသည့်အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် သဘောကောင်းစွာ စနောက်နေပြီပါပဲလား။

“ထိပ်ထားရဲ့အစ်ကိုက ဖြူတို့ထက် (၈) နှစ်ကျော်အသက်ကြီးတာ မဟုတ်လား”

“ဘာလဲ... ကိုကြီးကို အသက်ကြီးလို့ မကြိုက်ချင်တာအား။ ကြီးရင် ဖြူကို ပွေ့ချီခေါ်မှာပေါ့ကွယ်”

“ဟယ်... ဖြူက အဲဒီသဘောမျိုးနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ အသက် (၃၀) နားအထိ နီးနေတဲ့ ထိပ်ထားကိုကြီးက ခုအချိန်ထိ ချစ်သူမထားဖူးသေးဘူးလား။ သူချစ်တဲ့သူတွေ တွေ့ခဲ့မှာပေါ့”

“မတွေ့လို့ပေါ့ ဖြူရယ်။ အဲဒီသစ်တိုင်တိုကြီးကို နဲ့အောင် မှီက ဖြူပဲတတ်နိုင်မှာ”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက ပြုံးစိစိဖြင့် ဆက်ပြောနေပြန်၏။ အငယ်ဖြစ်သူက တိုက်တွန်းနေပေမယ့် အကြီးဖြစ်သူက ကြိုက်ဦးမူပီတိဝင်စားဦးမူလေ။ ကျောင်းနေစဉ်ကတည်းက မကြာခဏ စနောက်ဆွဲခဲ့သဖြင့် သိပ်ပြီး မထူးဆန်းတော့ပါလေ။ အတည်ပြောတာ မဟုတ်

သဖြင့် စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမဖြစ်လိုပါပဲ။

“ကိုကြီးလို့ခေါ်လိုက်တာ နားဝင်ချိုလိုက်တာ”

“ကြည့်! ... ပြောပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်... တကယ်ပြောတာ ဖြူရဲ့။ ကိုကြီးရှာမတွေ့
လို့ မေမေတို့တွေ ရှာပေးစားဖို့ပြင်နေကြတာ။ ကိုကြီးသနားပါတယ်
ဖြူကယ်မှ လွတ်မယ့်ဘဝပါကွယ်”

“ထိပ်ထားရယ်... တကယ်ပဲ။ ဖြူတို့က အသက်ငယ်သေး
တာကို”

“အတင်းယူနိုင်နေတာမှမဟုတ်ဘဲ ဖြူရဲ့။ ဖြူအသက် (၂၅
နှစ်ပြည့်မှ ယူနိုင်မယ်ဆိုလည်း ကိုကြီးကစောင့်ပေးမှာပါ။ လော
လောဆယ် ဖြူလက်ကို ဆွဲထားပြီး ပိုင်ရှင်ရှိကြောင်း ပြထားရမှာလေ”

“ဟယ်.. ထိပ်ထားကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ တကယ်ပဲ
ပဲ။ ပွဲစားခ ဘယ်လောက်ရထားလို့ အတင်းကို အရောက်ပို့နေတာလဲ”

“ကိုကြီးလို့ လူရိုးလူအေးကြီးက ဒီကမ္ဘာမှာ အရှားပါးဆုံးနဲ့
ပါကွယ်”

“ခြောက်... ဖူးစာရေးနတ်က ရှိသေးတယ်လေ”

“ဖူးစာမလိုပါဘူး။ ဦးရာလူပါ ဖြူရဲ့”

“ထိပ်ထား ကိုကြီးလို့ ပြည့်စုံတဲ့သူက သာမန်သတို့သမီးမျိုး

မသင့်တော်ပါဘူးဟယ်။ ဒီတိဒီတိကျသူဌေးသမီးမျိုးနဲ့မှ အဆင်
ပြေမှာပါ”

“အမလေးနော် အဲဒီလို ဒီတိဒီတိကျသူဌေးသမီးကို စိတ်
ဆင်စားဘူးဆိုပြီး ငြင်းနေလို့ပေါ့ ဖြူရဲ့။ မေမေကလည်း ဖြူနဲ့ပဲ
ကိုကြီးကို သဘောတူနေတာ”

စသည်ဟု ထင်ထားသည့်ကိစ္စက ဤမျှ အရေးပါလာပါ
သလား။ တအံ့တဩဖြင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူဖမ်းပျက်နာကို ကြည့်နေမိ
သော်။ ငွေကြေးပြည့်စုံသည့် သူဌေးသမီးက သူမအပေါ် ဘယ်တုန်း
မှ ဟနမထားခဲ့ပါလေ။ ဖြူစင်သည့် (၅၂၈) မေတ္တာကို စိတ်ဆိုးပြီး
ပျက်စီးသွားစေချင်တာ အမှန်ပါပဲ။

“အိမ်လည်ခေါ်ဖို့တောင် မပြောရဲတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တော်ကြာ... မေမေ့ရှေ့မှာ ပေါက်ကရဲလျှောက်ပြော
မှာစိုးလို့ပေါ့”

“ကြည့်!... ထိပ်ထားက ပေါက်ကရဲပြောနေတာမှ မဟုတ်
ဘဲ ဖြူရဲ့။ မယုံရင် ကိုကြီးကိုခေါ်လိုက်ရမလား”

“အို ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ။ မခေါ်ပါနဲ့။ ကွယ်ရာမှာတော့
သနားမရှိပါဘူး”

“စတာ မဟုတ်ဘူးလို့ပြောပြီးပြီလေ ဖြူရယ်။ ကိုကြီးတကယ်ခေါ်လိုက်မှာနော်”

“ဟယ်... မလုပ်ပါနဲ့ဆို ထိပ်ထားရယ်”

ရယ်ပြန်လေ၏။ ညနေစောင်းလာတာတောင်မှ အိမ်ပြန်မပူပင်ပါဘဲ သူမကိုသာ စိတ်ကြိုက်စနောက်နေတာ အတည်တဲ့ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။ ဒီအတိုင်းတော့ မဖြစ်တော့ပါ။ ကိုကြီးဖြစ်ရောက်မလာခင် အပြန်ဆုံး လစ်ရတော့မည် ထင်ပါရဲ့။

“ပြော”

“ကြည့်... လုပ်ပြန်ပြီ။ ဘာကိုပြောရမှာလဲ။ လိပ်စာလည်း ပေးပြီးပြီလေ”

“အိမ်ကိုက ထိပ်ထားပြန်လိုက်ပေးမှာပါ ဖြူရဲ့။ အန်တီမြတ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ပေမေ့နဲ့တွေ့ရင် ဒီကိစ္စမပြောဘူးလို့ ကတိပေးပုခေါ်မယ်”

“အံ့မယ်... ခုကတည်းက အလျော်အစားနဲ့လား။ ထိပ်ထားက အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံးပေးရမှာဆိုတော့ နာတာပေါ့”

“နာတယ်ဆို မယူဘူးပေါ့”

“ယူပါဟယ်၊ ပေးချင်လွန်းလို့ပါ”

“ပြန်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဖြူကလည်း စကားပြောလို့ဖြင့် မဝသေးဘူး စိတ်က ပြန်ချင်နေပြီ”

“အန်တီဆိုကို ဝင်ရဦးမှာပဲ မှောင်လို့မဖြစ်လို့ပါ ထိပ်ထားမယ်”

“ဘယ်အန်တီလဲ”

“ဖြူတို့ တစ်ဖက်လမ်းထောင့် Fashion ဆိုင်က အန်တီပါ”

“ဪ”

“ဖြူကို ဒီလိုပညာတွေ တတ်လာအောင် ကူညီပေးတဲ့သူပေါ့။ ခုလည်း Off ရက်တွေဆို ဆိုင်မှာ အမြဲကူလုပ်ပေးတယ်။ အန်တီက Ready made တွေ မတင်ဘူး။ Hand made ပဲ ချုပ်ရောင်းတာ”

“မနာလိုလိုက်တာ”

“ဟင်!... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

‘ထိပ်ထားစံ’ က မျှော်စောစားခဲ့လေ၏။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ သားအမိနှစ်ယောက်စာကို လောက်ငှအောင် ကြိုးစားရှာနေရပါသည့် သူမကို မစာနာဘဲ မနာလိုဘူးတဲ့လေ။ ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှလည်း မပြောဖူးသဖြင့် အံ့ဩသွားရတာအမှန်ပါ။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဖြူက အဲဒီအန်တီနဲ့ မကြာခဏ တွေ့”

နေရတာ မဟုတ်လား အဲဒါကြောင့် မနာလိုတာ”

“တုဘူးလေဟယ်၊ အလုပ်ကိစ္စပို့ ကွတာပါ။ အဖော်တွေတာလည်း မဟုတ်”

“အလုပ်ကိစ္စဆိုတော့ အလုပ်မှာရော မပြီတပြီ ဘဲဘဲတွေ နှိနေပြီလား မှန်မှန်ပြော”

“ဘဝသမားပါ ထိပ်ထားရယ်၊ ရင်ဘတ်ထဲကကိစ္စကို မစဉ်းစားနိုင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဖြူတို့အဖွဲ့များက စည်းကမ်းတိကျလိုက်တာမှ မပြောနဲ့။ လူကို စက်ရှုပ်လို နေ့တိုင်းမောင်းနေတာ”

“ဟုတ်လား ကို.တိကျကြီးပေါ့”

“ခေါင်းဆောင်ဆိုတော့ တာဝန်လည်း ပိုကြီးတယ်လေ။ ဖြူက အပြစ်မပြင်ပါဘူး။ အဲဒီအစ်ကို သင်ပေးလို့ရတဲ့ပညာတွေလည်း နည်းမှမနည်းတာ”

“အစ်ကိုလိုခေါ်တာလား”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ပါဘူး”

“သူနာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

“ထိပ်ထားသိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဖြူလုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီကရော”

“Future Sunshine ဝေ”

“ဘာ!”

“ကုမ္ပဏီကြီးပဲ ထိပ်ထားရဲ့။ Export & Import လည်း တယ်။ ဖြူတို့က”

“ခါဖြင့် ဖြူက အထည်ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိရေးပိုင်းက De-... ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အင်းလေ”

“ဖြူပြောတဲ့အစ်ကိုဆိုတာ ကိုကောင်းထက်သန့်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ထိပ်ထား ဘယ်လိုသိ”

“အဲဒီမှာ စတွေ့တာပဲပေါ့။ မင်း ဘယ်မှထွက်ပြေးလို့ မရဘူး ဖြူ”

လက်ခုပ်လက်ဝါးပင်တီး၍ ဝမ်းသာအားရ ရယ်မောနေပါ ည့် သူငယ်ချင်းကို အငေးသားကြည့်နေမိပါတယ်။ ဘာကိုများသိနေပြီး ဘာကုနေပါသလဲ။ ‘ကိုသန့်’ ကို သိနေတာတဲ့လေ။ ဘုရားရေ! နှင့် ‘ကိုသန့်’ ဆိုတာ ‘ထိပ်ထား’ ရဲ့ကိုကြီးများ ဖြစ်နေမလား။

“ကိုသန့်က”

“ထိပ်ထားပြောတဲ့ ကိုကြီးလေ ဖြူရဲ့။ ရေစက်တွေ၊ ပူးစာတွေ မင်ရည်တွေ အကုန်ပုံအောပြီး ပြောလိုက်ချင်တယ်”

“ဟောတော်”

“ဘာလဲ... ကိုကြီးကို သဘောမကျတူးလား”
“ထိပ်ထားပြောမှပဲ ကိုသန့်နဲ့တွေ့ရမှာ မျက်နှာပူလာပြီ”
“ဘာပူစရာလိုလဲ၊ ယူပြီးမှ ပူရမှာ”
“ထိပ်ထားနော်”
“အမလေး!... ပျော်လိုက်တာနော်၊ ထိဆူကြီးပေါက်တာ ထင်ရအောင်ကို ပျော်တာ။ ကဲ!... ပြန်လိုက်ဖို့ပေးမယ် ထ”

“ကတိပေး”
“ဘာကတိလဲ”

“ကိုသန့်ကို ဘာမှမပြောဖို့”
“နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပြောရမှာပေါ့ ဖြူရဲ့။ ဝမ်းသာစရာ သတင်းဆိုတာ မြဲထားလို့ မကောင်းဘူး။ ပြီးတော့ ထိပ်ထားတို့ကြားမှာ secret ဆိုတာ မရှိကြေးလေ၊ မေ့သွားပြီလား”

“သွားပါပြီ၊ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော်”
“မရှုပ်ပါနဲ့ဟယ်၊ ကိုကြီးက သန့်သန့်လေးပါ ယောင်းမရဲ့”
“ကြည့်!”

သူမလက်ကဲ့တွဲထူရင်း ‘ထိပ်ထား’ တစ်ယောက် အရယ် အပြုံး မပျက်တော့ပါချေ။ ဒါဆို ‘ထိပ်ထား’ တို့ဖေဖေက အန်တီ လော်ရင်းနဲ့ရဲ့ အချစ်ဦးပေါ့နော်။ ကြုံမှကြုံရပါလေ။

(၁၃)

“ဘယ်လို”
ဝယ်လာသည့်ပစ္စည်းတွေကို ခုတင်ထက်ပုံရင်း ပျော်နေပါ သည့် ‘ကောင်လေး’ ကြောင့် အပြင်မှပြန်လာသည့် ကိစ္စကိုထားကာ မြဲမြဲစပ်စပ်တော့တာပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အလုပ်ထဲမရောက်ခင်မှာ ငါ ‘စကားဖြူ’ နှင့် ဆုံခဲ့ရပါသလဲ။ လောကကြီးက အတော့်ကို ခန်းကြယ်လွန်းနေသလိုပါလေ။

“စကားဖြူနဲ့ တွေ့လာတယ်၊ ဟုတ်လား”
“ဟုတ်!... မမထား သိလို့လား”
“သိဆို သူ့ရှိတဲ့ဌာနမှာ မင်းကို ခန့်မလို့ပေါ့ ဟဲ့”
“ဟာ! ဝမ်းသာလိုက်တာ မမရာ။ Thank you so much

အများကြီးဖက်"

"ဟဲ့!"

ခါးကို ဖျတ်ခနဲကိုင်၍ ပင့်မြှောက်လိုက်သဖြင့် လန့်သွားရမိ
၏။ ဒီကလေးလက်က အားရှိလိုက်တာနော်။ ခပ်ပြည့်ပြည့် ကိုယ်ခန္ဓာ
ရှိပါသည် 'ထား' ကိုတောင် ဤသို့ကိုင်မြှောက်နိုင်ပါလျှင် ခပ်ပါးပါး
လေး ဖြစ်သည့် 'စကားဖြူ' ဆို စွေ့ခနဲ လွင့်တော့မှာပါ။

"အောက်ကိုချစမ်းပါ။ ငါ့ကိုများ ပိစိလေးမှတ်နေလား"

"ကျွန်တော့်ရဲ့ မြားနတ်မယ်လေး ဖြစ်လာတော့မှာမို့ ဖျော်
လို့ပါ မမရဲ့"

"ဖူးစာက ဘယ်နှားနေမှန်းမသိ။ စိတ်ကူးက ကြီးယဉ်နေပြီ
ပြောပါဦး။ စကားဖြူက ဘယ်လိုပုံစံလဲဆိုတာ"

"အရပ်အမောင်းက ကျွန်တော့်ပခုံးလောက်ပဲမြင့်တယ်။
Body က slim လေ။ ဆံပင်ကို တိုတိုလေးညှပ်ထားတယ်။ မျက်နှာ
ကျပုံလှတယ်။ နှာတံပေါ်တယ်။ နှုတ်ခမ်းပါးတယ်။ မေးစေ့လေးလုံး
တယ်။ မျက်လုံးက နှစ်ဖက်ညှိပြီးတော့ မျက်ဆံလေး အရမ်းနက်ပြီး
ကြယ်နှစ်စင်းလို တောက်ပနေတာ။ အား! ရင်တွေ့ခနဲလိုက်တာမှာ"
သေချာပါတယ်။ ဒါ 'ထား' တို့ ကုမ္ပဏီက 'စကားဖြူ'
အစစ်အမှန်ပါပဲ။ ဘာဆိုဘာမှ မပြင်ဆင်ပါဘဲ အများထဲမှာ ထင်းခနဲ

မြင်သာထင်သာသည့် အလှပိုင်ရှင်လေးပါလေ။ 'ထား' ဆို မျက်နှာ
မှာ အောက်ခံပိတ်ကပ်မလိမ်းလို့မဖြစ် Puff မရှိကလည်း သနပ်ခါးက
မညီတတ်ပါ။ မျက်ခုံးမှမဆွဲလျှင် နှုတ်ခမ်းမှမဆိုးမိလျှင် မျက်နှာပြောင်
ကြီးနယ် တစ်ခုခုလိုနေသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်ရတာပါလေ။

ပရဟိတစိတ်အပြည့်ရှိနေပြီး စိတ်အရင်းခံကိုက မည်မျှ
မြဲစင်သည်ဆိုတာကို သူမ၏ မျက်လုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းကို အပြုံးကို
မြင်ရုံဖြင့် သိသာနိုင်လေ၏။ ဘယ်သူ ဘာခိုင်းခိုင်း No! ဆိုသည့်
ငြင်းဆန်မှုမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရှိဘဲ အလုပ်ကို စိတ်ပါဝင်စားလျက်
ကြိုးစားသူမှန်း သိခဲ့ရတာပါ။ အပြစ်ဟူ၍ မြူတစ်မှုန်မျှ မထင်ရလေ
အောင် 'စကားဖြူ' က အမည်နှင့်လိုက်ဖက်လွန်းပါသည့် မိန်းကလေး
ဖြစ်လေ၏။

"ဘယ်နေ့ အလုပ်စဆင်းချင်လဲ"

"Tomorrow"

"ဒီဆံပင်ပုံစံနဲ့တော့ No ပဲ"

"ဒီနေ့ပဲ ဆိုင်မှာ လျှော်လာတာပါ မမရာ"

"ညှပ်ခဲ့ပါဆိုမှ။ တစ်ခါတည်း မဖြတ်လာဘူး။ နင့်ပုံစံကို

ဟိုက သဘောကျပါလိမ့်မယ် အားကြီး"

"သူညှပ်ခိုင်းရင်တော့ ညှပ်မှာပေါ့ဗျာ"

“ဪ... အခေါ်တွေ ဦးလေးတွေ အစ်မတွေ ပြောတာ... တော့ နားမထောင်ဘူးပေါ့လေ။ ကောင်မလေး ပြောမှတော့ နားထဲ တယ်ပေါ့။ အတော်လာတဲ့ချာတိတ်ပဲ”

မမက သူ့ကို မျက်စောင်းခဲရင်း ပြောနေသဖြင့် ရယ်မိတော့ ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီနေ့က သူ့အတွက် luck ဖြစ်နေရတာပါလိမ့်။ ဆိုင်တွေဝင်တိုင်း သူဝယ်ပါသည့်ပစ္စည်းတွေက တစ်ခွန်းချော့ဆိုင်ခြံ၊ ပေမယ့် ငွေရှင်းဆိုင်၊ Discount ဖြစ်ခဲ့ရတာလေ။ ဟိုအင်္ကျီက (၅၀၀) လျော့ ဒီဘောင်ဘီက တစ်ထောင်လျော့ဖြင့် ရှေးသက်သာတာ ခပ်များများပါပဲ။

အချိန်အခါနှင့် လျော့ရောင်းသည့်ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်ဘဲ သူက ကံကောင်ခဲ့ရတာ အမှန်ပါ။ ငွေကုန်သက်သာပြီး ပစ္စည်းအများကြီးရတာမို့ ပျော်ပြီးလျှောက်ခဲ့စဉ် Fancy ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသည့် ကောင်မလေးနှင့် ဝင်တိုက်မိတော့တာပါလေ။ အထုပ်ချင်း ငြို့ပြီး သူမ၏ အိတ်ကွဲထွက်ကုန်ကာ ကြွေပြားခင်ကြမ်းပြင်ထက် ပုလဲလုံးတွေကျချလိုက်သည့်နယ် ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။

Wedding မှာ ပွင့်ဖတ်လေးတွေ ကျွဲပေးသည့် လမ်းထက် လျှောက်ခဲ့ရသလို ပျော်စရာပါပဲ။ စိတ်ရှုပ်သွားပုံဖြင့် မျက်ခုံးလေး တွန့်ချိုးထားတာကအစ ရုပ်မဆိုးသွားပါပဲ ပိုချစ်ဖို့ကောင်းနေတာ

ပါလေ။ ‘စကားဖြူ’ တဲ့။ နာမည်နဲ့ အဘယ်မျှလိုက်ဖက်သည့် ကောင်မလေးပါလဲ။

“စကားဖြူက မင်းထက် အသက်ကြီးတယ်နော်၊ ကောင်မလေးရဲ့”

“ဟင်!... ဟုတ်လို့လား”

“အရွယ်နုလွန်းလို့ ငယ်တယ်ထင်ရတာ”

“ဘယ်လောက်များကွာလို့လဲ”

“တစ်နှစ်ကျော်ကျော် နှစ်နှစ်နီးပါးလောက်ရှိမှာပေါ့”

“ဒါလေးများ၊ မသိသာပါဘူး မမရာ”

“အံ့မား၊ ရှင်က သူ့လက်အောက်မှာ ဝင်လုပ်ရမှာကိုလည်း ထည့်တွေးထားဦး”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ နီးနီးကပ်ကပ်လေးရှိနေမှ နှလုံးသားချင်း နီးစပ်လာမှာပေါ့”

“ရှားတာ ရှားတာ နှစ်တော့ မလွယ်ပါဘူး လင်းနေဝန်းရယ်”

“ဒါနဲ့ ချစ်သူတော့မရှိလောက်ပါဘူးနော်”

“ငါ ဘယ်သိမှာလဲ”

“မမထားကလည်းဗျာ၊ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းတောင် မသိဘူးလား”

“ဪ... သူ့နဲ့က မကြာခဏ ဆုံရတာမျိုးပဲ ရှိတာပေါ့
တစ်ခါတည်း တစ်ခန်းတည်း အလုပ်လုပ်နေရတာ မဟုတ်ဘဲဟာ
နဲ့ဟာလေးကို ငါက တစ်ချိန်လုံး စိုက်မကြည့်အားဘူး”

သူ တဟားဟား အော်ရယ်ပီပြန်၏။ အစ်မဖြစ်သူက အင်
တာမုန်းလားမသိ သူမအကြောင်း သိပ်မပြောချင်ပဲ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး
သူမနှင့် အနီးဆုံးဆီကို အလုပ်ချိန် (၈) နာရီအတွင်း အချိန်အကြား
ရှိနေရတော့မှာ မဟုတ်ပါလား။ ငယ်သည်ဟုထင်မိပေမယ့်
စလောက်လေး အသက်က ကြီးနေရတယ်လို့။

‘မ’

ဒီကောင်လေးရဲ့ရင်ထဲကို
စတွေ့တွေ့ချင်းမှပင်
အချစ်ပြာတစ်စင်း
ထိုးစိုက်လိုက်လေသလား။

“အံ့မယ်... လှောင်ရယ်နေပြန်ပါပြီ။ အဲဒီဌာနမှာ ငြိမ်ငြိမ်
လေးထိုင်ပြီး အလုပ်လုပ်ရမယ်မထင်နဲ့။ ဟိုဒီပြေးလွှားနေရမှာ”

“မနဲ့အတူတူ သွားရမှာမဟုတ်လား။ Ok ပါတယ် မမရဲ့”

“ဘာ ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“ ‘မ’ လို့လေ။ မမပဲ စကားပြောက ကျွန်တော့်ထက် အသက်

ကြီးတယ်ဆို”

“မလိုက်ဖက်လိုက်တာဟယ်။ နင် သူ့ကို ‘မ’ ခေါ်တာနဲ့
ဘေးကကြားတဲ့လူတွေ အကုန်ထရယ်ကြလိမ့်မယ်”

“ဒါက သီခါစ senior မို့ ဒီလိုခေါ်မှာပေါ့။ Respect
တော့ ရှိရမှာလေ”

“ဒါဖြင့် ရင်းနှီးသွားရင်တော့”

“အသည်း။ Sweet Heart ၊ Dear My beloved
ခေါ်စရာ အစုံရှိတာပဲဟာ”

“အမလေး... ကြက်သီးထလိုက်တာနော်”

“နောက်ထပ်ရှိသေးတယ်။ အချစ်စတုလေး။ အသည်း ပူတူ
တူးလေး။ ချစ်စရာ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်လေး။ မောင့်ရဲ့အနာဂတ်လေး
မောင့်ချစ်မိညာဉ်လေး။ ပြီးတော့”

“တော်ပါတော့ နားကလော့လိုက်တာ။ ပါးစပ်က မပြောရဲ
တာကို မရှိဘူး”

“လက်ကလည်း ခဲပါတယ်ဗျ။ ‘မ’ ကို ဟောဒီလို ယုယ
ပွေ့ပိုက်ထားမှာ တစ်သက်လုံး”

သူက ဖက်လုံးကို ခပ်တင်းတင်းလေး ပိုက်ထားပြလိုက်ပါ၏။
ဒီတစ်ခါတော့ အရှက်ပိုသည့် အပျို (ကြီး)က သူ့ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ

ခေါက်လိုက်လေတော့သည်။ နည်းနည်းတော့နာသွားပေမယ့် စိတ်ထဲ ကြည်နူးနေချိန်ထဲ အစ်မဖြစ်သူကို စိတ်မဆိုးဖြစ်ပါလေ။ အတွေးနှင့် တောင် ဤမျှ ပျော်နေရလျှင် အပြင်မှာသာ 'မ' နှင့် ချစ်သူဖြစ်ခွင့်အေး သာ ရလိုက်လျှင်ဖြင့် သူ့ အဘယ်မျှ ပျော်ရမည်နည်း။

"အနီတီလေးက ဒီလောက်ဂုဏ်မက်တာ နင်တို့နှစ်ယောက် ကို သဘောတူမယ် မထင်နဲ့ ကောင်လေးရဲ့။ အပျော်တော့မှာ ရင်ဆေး ခြင်းတွေနဲ့ အဆုံးသတ်သွားမှ ဟုတ်ပေမဖြစ်မယ်"

"I don't care ပါ မမရယ်။ ဘဝတစ်ခုထူထောင်ဖို့ဆိုတာ သူ့နဲ့ကိုယ် နှစ်ကိုယ်တူချစ်ဖို့လိုတာပါ။ အချစ်မခံခဲ့ရလို့ မချစ်တတ်ခဲ့ဘူး လင်းနေဝန်းကို စကားဖြူဆိုတဲ့ကောင်မလေးက ချစ်တတ်အောင် သင်ပေးခဲ့တာပါ။ အရင်ဆုံး တစ်ဝကြီး ချစ်လို့မဝအောင် ချစ်ပါရအောင် လက်ထပ်မှာဆိုတဲ့ ပန်းတိုင်က အဝေးကြီးပါဗျာ"

"ခက်လိုက်တာနော် တော်ကြာ ငါ မထိန်းသိမ်းနိုင်ဘူး နင့်ဘဝ ဒီလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုပြီး အပြစ်ပုံချခံရတော့မယ် ကောင်လေးရဲ့"

- "မဖြစ်စေရပါဘူး မမရယ်။ စိတ်ချပါ"
- "မချပါဘူး။ အပြောက လွယ်လိုက်တာ"
- " 'မ' က ဂုဏ်မောက်လားဟင်"

ကြည့်စမ်း! နည်းနည်းမှ မလျော့သွားပါလား။ ဒီမိုးထဲ

ထုတ်ရအခက်ခဲဆုံးပါလေ။ အချစ်မခံရတဲ့ ကောင်လေးတဲ့လား။ ဒီကလေးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အချစ်မခံခဲ့ရတာကို သိနေရတာပါလိမ့်။ သောက်ကျားလေးဖို့ ဘာသိတာသာ နေတတ်ခဲ့မည်ဟု ထင်ခဲ့တာ မှားပါ ခဲ့ပါလား။ မိဘတွေလိုလျှင် စိတ်ပူမှာကို မနိုးရိမ်ပါဘဲ ချစ်ဖို့တစ်ခုတည်း ဘာသာ အာရုံစိုက်နေတာလေ။

- "ကောင်လေး"
- "ပြောပါ မမရ"

"စကားဖြူက သိပ်ကြီးမပြည့်တဲ့တာမှန်ပေမယ့် စိတ်သဘော ထား ပြည့်ဝတဲ့သူပါ။ ကုမ္ပဏီက အောက်ခြေဝန်ထမ်းတွေကအစ သူ့နဲ့မသိ မရင်းနှီးသူ မရှိသလောက်ပဲ။ ဘာအကူအညီပဲလိုလို အချိန် မရွေး နေရာမရွေး ကူညီပေးလေ့ရှိတယ်"

"အဲဒါတော့ မပိုက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့တွဲဖြစ်ပြီဆိုရင်တော့ အဲဒီဖော်ရွေမှုကို လျော့ခိုင်းရမယ်"

- "ဟယ် .. အဲဒါ သူ့စိတ်အရင်ဆုံးကို နင်သွားပြင်လို့ ရမလား"
- "ရမှာပေါ့။ ချစ်ရင် အလျှော့ပေးရမှာပဲလေ"
- "အံ့မယ် ... အပိုင်တွက်ထားလိုက်တာ။ နင်ကပဲ နိုင်စား မလား ဟိုကပဲ အော်ငေါက်နိုင်မလားဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့"

"ဘယ်သူက ကိုယ့်ချစ်သူ တခြားလူနဲ့ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး

၁၅၆ မောင်အောင်

ပြောတာကို ကြည့်ဖြူနိုင်မှာလဲ။ မမပဲစဉ်းစားကြည့်လေ။ ချစ်သူဆိုတော့ စိတ်အာရုံအကုန်လုံးကို ပိုင်ရမှာ”

“အေးမိ... ငါတော့ မြင်ယောင်သေးတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

ပြောလို့ဖြစ်ပါ့မလား။ ‘သူ’ နှင့် ‘စကားပြု’ က ဆရာတော်အဆင့်နှင့်တောင်မှ သိပ်ကြီးရင်းနှီးနေတာလေ။ ခဏသွားတွေ့ချိန်တောင် နှစ်ယောက်တည်း ရယ်ပြုံးပြောဆိုနေတာ မဟုတ်လား။ အပြုံးတွေ အကြည့်တွေက နွေးထွေးလွန်းနေတာကို ဘေးလူအတိုင်းသားမြင်တွေ့နေရသလိုပါ။

“ပြောလေဗျာ”

“သူ့ဆရာခွဲတော့ မင်း ၂ ဝင်လို့ မရဘူး”

“ဘယ်က ဆရာလဲ”

“သူတို့အဖွဲ့မှပေါ့”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကောင်းထက်သန်နဲ့စကားပြုက သားထက် ပိုပြီး ရင်းနှီးကြတဲ့သူတွေပဲ။ တစ်ဖွဲ့တည်းသားချင်းတောင် senior တွေထက် junior ဖြစ်တဲ့သူက ပိုပြီးဖော်ရွေ ရင်းနှီးခဲ့တာ ပြီးတော့ အဖွဲ့မှူးကလည်း Designer သုံးဦးထဲမှာမှ သူ့

အတေးအတေးဆုံးပဲ”

“အဲဒီလူက ‘မ’ ကပေါ် ရိုးသားရဲ့လား”

“ဘယ်သိမှာလဲ”

“ရင်တွေပူလိုက်တာဗျာ။ ‘မ’ နဲ့ နှလုံးသားချင်းနှီးဖို့ အနား

တော့ပါမယ်ဆိုမှပဲ ရန်သူက စောင့်နှင့်နေပြီ”

“ဟဲ့!... ကိုယ့်အထက်လူကြီးဖြစ်မယ့်သူကို ရန်လိုလို့ ရ

ဘူး”

“မသိဘူးဗျာ၊ ‘မ’ နဲ့ပထမသက်လာရင် သူစိမ်းယောက်ျားတွေ

လုံးက ကျွန်တော့်ရဲ့ရန်သူတွေချည်းပဲ”

သက်ပြင်းကိုသာ ရှိက်လိုက်မိတော့၏။ အခက်တကား အခက်ခဲဆုံးပြဿနာပါပဲ။ လောလောဆယ်မှာ အောက်ခြေကစပြီး ခြံခံနားလည်အောင် သင်ထားပြီးမှသာ လုပ်ငန်းအကြောင်းကို စတင်ပေးရမည်။ သင်ယူတတ်မြောက်ပြီးသား ဖြစ်မှာမို့ပါ။ တစ်ချိန်မှာ Future Sunshine Com: ရဲ့ MD ဝန်ထုပ်ကရမည့် ‘လင်းနေဝန်း’ က အကောင်းထက်သန် ကို ခုကတည်းက ရန်သူလို စိန်ခေါ်ချင်နေမှပြင် အကယ်ပင်ပါ။

“အေးပါ၊ အချစ်တော်နဲ့တွေ့လာတာက အကြောင်း မဟုတ်
သမီးအစ်ကို ခိုက်ဘေးနေတာကြာပြီ”

“ဒါဖြင့် ထိပ်ထား၊ ရေ အပြန်ချိုးလိုက်ပါမယ် မေမေရယ်”

“အေးပါ ... မေမေ ထမင်းပွဲပြင်ခိုင်းထားတော့မယ်။ မေမေ
က ဆာလို့ စားပြီးနင့်ပြီ။ သမီးတို့မောင်နှမပဲ ကျန်တော့တာ”
“ဟုတ်!”

(၁၄)

မှောင်မှိုက်ရောက်လာသည့် ညီမဖြစ်သူကြောင့် ညစာစားရန်
စောင့်နေရသဖြင့် မေမေတို့ စိတ်တိုနေပုံပါပဲ။ အောက်ထပ်မှာ ဖွဲ့
ပွဲစီ ဆူပူသံက စကြားနေရပါပြီ။ သူက နေ့လယ် OT သွားဆင်းပြီး
ပြန်လာတာမို့ ရေချိုးပြီးသားဖြစ်ပေမယ့် စိတ်အိုက်သလိုဖြစ်နေ၍
မှောင်ရိုးစမှောင် နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် (သုံးကြိမ်ပြောက်) ရေချိုးပြီး
ပြန်လေသည်။

“အဲဒါဆိုလည်း ပြောပြီးမှသွား။ ဒါမှမဟုတ်လည်း phone
လှမ်းဆက်မှပေါ့”

“ထိပ်ထား phone က battery ကုန်သွားလို့ပါ မေမေရယ်။
ပြီးတော့ မျက်နှာစုံညီပြောတော့ ပို ဝမ်းမသာရဘူးလား”

ကြည့်စမ်း! အချစ်တော်နဲ့တွေ့လာတာတဲ့လား။ ငယ်သေး
သည့် ညီမလေးက ဘယ်တုန်းကချစ်သူတွေ့ပြီး အပျော်လွန်နေရတာ
လဲလို့။ လှေကားမှဆင်းလာရင်း ကြားလိုက်ရသည်က တစ်စွန်းတစ်စ
သိပ်သေချာမကြားရပါလေ။ အောက်ဆုံးထစ်ကိုရောက်စဉ် ‘ထိပ်
ထားစံ’ က အပေါ်သို့တက်ရန် ထလာတာနှင့် ဆုံလေတော့သည်။

“အတတ်ကောင်းတွေ တတ်နေတာပေါ့လေ”

“ဘာကိုလဲ ကိုကြီးရဲ့”

“ပြောစမ်း၊ ဘယ်သူနဲ့တွေ့နေတာလဲ။ လမ်းဘေးကလေကချေ
ကောက်တဲ့လိုကတော့ နာပြီမှတ်။ မလုပ်ဘူး မထင်နဲ့”

“ဟင်! ... ထိပ်ထားကိုများ အထင်သေးလိုက်တာ”

“ဪ ... ဒါဖြင့် ဒီတိဒီတိကျ သူဌေးသားနဲ့လား။ ပြော
Business man လား Engineer လား ဒါမှမဟုတ် ဆေးကျောင်း

သားပဲလား။ ဆရာဝန်လား။

“ဘယ်လို”

‘ထိပ်ထား’ က လက်ခုပ်တစ်ချက်တီးလျက် အော်ရယ်လိုက် မိလေတော့၏။ ဒီနေ့ကဖြင့် တကယ့်ကို Lucky Day ပါပဲ။ တွေ့ချင် နေပါသည့် ‘ယုန်ကလေး’ နှင့် တွေ့ခွင့်ရခဲ့ပြီး အပျော်တို့က စီးပျော့ခဲ့ ရတာ မဟုတ်ပါလား။ အခုတော့ ‘ကိုကြီး’ ၏ မနာလိုအူတိုပုံစံဖြင့် ‘ထိပ်ထား’ မှာချစ်သူရှိနေသည့်အထင်ဖြင့် ပြောနေပုံကြောင့် ပိုပြီး ရယ်ရတော့တာပါလေ။

“ကြည့်စမ်း! ... လူကြီးပြောနေတာကို ရယ်စရာလား။ မိ ထုမိတော့မယ်”

“ထုချင်ထုပေါ့ ကိုကြီးရဲ့”

“ဘာ”

“ကိုကြီးသာ ထိပ်ထားကိုထုမိရင် ဘာဖြစ်လာမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်လိုက်လေ”

“အံ့ဟာ ... အစ်ကိုနဲ့စိတ်ဆိုးပြီး သူ့နောက်လိုက်သွားမိတယ် လို့ Reason ပြမယ်မကြံနဲ့”

ဟော! ဒီလူမျိုးကြီးကတော့ စံပါပဲ။ ခုချိန်ထိ ဘာမှမရိပ်မိဘဲ ထင်ချင်ရာစွတ်ထင်နေတာလေ။ ပြောလိုက်ချင်တာ လျှောက်ယားနေ

တာပါပဲ။ ဒီလိုသာ တွန်းပို့ပေးလျှင်ဖြင့် ‘ယုန်ဖြူလေး’ ကို မိသားစုထံ ဆီသို့မရတော့မှာ အမှန်ပါ။ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ကြီးက ခုချိန် အထိ အထက်လူကြီးဆိုပြီး ကူခြေကြီးဖြင့် နေနေတာကြောင့် ဘယ်လို ဆယ်ပြီး ‘ဖြူ’ နှင့် နီးစပ်နိုင်ပါမည်နည်း။

ဘယ်အရာမဆို အကျိုးအကြောင်း ဆက်စွယ်မှုရှိတာမို့ သူတို့ ဆီသို့ကို ဘေးကနေ တွန်းပို့ပေးရမည့်သူက တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်တော့ ရှိနေရမှာလေ။ ဒီတိုင်းကြီးဆက်သွားနေလျှင်ဖြင့် ဘယ်လိုမှ နီးစပ်လာမည်မဟုတ်ပါ။ အခုလည်း စကားလမ်းကြောင်းမို့ ဖြင့်နေခါမှ ‘ထိပ်ထား’ ကိုပင် သံသယဝင်နေတာ မဟုတ်လား။

“ထိပ်ထားက အိမ်ကိုလာတောင်းမယ့်သူနဲ့သာ တင့်တင့် ဘယ်တယ် မက်လာဆောင်မှာပါနော်။ ကိုကြီးက တလွဲထင်နေပြီ”

“အပြောကတော့ ကြီးကျယ်ပါ။ ဟုတ်မဟုတ် စောင့်ကြည့် ပြမယ်”

“စောင့်ပေါ့၊ စောင့်နိုင်မှ အကျိုးရှိတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေနဲ့ ဆိုရုံအခါကို သင့်လျော်သလို အသုံးမချတတ်ရင် ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ ချီတော့ ကိုကြီးသိပါတယ်နော်”

“ကြည့်စမ်း! လူကဖြင့် လက်တောင့်လောက်ရှိသေးတယ်။ ဆရာကြီးလေသံနဲ့ ပြောနေပြန်ပါပြီ။ သွား! ရေပြန်ပြန်ချိုးတော့”

အငယ်ကိုပင်နိုင်တာနဲ့ စိဟောက်လိုက်မိပါ၏။ မေမေ
မေမေပါ ညစာစားပြီးပြီနဲ့ TV သတင်းပင် ကြည့်နေကြလေ။
ထမင်းစားဖို့ နောက်ကျနေတာက သူနှင့်ညီမလေးသာ ကျန်တော့
သဖြင့် ထမင်းစားခန်းဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ 'ဒေါ်ကြိုင်'က ဟစ်
ရည်အိုး ခွေးထားတာကို ကြွေပန်းကန်လုံးထဲ ထည့်ပြီး (ပန်းကန်ကြီး
အောက်မှာခံ၍) သယ်လာပေးလေ၏။

- "ပြီးနေပြီလား"
- "ပြီးပါပြီ မောင်သန့်ရဲ့။ သမီးလေး မဆင်းလာသေးဘူးလား"
- "မိနစ် (၂၀) လောက်ကြာဦးမှာ ဒေါ်ကြီးရဲ့"
- "ဟယ် ဟင်း... ပြန်ခွေးရဦးမလား"
- "နေပါစေ ဒေါ်ကြီးရယ်။ ခပ်ခွေးခွေးဟင်းချိုလေးနဲ့ စား
ရပါတယ်"
- "ဒါဖြင့် လိုတာရှိရင် လှမ်းခေါ်လိုက်နော်။ ဒေါ်ကြီး ဆေး
ကြီးတို့အတွက် ကော်ဖီဖျော်ပေးမလို့ပါ"
- "ဟုတ်ကဲ့ သွားပါ ဒေါ်ကြီး"
- "ထမင်းအုပ်ထဲမှာ ထမင်းပူထည့်ထားတယ်နော်"
- "ဟုတ်ကဲ့"
- တစ်အောင်အကြာမှာ အပြေးအလွှားဆင်းလာပါသည်

ထိပ်ထားစံ' ကြောင့် မျက်စောင်းခဲမိလေ၏။ ဒီနေ့မှ ဒီညီမက ဘယ်လို
အပြစ်ပြီး စိတ်အလောကြီးဖြစ်နေတာပါလိမ့်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရုံမှာ
ထိုင်လိုက်သလို မှောက်ပေးထားပါသည့်ပန်းကန်ကို လှန်လိုက်လေ
သည်။ ထမင်းအုပ်အဖုံးကို ဖွင့်စဉ်မှာ 'ထိပ်ထား'က သူ့ကို လက်ကာ
နှိပ်လိုက်သဖြင့် ထမင်းခပ်ထည့်ဖို့ကို ရပ်လိုက်ရလေ၏။

- "ထိပ်ထားထည့်ပေးမယ်လေ ကိုကြီး"
- "အံ့မာ... မဖားပါနဲ့။ ပုံမှန်ပဲဆက်ဆံပါ ထိပ်ထားစံ"
- "စေတနာအပြည့်နဲ့ ကူညီမလို့ပါနော်။ သဒ္ဓါပျက်အောင်
မလုပ်ချင်ပါနဲ့"
- "ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့။ ငါ ကြည့်မရချင်တော့ဘူး"
- 'ထိပ်ထား' ရယ်မိလေ၏။ ခိုက်ထဲမှာ တကယ်လည်း ဆာနေ
တာကြောင့် ခါတိုင်းစားနေပါသည့် ထမင်းထက် တစ်စွန်းပိုအောင်
ခွန်ကြီး) ဖြင့် ကိုကြီးကိုရော 'ထိပ်ထား' ပန်းကန်ထဲမှာပါ ပိုထည့်လိုက်
ပါသည်။ စားပြီးမှပဲ ပြောရမည်ထင်ပါရဲ့။ ကိုကြီးတော့ တကယ်ပျော်
တော့မည် ထင်ပါ၏။
- "ဘာကို သဘောကျပြီး ကူခြေမရ ဖြစ်နေတာလဲ"
- "နောက်မှပြောမယ်၊ စားပြီးမှ"
- ဟုတ်ကိုမဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒီညီမလေးကို ဒီလောက်

ပျော်ရွှင်ပြီး စိတ်ချမ်းသာသည့်မျက်နှာမျိုး မတွေ့ခဲ့ရတာ အဘယ်ကြောင့်နော်။ ကျောင်းကပြန်လာတိုင်း 'ပင်ပန်းလိုက်တာ'၊ 'မေ့လိုက်တာ'၊ 'စာတွေပိုများလာလို့ ဦးနှောက်ခြောက်နေပြီ' ဆိုပြီး တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရလေအောင် ညည်းညူခဲ့ပါသည့် ကောင်မလေးက အခုတော့ မိုးရသည့်မျက်နှာ (သို့မဟုတ်) ချောကလက်စားရသည့် ကလေးနယ် အပျော်ကြီးပျော်နေတာလေ။

နေပါဦး။ ဟိုတစ်လောလေးကပဲ ပြောခဲ့ပါသည့် သူငယ်ခွင်ကိုများ တွေ့ခဲ့ရလို့လား။ 'ယုန်ဖြူလေး' ဆိုပြီး တက္ကသိုလ်ခွင်မှာပါသည့် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆိုတာများလား။

ဘုရားရေ! အတွေးနှင့်ပင် ရင်ထဲမှ တဒုတ်ဒုတ် အခုန်ဖြန်လာတာကို ငြိမ်သက်စေရန် ရေဖန်ခွက်ထဲသို့ ရေသန့်ဘူးထဲမှ ရေငွေ့ကာ အမြန်မော့လိုက်ရလေတော့သည်။

- "ကိုကြီး"
- "ဟင် ... ဘာလဲ"
- "အဲဒီလောက်တောင် စိတ်လှုပ်ရှားနေပြီလား"
- "ငါ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ"
- "ဒါတော့ ကိုကြီးအသိဆုံးဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီပုံနဲ့တော့ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ တော်ကြာ နှလုံးရပ်သွားနိုင်တယ်"

"ငါ့ကိုများ ဆယ်ကျော်သက်လေး ထင်နေလား။ ဝေးပါသေးတယ်"

"ကိုကြီးရာ ... ပြီးမှသိမယ်။ ထမင်းယူဦးမလား"

"တော်ပါပြီ ဒီလောက်အများကြီး ထည့်ပေးထားတာကိုများ။ နင် ဒီလိုစားပုံနဲ့ slim body ကနေ pig body ဖြစ်တော့မယ်ထင်ထားစံ"

"မဖြစ်ပါဘူး ကိုကြီးရာ၊ ပြီးရင် သံပရာရွှည်သောက်မှာပါ။ နောက်စောစောထတိုင်း Yoga ကျင့်တဲ့ထိပ်ထားကိုများ ပူးနံ့နေသေး။"

ကိုကြီးသာ အသက်ကြီးလာသလို ဗိုက်ပါမရွံ့လာစေနဲ့"

"ဘာပြောတယ်"

"ဟုတ်တယ်လေ တော်ကြာ ကောင်မလေးတွေ မျက်စိကျေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား"

သူ မျက်မှောင်ကြဲတိမ်မိချေပြီ။ စကားထဲမှာ သဲလွန်စကား ခြေငြိမဟုတ်လား။ ဘယ်ကောသီမလေးကိုများ ရည်ညွှန်းပြီး ပြောတာလဲလိမ့်။ မဟုတ်သေးပါဘူး ဒီညီမကတော့ အစ်ကိုဖြစ်သူကို ပဟေဠိခွက် ဖေဆွန်းဖြေခိုင်းနေပါပြီ။ ဗိုက်လည်းတကယ်ဝါပြီမှ ခုံမှာထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ပါသည်။

"ဟယ် ... မစောင့်တော့ဘူးလား"

“ငါက ကိုယ့်အတွက်ရော ဘယ်သူ့အတွက်ပါ အကျိုးမရှိဘဲ အလုပ်မျိုး ဘာမှမလုပ်ဘူး”

“Ok လေ။ ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ။ စောင့်နိုင်မှ အကျိုးရှိနိုင်။ ဆောင်ပုဒ်ကို ကိုကြီးပဲ ဖျက်လိုက်တာနော်”

“တော်စမ်းပါကွာ”

သူက ဒေါ်ကြီးကြိုင်ယူလာမည့် ကော်ဖီကို စောင့်မယူတော့ဘဲ ကိုယ်တိုင်ဖျော်လျက် ယူခဲ့ပါ၏။ ဧည့်ခန်းမှာ ဖေဖေတို့ရှိနေသော သဖြင့် စကားတော့ နည်းနည်းပါးပါး ပြောရဦးမှာပါ။ အိပ်ချိန်လည်း မကျသေးသဖြင့် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ မတက်ချင်သေးပါချေ။ ဧည့်ခန်း ဆက်တီမှာပင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကော်ဖီခွက်ကို စားပွဲထက် လှမ်းစာင် လိုက်ပါ၏။

“ငါ့သား တယ်ငြိမ်နေပါလား”

“ခါတိုင်းလည်း ဒီလိုပါပဲ ဖေဖေရယ်”

“ဒါဆို ဘာမှမဖြစ်ဘူး အေးဆေးပဲပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးငယ် မပြောသေးဘူးထင်တယ် ကိုရဲ့”

“ငါ့သမီးကတော့ကွာ အစ်ကိုကို အတော်နှိပ်စက်တာပဲ”

“ဖေဖေသားက နားမထောင်ချင်ဘူးတဲ့လေ။ ဒါကြောင့်

ပြောတော့တာ။ ဗိုလ်နေပြီ ကျားနေပြီပဲကောင်းပါတယ်။ မျက်နှာ ရော မလိုတော့ဘူးပေါ့”

“အဲဒါ ငါ့ခွက်လေ”

“နည်းနည်းဖြည်းတာပါ ကိုကြီးရဲ့”

“ကိုယ့်တာသာ ဖျော်မလာဘဲ စားဦးစားဖျား သောက်ပြန်ပြီ။ အကျင့်ကိုက”

“အစားအသောက်ဆိုတာ မတွန့်တိုကောင်းဘူးတဲ့။ ဟုတ်တယ်နော် မေမေ”

“အေး”

“နင်ပဲ သံပရာရည်သောက်မှာဆို”

“အင်းလေ... နောက်ကနောက်ပဲဟာ သူ့အကန့်နဲ့သူပဲ”

“ဒီတစ်ထွာခိုက်လေးက ဆုံပဲဆုံနိုင်လွန်းတယ်”

နစ်ယောက်ထိုင်ဆက်တီမှာ ထိုင်မိသဖြင့် ‘ထိပ်ထားစံ’ က သူ့ဘေးမှာ ကပ်ထိုင်ပြီး ပိုနေသလို လက်ထဲမှ သရက်သီးစိတ်ကိုပါ အကျွတ်ကျွတ်နှင့် ငါးစားနေပြန်လေ၏။ ဒီကောင်မလေးက ပါးစပ်ကို အငြိမ်တစ်ချက်မှ မထားတဲ့အကျင့်က အခုထိပါပဲလား။ ငယ်စဉ်က ဤသို့ ပူးကပ်ထိုင်တာက ပြဿနာမရှိပါ။ ဒီအရွယ်ကြီးမှ ဤသို့ ဤနည်းထိုင်တာက မသင့်လျော်တော့ပါလေ။

“ကောင်းကောင်းထိုင်လေကွာ၊ ကျစ်! နှင် ကျောရိုးမခွဲ
လား”

“အဖို့မခံချင်ဘူးလား”

“အေး မဖို့နဲ့”

“ဒါဖြင့် ဖြူနှိတာကိုလည်း လက်မခံချင်ဘူးပေါ့လေ”

“ဖြူက ဘာပြောတယ်”

“ဖြူလေ ... ထိပ်ထားသူငယ်ချင်းကိုပြောနေတာ”

“အဲဒီဖြူက”

“ဟုတ်တယ် ဒီနေ့ပဲ တွေ့ခဲ့ရလို့ ဝမ်းသာပြီးပြောမလို့ဟာ
မကြားချင်လည်း နေပေါ့”

“နေပါဦး၊ ဖြူက ဖြူက စကားဖြူများကား”

“ဟုတ်တယ် ... အစစ်ပဲ။ ကိုကြီးကိုပုန်းလိုက်တာ မုန်စာ
ကြီး”

“ဟာ”

သူ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ အံ့သြသွားရလေ၏။ ‘ထိပ်ထား
က သူ့ကို မျက်စောင်းခဲလိုက်သလို ခင်ဘတ်ကိုပါ ဘုတ်ခဲထုလိုက်
လေတော့သည်။’

(၁၅)

ကုမ္ပဏီဝင်ရတော့မည်မို့ ဆံပင်ညှပ်ရတော့မှာပါ။ ငယ်စဉ်
အတည်းက ဂုတ်ထောက်အထိ အရှည်ထားကျင့်ရှိခဲ့သဖြင့် အတို
ဆံပင်ကို သူ မညှပ်ဖြစ်ခဲ့ပါချေ။ အခုလည်း ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ဆီ သူ
ရောက်ခဲ့ပေမယ့် ခေါင်းလျှော်ပေးနေသည့် ဖမတွဲက သူ့ဆံပင်အပျော့
လေးကို ညှပ်ပေးရန် နှမြောနေလေပြီ။

“ဘာလို့ညှပ်ချင်တာလဲဟင်”

“ကျွန်တော်က မညှပ်ချင်ပါဘူး။ မမက ကုမ္ပဏီဝင်ရင် ဒီ
long hair နဲ့မဖြစ်ဘူးဆိုလို့ပါ”

“ဒီလောက်ပျော့အိနေတာ နှမြောစရာကြီးဟယ်။ နည်းနည်း
တိုအောင်ပဲဖြတ်ပေးလိုက်မယ်လေ၊ ဖြစ်လား”

သူ သက်ပြင်းပိုက်မိတော့၏။ ကာယကံရှင်က မနှုမော့ရမိဘဲ ညှပ်ပေးမည့်သူတွေက မချင့်မခဲဖြင့် နှုမော့နေကြရတယ်လို့ အတော်လေးရူညံနေပြီဖြစ်ပေမယ့် ဖြစ်တော့ဖြတ်ပစ်ရမှာလေး Dryer နွေးနွေးလေးမှုတ်ပေးနေသည့် ယမက သူ့ဆံပင်လေးကို ဖွကိုင်ရင်း ပြောနေတာပါ။

“အတိုတစ်ခါမှ မထားဘူးတော့ နေရစက်မှာဗျ”
“ပြောသားပဲ ဒီလောက်ထိတိပေးလိုက်မယ်လေး။ ချထားလို့လည်း လှမယ်။ စည်းထားလည်း ပိုက်မယ့် style လေးပေါ့ Ok လား”

“Ok လေ”
“ညှပ်တဲ့ဆံပင် သိမ်းချင်လည်း မမ သေချာညှပ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”
“နေပါစေ ရတယ်”
“တော်ကြာ ... ကလေးပြန်ဆက်ချင်လာမလားလို့လေ”
“ဟင့်အင်း ... ကျွန်တော်က Original အရည်ပဲကြိုက်တယ်”
“ဒါဆို ညှပ်မယ်နော်”
“ဟုတ်!”

ဘီးဖြင့် သေချာပြီးပြီးမှ ကပ်ကြေးအချွန်လေးဖြင့် သေချာညှပ်ပေးလေ၏။ သူက ဆံပင်ကို လှန်တင်ထားတာပဲဖြစ်ဖြစ် အလယ်ခွဲကြောင်းခဲထားတာ။ ဘေးကိုခွဲလည်း ပုံစံတကျဖြစ်သည့် ဆံပင်ပျော့ပျော့လေးရဲ့ ပိုင်ရှင်ပါ။ ညှပ်ပေးသည့်မမက ရှေ့ဆံပင်ကို နည်းနည်း အထပ်လေးညှပ်ပေးကာ နားရွက်တစ်ဝက်ခုံးအောင် နားထင်ဘက်မှ ဆံပင်ကိုလည်း ကြည့်ကောင်းအောင် ညှပ်ပေးလေသည်။

စက်ဖြင့် ဖိစရာမလိုပေမယ့် ပေါင်းဆေးထည့်ပေးပြီး လျှော်ဆေးထားတာနဲ့ ပြောင်စက်ဖြင့် အနည်းငယ်မျှ ဖိပေးလေ၏။ ပြီးနောက် ဆွဲရုပ်ထက်မှာ ဆံပင်စတိုမှကျန်စေရန် ခါပေးလိုက်သလို ရှေ့မှာ အုပ်ထားပါသည့် ပိတ်စအစိမ်းနုလေးကိုပါ အရင်ဖယ်ပေးလေသည်။ အားလုံးပြီးမှ Vitamin - E နှစ်လုံးကိုထုတ်ပြီး ကပ်ကြေးလေးဖြင့် ညှပ်ခါ သူ့ခေါင်းထက် ဖွဖွလေး လူးပေးပါ၏။

“ပြီးပါပြီ၊ စိတ်တိုင်းကျရဲ့လား”
“အင်း ... ခေါင်းတော့ အတော်လေးပျော့သွားသလိုပဲ။ Thanks နော်”

“နောက်ညှပ်ရင်လည်း ဒီကိုပဲလာနော်။ တခြားဆိုင်မှာ သွားညှပ်ရင် ကလေးကို အရမ်းတိုအောင် ညှပ်လိုက်မှာစိုးလို့ပါ”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ဘယ်လောက်ကျလဲဟင်”

“ကောင်တာမှာရှင်လိုက်လေ။ သင်းသင်းရေ ငွေရှင်အေး ယူလိုက်ပါဦး”

“ဟောဗျာ... မမက ဆိုင်ရှင်လား”

“အဟင်း... ဟုတ်တယ်”

“ဟာ! ကျွန်တော့်ကို ကိုယ်တိုင်ခေါင်းလျှော်ပြီး ညှပ်အေး တာပေါ့”

“ကောင်မလေးတွေက ခုမှအသင်တတ်တာမို့ စိတ်မချဘူး လေ။ စောစောက မမပြောသလို လက်လွန်သွားရင် ပုံပျက်သွားမှာ ကွယ်”

“ကျေးဇူးပါ မမရယ်”

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

“လင်းနေဝန်းပါ”

“Match ဖြစ်လိုက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကလေးရဲ့အကြည့်ကိုက ခွေးတွေ့နေလို့လေ။ မမနာမည် လည်း မှတ်ထားပေးနော်၊ စိန်စမ်းရေအေးတဲ့”

“ဪ... ဒါကြောင့် ဆိုင်နာမည်ကို စိန်စမ်းရေလို့

“...ထားတာကိုး”

သူက ဆိုင်ရှင်မမကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး ကောင်တာမှာ ကျသင့် ရှင်းပေးလိုက်ပါ၏။ အလုပ်ဝင်လျှင် ကျော့ပိုးအိတ်ကြီးနှင့် သွားလို့ ခြင်္သေ့တစ်ကောင် ယောက်ျားကိုင်အိတ်ကြီးရှည်ရှာဝယ်ရတော့မှာပါ။ Beauty Plaza ထဲမှထွက်ပြီး Plaza ဘက်သို့ ခြေလှမ်းရွှေ့လိုက်၏။ နေရာတိုင်း မှာပဲ စီးလို့မဖြစ်တာမို့ ပလက်ဖောင်းထက် ခပ်သွက်သွက် လျှောက် လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်! သွားပါပြီ”

Mart ထဲမှအထွက်မှာ စီးလာသည့်ဖိနပ်က ထောက်ခနဲ ခြိတ်လေ၏။ ကားက ဟိုးဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရပ်ထားခဲ့ရသဖြင့် အတော်လေး ငြိန်လျှောက်ရမှာပါ။ သူငယ်ချင်းအဖော်မပါဘဲ တစ် နောက်တည်းလိမ့်နေကျ ‘ထိပ်ထားစံ’ တစ်ပောက် မျက်နှာနီရှက်ရ သည့်ကိစ္စက ဒါမျိုးပါပဲ။

“Hi!”

“ဟင်”

“ကျွန်တော် ဘာများကူညီပေးရမလဲ။ ဖိနပ်ချွတ်ပေးလို့ ပေးမတော်ဘူးထင်တယ်နော်”

“ယူခြေထောက်က အကြီးကြီးနဲ့ ဒီ shoe ကို ဘယ်စီးလို့

မြစ်မှာလဲ။ တွေ့ဖူးသလိုပဲနော်”

“မမှတ်မိဘူးလား”

“အင်း”

“ကျွန်တော် လင်းနေဝန်းလေ။ ဟိုတစ်ခါ Mall ထဲမှာ ဆံဖူးပါတယ်။ သုံးပွင့်ဆိုလေ”

“သုံးပွင့် ခြောက်... မှတ်မိပြီ။ ဖြူနဲ့ couple လို့ထင်လိုက်တာ”

“ပြော”

“ဘာကိုလဲ”

“Foot size လေ”

“ဟင်း... ဟင်း သွားဝယ်ပေးမလို့လား။ တို့က ဦးနေတဲ့ တံဆိပ်မျိုးပဲ သုံးတတ်လို့ပါ”

“ရတယ်လေ၊ ရှာပေးမှာပေါ့”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပြောတာပေါ့။ ညာတယ်ထင်နေလို့လား”

“ကားပါလား”

“No!”

“ဒါဆို တို့ကားယူသွားလိုက်လေ။ ဒီမှာကားသော့”

“ဟာ! ... ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သေချာဖြင့် မသိဘဲနဲ့ ကားသော့ပေးလိုက်မလို့လား။ ကျွန်တော့်ကို ယုံတယ်ပေါ့”

“ဟင်းဟင်း... တို့က ယူမှတ်လုံးကိုကြည့်ရုံနဲ့ အတွင်းထိ ခြင်္ခိုင်ပါတယ် လင်းနေဝန်းရယ်”

အလိုလေး! ဘယ်လိုမိန်းကလေးပါလိမ့်။ သူ့စိမ်းယောက်ျား ဆေးတစ်ယောက်ကို နှစ်ကြိမ်လေးဆုံးပေးရုံနှင့် ပစ်ယုံလိုက်သတဲ့လား။ ဆူလိမ်လူကောက်တွေနှင့်တွေ့လျှင်ဖြင့် ရင်မောစရာပါလေ။ ရဲတင်း ဆွန်းပါသည့်သူပင် အတော်လန့်သွားရတာပါ။ ‘စကားဖြူ’ ခေါ်သူငယ် ချင်းမို့ အကူအညီပေးသင့်သည်ဟု ယူဆလိုက်မိတာမို့ ကူညီရတော့မှာ ခါးလေ။

“ဘယ်မှာတိုင်စောင့်မလဲ”

“ဟိုက အအေးဆိုင်းမှာ”

“Ok လိုက်ဖို့ပေးမယ်”

“Thanks ပါ။ ဆံပင်ညှပ်လိုက်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့!... အလုပ်ဝင်တော့မှာမို့ပါ”

“ခြောက်”

“ဒီမှာပဲထိုင်နော်။ တော်ကြာ ပြန်လာရှာလို့မတွေ့မှပြသနာ”

“Ok! ဒီကနေ ရှေ့ဆက်ပြီး နှစ်ပတ်လောက်ဆက်သွားရင် အဲဒီမှာ Shoe Gallery ဆိုင် ရှာတွေ့လိမ့်မယ်”

“အင်း”

“တို့ phone ဆက်ထားလိုက်မယ်လေ။ သူတို့ပေးတဲ့ဘူးကို ယူပြီး ငွေရှင်းခဲ့ရုံပဲ။ ပိုက်ဆံယူသွားဦးလေ”

“ရပါတယ်ဗျာ။ ကားတစ်စီးလုံးယူသွားပြီးမှ ဖိနပ်ဖိုးတော့ စိုက်နိုင်ပါတယ်”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြလေ၏။ Mart အနီးနားနဲ့ အအေးဆိုင်ထဲထိ သူမကို ပို့ပေးခဲ့ပြီး နောက်တက်သို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့ ရပါသည်။ စောစောက သူလျှောက်လာစဉ် ရဲရဲတောက်ပနေသည့် ကားနီလေးကို သတိထားမိခါမှ သူမကားဖြစ်နေရတယ်လို့ ညွှန်ပေး သည့်အတိုင်း ဖိနပ်ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်စဉ် အရောင်းစာရေးမလေးက ဖိနပ်စင်တွေထဲမှာ သွားရှာပြီး သူမမှာထားပေးသည့်ဖိနပ်ကို ဘူးဖြင့် ထည့်ကာ အိတ်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။ မိန်းကလေးဖိနပ် ရွေးရမှာ မျက်နှာပူစရာမလိုတော့ပါလေ။ တော်ပါသေးရဲ့။

“ဘယ်လောက်လဲဟင်”

“သုံးသောင်းနှစ်ထောင်ပါ”

သူ မျက်ခုံးမြင့်သွားရပါ၏။ သူတို့ယောက်ျားလေး အသုံး အဆောင်ပဲ ရှေးမြင့်သည်ထင်ထားတာ မိန်းကလေးဖိနပ်လည်း ရွေးက ဤမျှရှိပါသလား။ Voucher ခြတ်ပေးတာကိုယူ၍ ကားဖြင့် ပြန်လှည့်ခဲ့ပါသည်။ ကားကို ပြန်ကွေ့ရပ်ပြီးမှ သူမထိုင်နေပါသည့် ဆိုင်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့၏။

“ကျေးဇူးပါ။ ဟော! နှစ်ထောင်ရွေးတက်သွားတာပါလား”

သူမက ဘူးထဲမှဖိနပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ချက်ချင်းပင် ဝင်လိုက်လေသည်။ မြေသည့်အနီရောင်လေးဆိုးထားပါသည့် မြေ ဆောက်ပွေးပွေးလေးနှင့် ဖိနပ်အနက်ရောင်လေးက အတော်ပင် လိုက် ကပ်လှပါ၏။ ‘မ’ သာ ဝတ်လိုက်လျှင် အဘယ်မျှ လှလိမ့်မည်နည်း။

“ဟောတော်!”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ယူကိုပေးဖို့ ငွေပပြည့်လို့ပါ။ တစ်သောင်းလိုသေးတယ်”

“ရပါတယ်။ နောက်ကြိုမှပေးပါ”

“အဲလိုမဟုတ်ဘူးလေ။ အားနားရကြီး။ တကူးတက ထည့် ကူညီရသေးတယ်”

“နောက်ထပ်ဆုံဖို့ အကြောင်းရှိသွားတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူး

သား”

“ကြည့်စမ်း!... ဒီလိုအပြောလေးနဲ့ lady ဘယ်နှယောက်ကို ချီးမြှင့်လဲ”

သူ တဟားဟားပင် အော်ရယ်လိုက်မိတော့၏။ ပွင့်လင်သည် မိန်းကလေးပါပဲ။ အားနာတာကို အကြောင်းပြုပြီး သူသွားမည့်နေ့ကို ပိုပေးမည်ဟုဆိုကာ ကားပေါ်လိုက်ခဲ့ရပြန်လေသည်။ ‘လင်ခေဝန်း’ ၏ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်ခါစ First Date က ဒီလို ဆေးကျောင်းသူ ချောချောလေးနှင့် အတူတွဲသွားတာတဲ့လား။ ကံကောင်းပါလေ။

“အလတ်စားယူမှာပေါ့လေ”

“အင်း”

“Colour ကရော”

“Brown or Black ”

“Ok! တို့သိတဲ့ဆိုင်ကို သွားကြစို့”

သူမနှင့်အတူ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်စဉ် ပတ်ဝန်းကျင်အကြည့်တွေက သူတို့ဆီကို စုကြည့်နေပြန်လေသည်။ ဘယ်လိုပဲ ‘မ’ နှင့်ဆုံစဉ်ကလည်း ထိုသို့ပင် ဝိုင်းကြည့်ခဲ့ရတာလေ။ အိတ်တွေချည်း သီးသန့်ရောင်းသည့် ဆိုင်သို့ ဝင်ခဲ့ကြပါ၏။

“ဒါလေးကြိုက်လား”

“သေးလွန်းတယ်”

“ဘာတွေထည့်သယ်မှာမို့လို့လဲ”

“စာရွက်စာတမ်းပါ ထည့်လို့ရတဲ့ size မျိုးပေါ့”

“ဒါရော”

“အဲဒီလောက် အတော်ပဲ။ Grey ရောင်မကြိုက်ဘူး”

“ဟယ် အညစ်ပေခံတဲ့ colour ကိုများ ငြင်းရတယ်လို့။

မြို့နဲ့များကျာပါ”

“ဟင်! ‘မ’ က grey ကြိုက်လား”

“အဲမယ်... တို့သူငယ်ချင်းကိုများ ‘မ’ တဲ့ ခေါ်ပုံက ရဲပါ”

“ကျွန်တော့်ထက် တစ်နှစ်ကျော် အသက်ကွာတာကိုး”

“ကြည့်စမ်း။ ယူ ဘယ်ကနေ စုံစမ်းထားတာလဲ။ မြို့နဲ့တို့က ရွယ်တူသူငယ်ချင်းတွေလေ။ နေပါဦး တို့ကိုကူညီတာ ယူမှာ ဘာ plan တွေရှိနေလဲ။ မှန်မှန်ပြောနော်”

“No! No! သန့်သန့်လေးကူညီရုံပါဗျာ”

“ဟွန်း!... ယုံရတာမဟုတ်ဘူး”

“စောစောကတော့ ယုံတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ စောစောက ယုံတာမှန်တယ်၊ အခု မယုံတော့

ဘူး”

“ဟင်! တစ်မျိုးကြီးပါလား”

“ဖြူက တို့ အချစ်ဆုံး Best Friend က”

“ရော် ... ကျွန်တော်က ဘာများလုပ်မိသေးလို့လဲ။ ဒါ
ယူလိုက်မယ်နော်”

“တွေ့လား။ ဖြူကြိုက်တာကိုပဲ ယူပြီ။ ကောင်လေးနော်
မသိရင် ခက်မယ်။ မင်းတော့ မလွယ်တဲ့ချာတိတ်ပဲ”

သူက ဘာမှပြန်မချေပဘဲ ကောင်တာငွေချေရသည့်နေရာသို့
သွားရင်း ပြုံးလိုက်ပြီး ငွေချေလိုက်ပါ၏။ ငွေသိမ်းသည့်ကောင်မလေး
က သူ့ကိုကြည့်ပြီး ငွေပြန်အမ်းစဉ် ငွေတွေ့ပိုနေတာမို့ ရယ်ရင်း ပြန်
ပေးလိုက်ရလေသည်။

(၁၆)

“ရင်တွေခုန်နေလား ဟေ့”

ကျောင်းသွားခါနီး breakfast ဝိုင်းသို့လာစဉ် (ကော်ဖီ
သောက်နေသည့် သူ့ကို) စလိုက်သည့်ညီမဖြစ်သူကြောင့် သီးလေ
တော့၏။ တကယ်ပင် အသက်ရှူမှာသွားရတာမို့ မျက်လုံးပင် ပြူးသွား
မိသည်။ ဒီကောင်မလေးကဖြင့် စောစောစီးစီး သူ့ကိုလုပ်ကြံလေပြီ။

“အဟွတ်! အဟွတ်! နင်”

“ဒါလေးပြောရုံနဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားရလား ကိုကြီးရဲ့။ မျက်ကွင်း
တွေလည်း ညှိလို့။ ညက ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ဘူးထင်တယ်”

“ထိပ်ထားစံ”

“ရှင်!”

“တော်ရုံပဲနောက်ပါ သမီးရယ်။ ကိုယ့်အစ်ကိုအကြောင်း
လည်း သိလျက်သားနဲ့”

“ဘယ်လိုလဲ”

“ဘယ်လိုမှမလဲဘူး”

“ကြည့်”

“ငါ့ကို စ.စရာထင်နေလား”

“လက်နှေးရင် ကုန်ရစ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ကြိုတင်သတိပေးထား
တာနော်။ နောက်မှမငိုနဲ့၊ မသနားဘူး”

“အိမ်”

“သမီးဖြူလေးမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလို့လား သမီးရဲ့”

“ဟင်”

“ရော့... ရော့ရော့ မြန်မြန်သောက်လိုက်ဦး။ မေမေပြောမှ
မေမေသား မုန့်နင်ပြီ”

“ငါ့သားကတော့ကွာ။ ဒါလေးပြောတာနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရာ”

“ထားခင်ခင်တုန်းက ဘာမှ မတုန်လှုပ်ဘဲ ခု ဘယ်လိုဖြစ်
တာလဲ”

“ကိုကြီးက ပုစွန်ထုပ်မကြိုက်ဘူး။ ငါးကလေးကြော်ပဲ

ကြက်တာတဲ့ ဖေဖေရဲ့”

“ဟုတ်လား”

“မိထိပ်ထားနော်”

မဖြစ်တော့ပါ။ အိမ်ကမြန်မြန်ထွက်မှပါပဲ။ မဟုတ်လျှင်ဖြင့်
ဦးမ၏ အစအနောက်ကို သူ့ရည်း လှိုင်းခဲနေရတော့မှာလေ။ တခြား
အစ်ကိုဖြစ်သူကို တလေးတစားပြောဆိုတတ်ပါသည် ‘ထိပ်
ထား’က ‘ဖြူ’ နှင့် ဆက်နွယ်သည့်ကိစ္စမှာဖြင့် သူ့ကို မလျှော့စတမ်း
နေတော့တာ မဟုတ်လား။

“အစောကြီးရှိသေးစာယ် သွားတော့မလို့လား”

“သားက စောရောက်နေရင် ဝန်ထမ်းတွေ မျက်နှာပူရမှာ
မသိ”

“မသွားသေးပါဘူး ဖေဖေရယ်”

“ဒါဆိုလည်း တိုင်ဦးလေ”

ဖေဖေတို့ပြောနေပြီမို့ ကော်ဖီပိုင်းမှာ သူ ပြန်တိုင်လိုက်ရလေ
တော့၏။ စောတော့လည်း တစ်မျိုးထင်ကြတော့မှာလေ။ Shirt အဖြူ
အောက်ရှည်ကို အရောင်စွန်းမှာစိုး၍ လက်ခေါက်တင်မိစဉ် ဖေဖေရော
သေပေါမက ‘ထိပ်ထား’ ကပင် ပြုံးလေတော့သည်။ ခက်တော့တာ
မရှိဘဲ ဘယ်လိုနေရမယ်မှန်း မသိတော့ပါ။

“ကိုကြီး”

“ဘာလဲ”

“ရှိုးများပြရုံနဲ့ ဖြူက ယိုင်ကျမလာဘူးနော်။ ယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့ ကိုကြီးက အရင်ဖွင့်ပြောမှ သိနိုင်မှာ”

“အာ ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဒီလောက်တွန်းပို့ပေးနေတာတောင်မှ ရှေ့ကို မရွေ့ဆင်ဘယ်လိုနိုးစပ်မှာလဲ”

“အိမ်ကိုပဲ ခေါ်လာပါတော့လား သမီးရယ်”

“မရလိုပေါ့ မေမေ။ Off ရက်တောင် နေ့တစ်ရက် ဆင်းစားရတဲ့အထိ စွတ်ခိုင်းနေတာ မအားဘူးတဲ့”

“သားကလည်း ကလေးကို တစ်ရက်ပေးတာပဲဘာ ပေးနားဦးမှပေါ့”

“နားခိုင်းပါတယ် မေမေရယ်၊ ဖြူကိုက အနားမနေထင်တာ။ ပိတ်ရက်ပေးလည်း သူ့အန်တီဆိုင်မှာ ကူလုပ်ပေးရော”

“ဘယ်က အန်တီလဲ”

“အသိလိုပြောတာပဲ။ Hand made fashion ဆိုင်ပွင့်ထားတာ။ အတော်လေးလည်း အောင်မြင်တယ်”

“တစ်ရက်မတွေ့ရရင် မဖြစ်ဘူးလို့ မဝန်ခံချင်ဘူး”

“နင် ပြောပြန်ပြီလား”

လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ထားပါသည် ညီမဖြစ်သူက မနက်ပိုင်းမှာ နှိပ်အောင်စားနေတာပါ။ ‘ထားခင်ခင်’ ကို ပုဂ္ဂိုလ်ထုပ်နှင့် နှိုင်းပြီး ဖြူ ကိုဖြင့် ငါးကလေးတဲ့။ အစားမက်သည့် မိန်းကလေးဟု မပြောရ။ နှိုင်းယှဉ်ပြောသမျှ စားစရာတွေချည်းနှင့်သာ။ ထလျှင်လည်း စိတ်စောနေသည်ဟု ထင်ကြတာမို့ ခုံမှာပင် ဆက်ထိုင်နေရပါ၏။

“ဆက်ပြောရမှာလား”

“ဘာလဲ”

“ဖြူကို ကောင်လေးတစ်ယောက်လိုက်နေတယ်”

“ဘယ်လို”

“အပိုက်စားလေးပဲ။ Model လိုအရပ်အမောင်း၊ body ဆည်းလှတယ်။ မျက်နှာဆိုလည်း ချိုနေတာပဲ”

“သမီးက ဘယ်မှာတွေ့လို့ ပြောရတာလဲ”

“Plaza မှာ ဖြူနဲ့တွေ့တာက တစ်ခါ။ မနေ့က ကျောင်းအပြန် ထိပ်ထား pen ကုန်နေတာနဲ့ Mart ထဲ ထိုင်ဝယ်ပြီး ပြန်အထွက်မှာ ဆုံတာတစ်ခါ။ ဖိနပ်ပြတ်သွားတာနဲ့ သူဝယ်ပေးလို့ အဆင်ပြေသွားတာ။ ငွေပေးစရာတောင်ကျန်သေးတယ်”

“ဇာတ်လမ်းက တွင်ပါ”

“နေပါဦး။ ကောင်လေးလို့ ပြောရအောင် ငယ်လို့လား”

“ထိပ်ထားတို့ထက် တစ်နှစ်ကျော်ငယ်တာတဲ့။ သူက နှစ်မံ ပြီးမှ သေချာပြောတာနော်။ လျှော့တွက်လို့ မရဘူး”

“သမီးကို ကူညီတာဆိုတော့”

“ဟိုးထား... ဟိုးထား။ ထိပ်ထားကို သူပြားက မချိန်ဘူး နော်။ ဖြူကိုပဲ ခွယ်ထားတာ။ Bag ဝယ်တာတောင် ဖြူလွယ်နေကျ Grey colour ပဲ ရွေးသွားတာပဲ ကြည့်”

“ကြားလား သားကြီး”

ရင်ထဲ အတော်ပူသွားရပါ၏။ ချာတိတ်တဲ့၊ ခပ်ချောချော မိုက်မိုက် အရွယ်လေးကို ‘ဖြူ’ ဖြန့်စိတ်ဝင်စားသွားလျှင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ။ ရှေ့တိုးဖို့ရည်ရွယ်ခါမှ အတားအဆီးက ရှိလာပြီလား။ မျက်စိအောက်မှာ တစ်ချိန်လုံး ရှိနေခဲ့ပါသည့် ပန်းကလေးကို ခူးဆွတ် ဖို့အတွက် စဉ်းစားတွေ့တော့ပြီ။ ဖိခွံနေခါမှ လာလုမည်သူက ပေါ်လာ ရတယ်လို့။

“နာမည်ကလည်း ခပ်မိုက်မိုက်လေး။ လင်းနေဝန်းတဲ့”

“ဘာ!”

“ဟာ... လန့်လိုက်တာ ကိုကြီးကလည်း”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကြားဖူးတဲ့နာမည်မျိုးဖို့ အံ့ဩသွားမိတာပါ”

“သားသိလို့လား”

“သိတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွတ် Member တွေထဲမှာ သိယာအများဆုံးဖြစ်တဲ့ အနိကယ်ဦးနေလင်းရောင်နဲ့ နာမည်ဆင်နေ တော့ သူ့သားများ ဖြစ်နေမလားလို့ပါ”

ရင်ထဲမှာ တကယ့်ကို ပူလောင်သွားရတာအမှန်ပါ။ လူငယ် ခုနီး ချောမောနုပျိုသည့် ခေတ်လူငယ်မို့ ‘ဖြူ’ သဘောကျနိုင်ပါ၏။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ သူ၏ ‘ဖြူ’ က အလုပ်တစ်ခုကို လွဲ၍ ဘာကိုမှ အားမရိုက်ဘဲ စိတ်နှစ်ထားတတ်သည့် သူပါလေ။ ‘ဖြူ’ စိတ်မဝင်စား မိပါဘူးနော်။

“ထိပ်ထားရဲ့ဖြူက ငွေမက်တဲ့သူမဟုတ်တော့ MD ရဲ့ သားပဲဖြစ်ဖြစ် ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“အေး... အဲဒါတော့ဟုတ်တယ်။ မေမေလည်း ဒါကြောင့် သီးဖြူကို သဘောကျတာ”

“သက်တို့ချည်း သဘောကျနေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ သား သဘောမှ မသိရသေးတာ”

“ပြောလေ ကိုကြီးရဲ့”

ပြဿနာပါပဲလား။ အချိန်ယူဖို့စဉ်းစားရဦးမှာလေ။ ဘယ် ခုရာ ဘယ်အချိန်မှာ ‘ဖြူ’ ကို ဘယ်လိုပုံစံဖြင့် ဖွင့်ပြောရပါမလဲ

၁၈၈ ဖယဒွါဇာန်

ဆိုတာကို သူကစဉ်းစားရမှာပဲ။ အခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အလေး
တကြီးဖြင့် ရင်ဖွင့်ရမှာပါလိမ့်။ စောင့်ပေးပါလား 'ဖြူ'။ အသေအစာ
ဂရုတစိုက် တလေးတစားနှင့် ရင်ဖွင့်ချင်လို့ပါပဲ။

“ပြောမှာပါ”

“ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့။ ဒါမှ တို့ကိုကြီး၊ ရွတ်!”

“ဟာ! ... ညစ်ပတ်အိုးမ။ နင် ပါးစပ်မဆေးဘဲနဲ့”

သူ့ပါးကို ဖျတ်ခနဲ ထမ္မားလိုက်ပါသည်။ ညီမဖြစ်သူကြောင့်
တစ်မိသားစုလုံး ပွဲကျရယ်မောတော့တာပါ။ စိတ်ထဲမှာပျော်ပေမယ့်
ကျိတ်ပြုံးရုံသာ ပြုံးမိလေ၏။ အချစ်တဲ့ 'ဖြူ'။ ချစ်တဲ့အကြောင်းကို
တစ်ချိန်ကဖြင့် ဖွင့်ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့ပေမယ့်
ရင်နှင့်အောင် နာခဲ့ရလို့ နှလုံးသားက ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်ခဲ့ရတာ
လေ။

နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ရင်ခန့်ဖို့ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်ထပ်ချစ်ဖို့
ဆိုတာက 'ကောင်းထက်သန်' ရဲ့ဘဝမှာ တွေးတောင်ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်
စိတ်ကူးအတွေးတစ်ပိုင်းတစ်စပါပဲ။ ခုတော့ဖြင့် ချစ်ဖို့အတွက်တို
မိသားစုဝင်တွေက တစ်တပ်တအား ပိုင်းကူးအားပေးနေကြသတဲ့။
ငယ်တုန်းကဖြင့် ချစ်သူထားမိတာကို အပြစ်ဟုမြင်ခဲ့ကြပြီး အခု
ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်။

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ Good luck သား”

“Thanks ပါ ဖေဖေ”

'ကံကောင်းပါစေ' တဲ့လား ဖေဖေ။ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေရတုန်းပါ
Uniform ဝတ်စုံနှင့် အမြီးတမ်း ရောက်လာသည့် ဝန်ထမ်းတွေထဲ
ထင်းခနဲ မြင်သာထင်ရှားနေပါသည့် 'ဖြူ' ကို တွေ့ရတိုင်း
ထဲထဲမှ နှလုံးသားက ပုစွန်ဆိတ်လေးတွေလို တဖျတ်ဖျတ်ခုန်လာ
တော့တာ မဟုတ်ပါလား။ တစ်ကြိမ်ချစ်ခဲ့ဖူးတာဖို့ အချစ်စစ်ဆိုတာကို
သူက အခုအချိန်ထိ မယုံရဲတော့တာ အမှန်ပါ။

“ကိုကြီး”

“ဘာလဲ”

“ဖြူကို အရင်ဆုံး phone ဆက်ထားရမလား”

“မလုပ်နဲ့နော် ... နင် ငါတို့ကြားထဲ ဝင်ရှုပ်မယ် မကြိုးစား

“အံ့မယ် ... ကူညီပေးမလို့ဟာကို”

“မလိုဘူး။ နင်ကြားဝင်မိမှ ပြဿနာရှိရှုပ်ကုန်မယ်”

“ဟိုကောင်လေး ဝင်ရှုပ်ရင် လုံးဝ အလျှော့မပေးနဲ့နော်”

ကားပေါ်ရောက်နေသည့်သူ့ကို အိမ်ထဲမှ ထွက်လာရင်း

ပြောလိုက်သည် 'ထိပ်ထား' ကြောင့် စိတ်ရှုပ်ချပြန်လေပြီ။ ဘယ်
ဖြစ်ပြီး ဒီကောင်လေးက သူ့အနီးဆုံးမှာ နီးနီးပါသည် 'ဖြူ' ကို
စိတ်ဝင်စား နေရပါသလဲ။

တွဲတွဲသွားသွားလာလာ ရှိခဲ့တာကြာပေမယ့် ရိပ်ခဲခဲသော
'ဖြူ' အနားလာရစ်ခဲ့သည် ပျားပိတုန်းလိပ်ပြာတို့ကို တစ်ဦးတည်း
မတွေ့ခဲ့ရပါလေ။

စက်နှိုးထားပါသည်ကားကို သူ မောင်းထွက်ခဲ့ပါ၏။ 'ဖြူ'
ရှိုရာနေရာဆီသို့ နေ့စဉ် ကြိုချင်ပေမယ့် 'ဖြူ' ကသာ အလုပ်ကို ပြု
ပြီးရောက်နေတတ်တာလေ။ ဒါဖြင့် ပြန်ချိန်မှာတော့ အတူပြန်လို့
ရန် စီစဉ်ရတော့မှာပါပဲ။ ဒါမှသာ တစ်နေရာဝင်ပြီး အေးအေး
ဆေးဆေး ပြောဆိုလို့ ရမှာပါ။

"တီတီ!"

သူဘေးမှ ကျော်တက်သွားပါသည် ကားဟွန်းသံကြောင့်
ပုံကြည့်လိုက်မိ၏။ ကုဗ္ဗဇီဝင်းထံ အရင်ဝင်သွားပါသည်ကားက 'ထား
ခင်ခင်' ၏ကား ဖြစ်နေလေသည်။ ဖေဖေပြောခဲ့ဖူးသည့်ကားကြောင့်
ကားကို အမြန်ချက်ခြင်း မကွေ့ဖြစ်သေးပါဘဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း
ဆက်မောင်းပြီးမှ ကွေ့လိုက်ပါ၏။ 'ထားခင်ခင်' နှင့် သဘောတူညီ
ဟု အရင်ဆုံးပြောခဲ့တာကြောင့် အလိုလို မျက်နှာပူမိလို့ပါပဲ။

ကားကို မြေအောက်ပါကင်မှာ ထိုးရင်လိုက်ပြီး lift ရှိုရာဆီ
ဆွဲကပ်လိုက်စဉ် lift က အပေါ်သို့ တက်သွားပြီး သူ့စောင့်ဦးမှာ
လေး ဒီနေ့မှ ခပ်စောစောထွက်လာပြီး လမ်းမှာ မီးပွိုင့်အတော်များများ
ကို မိခဲ့ပြီး နောင်နေ့ကြာခဲ့ပါ၏။

ဒီကိုရောက်တော့လည်း 'ထားခင်ခင်' ၏ကားကြောင့်
နောက်ကျပြန်လေပြီ။

Lift ခလုတ်ကို နှိပ်၍ ခေါ်ထားလိုက်ပြီး လက်မှနှာရိုကို
ဆစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်မိသည်။ မနက် (၉) နာရီထိုးပြီး ခွဲကာနီးမို့
ဆိပ်ကြီးနောက်မကျလောက်ပါချေ။

ခဏအကြာမှာ ပြန်ဆင်းလာပါသည် Lift ထဲသို့ ဝင်
လိုက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း စီးခဲ့ရလေ၏။ သုံးလွှာသို့ရောက်စဉ်
ခပ်သွားပါသည့် lift ထဲမှထွက်ကာ corridor မှာ ဆက်လျှောက်ခဲ့
ပါသည်။ သူတို့ရုံးခန်းသို့ရောက်စဉ် တံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ ဝင်လိုက်ပါ
၏။

"Morning ကိုသန့်"

"Morning ပါ ဖြူ"

"ဝန်ထမ်းအသစ် ရောက်နေပါတယ်"

"ဘယ်မှာလဲ"

သူဝင်လာသည်ကို အရင်ဆုံး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။
ကြောင့် ရင်ထဲပျော်သွားရပါသည်။ ဝန်ထမ်းများ ရောက်နေသည်
ပြောသဖြင့် သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ရန် ပြောကာ လှည့်မကြည့်ခဲ့ပါ။
သူ့နောက်မှ လိုက်ဝင်လာပါသည်။ ခပ်ချောချောလှပလေးကြောင့်
သူ အံ့ဩသွားရလေတော့၏။

“ကျွန်တော် လင်းနေဝန်းပါ”

ဒီမှာ “စကားပြေ”

မင်းမှာရှိတဲ့ကြိုးတွေနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို မချည်
နှောင်ထားပါနဲ့။

တစ်ယောက်ကိုပဲ သေချာရွေးပါ။

တစ်ခုထက် ပိုလိုချင်ရင်တော့ အဲဒါကို လောဘလိုပဲ သတ်
မှတ်ရလိမ့်မယ်။

“ကောင်းထက်သန့်” ကို ရွေးမှာလား။

ဒါမှမဟုတ်

“လင်းနေဝန်း” ကိုပဲ ရွေးချင်လား။

စဉ်းစားလော့။

ထားခင်ခင်

ဒီမှာ "ကောင်လေး"

(၅၂၀) က ဖြူစင်အေးမြတယ်။

(၁၅၀၀) က ပူလောင်တဲ့မီးပါ။

မင်းအတွက်

ခပ်နွေးနွေးပေတ္တာဖြစ်တဲ့

(၉၇၂) ကိုပဲ။

ကိုယ်ပေးပါရစေ။

ကောင်းဖြူ

(၁၇)

ဘုရားရေ! 'ဖြူ' နောက်မှ လိုက်ကပ်နေပါသည့် 'လင်း' နေ
ဆိုသည့် ကောင်လေးက ဘာကြောင့်များ သူ့ရှေ့ကို ရောက်လာ
သလဲ။ တကယ်ပဲ Model boy လို အရပ်မြင့် body တောင့်ပြီး
ရည်ချောဟောလွန်းပါသည့် ကောင်လေးက ဒီနေရာနှင့် ဘယ်လိုမှ
အပ်စပ်ပါလေ။ Phone မြည်သံကြောင့် ရုံးခန်း phone ကို သူ
ခိုင်လိုက်ရပါ၏။

- "ထိုင်လေ၊ ဟယ်လို"
- "ကိုကောင်းထက်သန့်... ကျွန်မ ထားခင်ခင်ပါ"
- "ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ"
- "အလုပ်ခန့်လိုက်တဲ့ကောင်လေး ရောက်နေပြီလား"

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ရောက်နေပါပြီ”

“အလုပ်သင်နေရာပဲမို့ ဝိုင်းလို့ဖြစ်မယ့်အရွယ်ပဲ ခန့်လှော်တယ်နော်။ သေချာလေး သင်ပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မထားခင်ခင်”

“ဟုတ်ကဲ့” ဟုသာ ပြောရပေမည်။ အလုပ်ခန့်တာက ဘယ်နေရာ ဝင်လုပ်တာတစ်နေရာမို့ မည်သို့ငြင်း၍ ရပါမည်နည်း။ လိုအပ်သည့် CV Form တွေက စီမံရေးက လွှဲပေးမှသာ သူသိမ်းရမှာပေါ့နော်။ တကယ်ပဲ အန်ကယ်ဦးနေလင်းရောင်၏ သားများဖြစ်ပေမလား။ ရုပ်ရည်သန်ပြန်တာကဖြင့် အထူးပြောစရာမလိုတာ အမှန်ပေါ့။

“မှတ်ပုံတင်ပါရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီမှာပါ”

“ဘယ်မှာလုပ်ဖူးသလဲ”

“ဘယ်မှာမှ မလုပ်ဖူးပါဘူး။ ဒါ ပထမဦးဆုံးအလုပ်ပါ”

သူက မှတ်ပုံတင်ထဲမှ အမည်ကို သေချာကြည့်လိုက်ပါ၏။ ဖခင်အမည်မှာ “ဦးနေအောင်” ဟု တွေ့မှသာ သက်ပြင်းရွိုက်လိုက်မိတာပါ။ ရာထူးကြီးသူ၏သားသမီးကို ဖိခိုင်းထားမိလျှင်ဖြင့် တစ်ချိန်မှာ ပြဿနာကြီးထွားလာနိုင်မှာပေါ့။ ဒီချာတီတ်ထဲမှာ Attraction ဟောပြောပြောရုံနေတာမို့ စိုးရိမ်စိတ်ကဖြင့် လျော့မသွားပါချေ။

“Designer လက်ထောက်လုပ်ပေးချမယ်။ အပြင်ထွက်ဖို့က သူတို့သင်ပေးသမျှ မညည်းမညူ လိုက်နာရမှာနော်။ လုပ်နိုင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဖြူ ခဏ”

Intercon ခေလုတ်ကို သူ နှိပ်လိုက်ပါ၏။ တကယ်လည်း အတွက် လက်ထောက်ဖန်ထမ်းလိုနေတာမို့ ‘ဖြူ’ လက်ထဲသို့ ချစ်ချစ်ပျစ်ပျစ် အခက်ကြီးခက်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့။ အထူးထက်သန် ရယ်။ ‘ဖြူ’ က အလုပ်များနေသဖြင့် ချက်ချင်း လာနိုင်ပါလေ။

“တစ်ခု သတိပေးထားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

“Senior တွေနဲ့ သင်တင်အောင်ပြောဆိုပါ မင်းအတွက်နဲ့ အသနာတစ်စုံတစ်ရာဖြစ်တာမျိုး မပြင်ချင်ဘူး။ နားလည်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါ”

“ကိုယ့်ကို ဆရာလိုခေါ်လည်း ရတယ်။ လက်ရှိဝန်ထမ်းခေတ်တော့ ရင်းနှီးနေပြီမို့ ကိုသန့်လိုခေါ်တာများတယ်။ မင်းကတော့ ခေါ်ချက်မို့ ကြိုက်သလိုခေါ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

“အသက်က တော်တော်ငယ်တာပဲ”

“ဖြူရောက်ပြီ ကိုသန့်”

“ချာတိတ်ကို ဖြူသင်ပေးဖို့ခေါ်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သီးသန့်စားပွဲမထားပေးတော့ ... အင်း ကျစ်! ထိုင်
တစ်လုံး တိုးပြီး အနားခေါ်ထားလိုက်ပါ ဖြူ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“အပြင်မှာတွေ့ဖူးကြတယ် မဟုတ်လား”

“ရှင်!”

“ဖြူနဲ့လင်းနေဝန်းကို ပြောတာလေ”

“သူ လင်းနေဝန်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ‘မ’ မမှတ်မိတာဖြစ်မှာပါ”

ကြည့်စမ်း! ... ‘မ’ တဲ့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ခေါ်လိုက်တာပဲ
လား။ ‘ဖြူ’ က တကယ်ပင် မမှတ်မိသလို မျက်လုံးအပိုင်းသာဖြင့်
ချာတိတ်ကို ကြည့်နေတာပါလေ။ ဘာမဆို မှတ်သားနိုင်ပါသည်
‘စကားဖြူ’ က ဆန့်ကျင်ဘက်ယောက်ျားလေးကို အမှတ်မထားမိတော့
တဲ့လား။

“ကျွန်တော်တို့ plaza မှာ ဆုံဖူးပါတယ် ‘မ’ ရဲ့။ ပုလဲလုံး
လေးတွေ ပြန်ကျခဲ့တာလေ”

“ညော် ... ဟုတ်သားပဲ။ အဲဒါကြောင့် ပြင်ဖူးသလိုထင်နေ
တာ။ အဲဒီတုန်းက ဆံပင်”

“ဟုတ်တယ်၊ အလုပ်ဝင်ပြီးမှ ညှပ်လိုက်တာပါ”

“အင်း ... ဒီမှာ ကိုသန့်လက်မှတ်ထိုးဖို့တွေနော်။ တင်ခဲ့ပြီ”

“ဖြူ”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို coffee တစ်ခွက်လောက် ဖျော်လာပေးပါလား
please!”

“အခုလား”

“အင်း”

“အဲဒါဆို ခဏစောင့်နော် ကိုသန့်”

သူ့ကိုစောင့်ခိုင်းထားပြီး ချာတိတ်ကိုတော့ ဆတ်ခနဲ ခေါင်း
သိတ်ပြလျက် ခေါ်သွားလေသည်။ ချာတိတ်မျက်နှာမှာဖြင့် အပြိုချိုက
မြင်နေရလေ၏။ အခုမှပဲ ဖျားရည်အိုးတွေ သလိုပဲလား ‘လင်းနေဝန်း’
ရယ်။ အိမ်မှာ ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မစားခဲ့သလိုမျိုး ဝမ်းဗိုက်ထဲရော
ရင်ထဲမှာပါ ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

သန့်စင်ခန်းရှေ့ရှိ စတိုခန်းအသေးလေးထဲသို့ ဝင်လိုက်ပါ။ ဒီအချိန်ဆိုတာ အိမ်မှနေ အဆာပြေတစ်ခုခုသောက်ပြီးစားခဲ့သည့် အချိန်ပါ။ အခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကော်ဖီဖျော်ခိုင်းရပါသလဲ။ ရုံးခန်းစင်စဉ်က မျက်နှာကြည်ပြီး အပြုံးက မြင်ခဲ့ရတာပါ။ ဟိုကောင်လေးကို ခေါ်တွေ့မှပဲ မျက်နှာက ချက်ချင်းညိုပြီး အပြုံးတို့ ပျောက်ကွယ်ကုန်တော့တာလေ။

ကော်ဖီဖျော်ရန် ပြင်ထားသည့် ကြော့ကွက်ကို ဆေးမည်ပြင်နေရာမှ ပြန်မှောက်ထားလိုက်ပြီး ဖန်ခွက်လှလှလေးကိုပင် သန့်စင်အောင် ဆေးလိုက်ပါ၏။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေသန့်တစ်ဘူးနှင့်အတူ သံပရာရည်ဘူးကိုပါ ယူလိုက်ပါသည်။ ဖန်ခွက်ထဲသို့ သံပရာရည်ကို လက်နှစ်လုံးခန့်ထည့်ပြီးမှ ရေသန့်ဘူးထဲမှ ရေဖွင့်၍ ရေး... နှစ်လိုက်၏။ Steel ဇွန်းလေးဖြင့် အနည်းငယ်မျှ ဖျော်ပြီးမှ ပန်းကန်ပြားလေးထဲသို့ ဖန်ခွက်ကို တင်၍ ယူလာခဲ့ပါသည်။

“မ”

“အဲဒီမှာ ခဏထိုင်နေလေ အခုပဲ ပြန်လာမှာ”

အဖွဲ့မှူးက ကော်ဖီဟု သေချာမှာလိုက်ပါလျက် သူ၏ ‘မ’ က ဖျော်ရည်ဖျော်လာသည်မို့ အံ့ဩသွားရတာပါ။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ အထက်လူကြီးစကားကို မကြားမိဘဲ အမှားတွေလုပ်မိလေသလား

သိပါ။ ‘မမထား’ ကိုယ်တိုင် သေချာမှာထားတာမို့ ဒက်... နာမည်ကို သူ ထုတ်မပြောမိပါ။ ဒက်ဒီအမည်ရင်းက အမှန်ပင် ‘ဦးနေအောင်’ ဖြစ်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်မှာသာ ‘ဦးနေလင်းရောင်’ ဟု တမင်ပြောင်းခဲ့တာပါ။ ‘ကိုကောင်းထက်သန့်’ မသိစေရန် လျှို့ဝှက်ပြီးနေပါဟု သတိပေးထားတာမို့ ဘယ်သူမှ မသိအောင် သူဌေးသား မဟုတ်သည့်နယ်လင်းနေဝန်း နေပြရတော့မှာလေ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ကိုသန့်”

“ဖြူ”

“ရင်ပူနေမယ်ထင်လို့ ဖျော်လာပေးတာပါ”

စားပွဲထက် တင်ပေးလိုက်ပါသည့် သံပရာရည်ခွက်ကိုကြည့်ရယ်ရမလို ငိုရမလိုပါပဲလား။ သူ ရင်ပူနေတာကို ‘ဖြူ’ က မြင်သလိုသိနေပါသနည်း။ လင်ဗန်းအသေးလေးထက်မှ ပန်းကန်ပြားလေးနှင့်အတူ ဖျော်ရည်ဖန်ခွက်ကို ချပေးပြီးနောက် လင်ဗန်းလေးကို ခုတ်လျက် နောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်လိုက်ပါသည့် ‘ဖြူ’ လက်ကောက်ခတ်ကို သူ ဆက်ခနဲ ဆွဲထားလိုက်ပါသည်။

“ဖြူ”

“ရှင်”

“ကိုယ်”

လက်ကောက်ဝတ်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူ့ကြောင့် သူမ အံ့ဩသွားရလေ၏။ အမြဲတစေ တွေ့နေရတာ သလို အတူသွားလာတိုင်း မတော်တဆ အသွားချင်း ထိမိတာမျိုး လည်း ရှိတတ်ပါသည်။ ကားလမ်းကူးပြီးလမ်းလျှောက်တိုင်းလည်း အမှတ်မထင် ကလေးနယ် လက်မောင်းကို တွဲကိုင်ပြီး ခေါ်တာမျိုး လည်း ရှိတတ်လေ၏။ ယခုလို တမင်တကာကြီး ဆွဲကိုင်ထားတာ ဖြင့် တစ်ကြိမ်မှ မရှိခဲ့တာအမှန်ပါ။

“ကိုသန့်”

“ပြောစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အပြင်မှ လှမ်းတွေ့မြင်နိုင်ပါသည့် နေရာမှ ကွယ်နိုင်ပါသည့် အလှူမိနီယံ ဗီရိုဘေးဘက်သို့ သူမ လက်ကိုဆွဲ၍ သူ ရွှေရပ်စေလိုက် လေသည်။ ဘာမှ နားမလည်သည့်အကြည့်နက်လေးတို့နှင့် ဆုံမိစဉ် နှလုံးသားမှ အချက်ပေးသံက ပြည်လာလေတော့၏။

“ကိုယ်”

ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ တံတွေးမျိုးချုပ်လိုက်ဟန်က တစ်ရာ ကို မျှီသိပ်ထားသည့်နယ်ပါ။ သူမ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ထားပြီး

လွှတ်ဘဲ ကြည့်နေသည့် အကြည့်တို့ကြောင့် မင်သက်အံ့ဩနေမိတာ အမှန်ပါ။ ဘုရားရေး၊ ဘာပြောမလို့လဲ။ ရုံးခန်းထဲမှာ ဘာမှ မသက်ဆိုင် သည့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကိုတော့ မပြောလောက်ပါဘူးနော်။

“နာတယ် ကိုသန့်ရဲ့”

“Sorry ဖြူ”

ရုတ်တရက် သတိပြန်ဝင်သွားပုံဖြင့် သူ အကြည့်လွှဲလိုက် သလို လက်ဆုပ်ကိုင်ထားတာကိုပါ အသာလွှတ်ပေးလိုက်ရလေ၏။ ဒီတစ်ကြိမ်လည်း မပြောဖြစ်ဘူးလား။ ဖွင့်ပြောဖို့ နောက်တွန့်နေရုံနဲ့ ဘာမှ ဖြစ်မလာဘူး ‘ကျောင်းထက်သန့်’။ အိမ်မှာ မိသားစုတွေ ဤမျှ တွန်းအားပေးနေပါလျက် မရဲတင်းနိုင်ရတယ်လို့။ ခက်တော့ ခက်နေပြီ ‘ဖြူ’။

“လင်းနေဝန်းအကြောင်း ပြောချင်လို့လားဟင်”

“အင်း”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကိုသန့်ရဲ့။ ချာတိတ်က ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်ပေမယ့် သင်ပေးရင်တော့ နာခံမယ့်ပုံပါ။ ကြည့်ရုံနဲ့ bright ဖြစ်မယ့်ရင်လေးပါ”
ရော်! သူ စိုးရိမ်တာက ဒါမဟုတ်ဘဲ တခြားကိစ္စဆိုတာကို များ မရိပ်မိလေသလား။ အလုပ်မှာ personal တွေ မပြောသင့်တာ မှန်ပေမယ့် အပြင်မှာ တကူးတက Date ပြီး ပြောခွင့်က သူတို့

နှစ်ယောက်ကြားမှာ chance နည်းလွန်းလှတာလေ။

“ကိုယ်က”

“မိုးနဲ့လည်း အဆင်ပြေမှာပါ ကိုသန့်ရဲ့။ ဒီကောင်လေဆို ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာမဖြစ်အောင် ဖြူနေပေးပါမယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး”

အကြည့်ချင်းဆိုသွားပြန်လေ၏။ အရည်ကြည်လေးတွေ ပြည့်နေပါသည့် မျက်ဝန်းနက်လေးတစ်စုံက ဤနေ့မှ ပိုပြီးများ တောက်ပနေသည့်နယ်ပါ။ လက်ပြတ်တွေကုတ်လေးကို Uniform blouse အဖြူထက် ထပ်ဝတ်ထားသည်က ခါတိုင်းနယ် ဖြစ်နေပေ မယ့် ပိုပြီးများ သစ်လွင်ကြည့်ကောင်းနေသည့်နယ်ပါလေ။ ‘ဖြူ’ ရယ် ကိုယ့်ရင်ထဲမီးတွေ တောက်လောင်နေတာကို မြင်ပါရဲ့လား။

“ဖြူ”

“ရှင်”

“ကိုယ် ကိုယ်”

ခေါင်းကို ဖျတ်ခနဲ ငုံ့လိုက်ရင်း အကြည့်ကို ရှောင်လွှဲသွား လေ၏။ မျက်နှာဝင်းဝင်းလေးထက် ပန်းအရောင်သန့်သွားတာကိုတော့ သူ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ရပါသည်။ ဒါ ရှက်သွားတာများလား။ သူ့ရှေ့မှာ ဘယ်တော့ဆို ဟန်မဆောင်ဘဲ ပွင့်လင်းချိုသာစွာ ပြောဆို

ပြီးရယ်လေ့ရှိပါသည် မိန်းကလေးက အခုတော့ဖြင့် ရှက်တတ်သတဲ့ လေ။

“ဖြူ သိပါတယ်”

“ဘယ်လို”

“ကိုသန့် စိုးရိမ်နေတာကို ပြောတာလေ”

“ဟာ ... ဖြူရယ်”

ရင်ထဲမှာ သိပ်ခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။ တကယ့်ကို လှိုက်ခနဲ တေးရတော့ပါ။ ‘ဖြူ’ က ‘ဖြူ’ က သူ့ရင်ထဲ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ကို သိနေသတဲ့။ သူ့ရင်ထဲကို အတိုင်းသားမြင်နေပါသလား။ တကယ့် ကို အံ့ဩဆန်းကြယ်တဲ့ ဖြစ်ရပ်ပါပဲ။

“ဖြူက ဘဝသမားပါ ကိုသန့်ရယ်။ ရင်ခန့်ဖို့အတွက် အပျော် ခမ်းတောင်မှ ဖြူမှာ စိတ်ကူးယဉ်ဖို့ အချိန်မရှိပါဘူး။ စိတ်ချပါ”

တကယ်လား ‘ဖြူ’။ နှုတ်မှ ဖွင့်မပြောဖြစ်ပါတဲ သူ့အကြည့် တွေကတစ်ဆင့် ရင်ထဲထိတိုင်း မြင်ရသတဲ့လား။ တကယ်ပဲ ဖတ်တတ် သတဲ့လား ‘ဖြူ’ ရယ်။ မျက်ဝန်းဆိုတာ စိတ်ရဲ့အတွင်းတံခါးပေါက် ဖြစ်သည်ဆိုတာကိုတော့ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ သူ ယုံလိုက်တော့မှာပဲ။

ဪ ‘ဖြူ’ ရယ်။

(၁၈)

'မိုး'တို့နှင့်အတူ Designer သုံးဦးစည်းဝေးရန် အလယ်ဇွန်မှာ ဝိုင်း၍ စုထိုင်လိုက်ပါ၏။ ဒီတစ်လအတွက် Rain Coat Design ပြင်ဆင်ရမှာမို့ အတူတိုင်ပင်ပြီး အကြံဉာဏ်ယူရမှာမို့ပါ။ ဇွန်ရာသီ Fashion ထုတ်ထားသည့် သတင်းကိုလည်း စနည်းလိုက်နာရဦးမှာမို့ အလုပ်ရှုပ်ရဦးမှာလေ။

"ဟယ် ... ဘာလာရှုပ်ဦးမလို့လဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ 'မ' ရဲ့"

"Senior တွေချည်း meeting ကို"

"နားထောင်လို့ မရဘူးလား"

"ရပါတယ်စကားဖြူရဲ့၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးမောင်လေး။ ထိုင်လို့

တယ် လာ"

သူမဘေးသို့ နုံယူ၍ရောက်လာပါသည်။ ကောင်လေးကြောင့် နှုတ်ပြန်လိုက်စဉ် 'မိုးဝါ' က အပြုံးဖြင့် ထိုင်ခိုင်းလေ၏။ ခက်တာအေးအေးသန့်နှင့် 'မြွှာညို'တောင်မှ သူမတို့စည်းဝေးလျှင် ဝင်မည်ဆိုကြတာလေ။ ဒီကောင်လေးက အတော်ကို ရဲလွန်းတာ အမှန်ပါ။

"Colour ဘယ်နှမျိုးရလဲ"

"အနုနုအရင့် (၇) မျိုးလောက်ရတယ်။ လူကြီးတွေအတွက် အစိမ်းပုန်း၊ ခဲနုအနက် သုံးဒီရောင်။ ကလေးတွေအတွက်က အဝါ၊ အနီ၊ ပန်းရောင်ရယ်၊ အနီရယ်၊ အပြာနဲ့အစိမ်း အနုအရင့်ရတယ် အားလုံး"

"ဖြူ ဒီခိုင်းဆွဲပြီးပြီလား"

"ရှိတယ် မသက်ရဲ့၊ အိမ်ကကွန်ပျူတာထဲမှာပဲရှိတာ။ ယူလာတာ။ ကြိုမှမသိတာကိုး"

"Sample ကို ဘယ်နှစရောင် ချုပ်မှာလဲ"

"Large အတွက် ခဲရောင်နဲ့ small အတွက် အနီ ခွေးအေးလို့"

"ကောင်းတယ်၊ အိတ်ကပ်နဲ့ ဦးထုပ်ပါမှာပေါ့"

"အိတ်ကပ်က အပြင်မှာ အသေးနှစ်အိတ် အကြီးနှစ်အိတ်

အတွင်းပါ ထည့်မယ်ဆို များမလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖြူက အတွင်းမှာ) / ၂ နဲ့ အိတ်တွေထည့်
ချင်တယ်။ အပြင်မှာ အောက်ဘက် နှစ်ခုပဲပေါ့။ ဦးထုပ်ကိုလည်း
လိုအပ်မှ ထုတ်ဆောင်လို့ရမယ့် Zip နဲ့ ခေါင်းဆောင်းသိမ်းထား
ရမယ့်ပုံစံမျိုးလေးလေ”

“ကောင်းတယ်၊ Good Idea!”

“ပြောင်ချည်းပဲ မကောင်းဘူးထင်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် မသက်ရဲ့။ ကြည့်တာနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာ
မျိုးလည်း မလုပ်ချင်ဘူးလေ။ ဖြူကတော့ လူကြီးဝတ်ကို ကုမ္ပဏီ
Sticker မျိုးသုံးချင်တယ်။ မပျက်မယ့်ဆေးမျိုးနဲ့ပေါ့။ ကလေးဝတ်မှာ
က အခုခေတ်စားနေတဲ့ ကာတွန်းရှင်လေးတွေသုံးမယ်။ ဒါမှ ကလေး
တွေ သဘောကျမှာ”

“မှန်တယ်”

စာရွက်တွေ လှန်လှော့ရင်း Meeting လုပ်နေပါသည့်
Designer အုပ်စုကို သူ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါ၏။ လိုက်ကာ အသာမယ်
၍ ကြည့်တာမို့ သူ့ကို သတိမထားမိကြပါ။ Designer တွေ ဆုံကြည့်
ပြီးမှသာ သူ့ကိုတင်ပြကြတာပါ။ သူ့စိတ်ကြိုက်ရွေးပြီးမှ အထက်ဆုံး
တင်ရတာ မဟုတ်လား။

ကြည့်စမ်း! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး Designer ဝိုင်းမှာ ဟိုချာတိတ်
ဝင်ပါနေရတာပါလဲ။ နောင်ယှက်နေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပေမယ့်
စားပွဲထက် လက်ထောက်ပြီး ‘ဖြူ’ ကို ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ငေးကြည့်နေ
တာက ဘာသဘောပါလိမ့်။ ထိုစားပွဲက ဝန်ထမ်းတွေ ထမင်းစားချိန်
စားကြသည့်စားပွဲမို့ ချာတိတ်လည်း ဝင်ထိုင်လေ့ရှိမှာပါ။

ခက်တော့နေပြီ ‘ဖြူ’။

“Sample ၈, ဖြူသွားကြည့်ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း မသွားရသေးဘူး မမိုး”

“အတွင်းမှာ ခံချုပ်ပိုအစပါ ကြည့်ဖို့ မမေ့နဲ့ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဈေးထဲသွားရမှာလား”

“ဟယ်! ... မဟုတ်ပါဘူး။ အထည်သိမ်းတဲ့ဂိုဒေါင်ကို

သွားရမှာပါ လင်းလင်းရဲ့၊ ဘယ်နှယ် ဈေးထဲသွားရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ ‘မ’ ဣစ္စဈေးထဲဝေဏဏသွားရတယ် ဆိုလို့

“ဪ... အဲဒါက ဖြန့်ချိထားတဲ့ပစ္စည်းတွေရဲ့ ရောင်းအား

လေ့လာရတာမျိုးပါ”

“Marketing ဆင်းရတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါရှင်၊ ဒါတော့ သိသားပဲ”

“အဲဒီလိုအပြင်ကို ‘မ’ ပဲသွားရတာလား”

“ဟင်!”

ရုတ်တရက် မေးလိုက်သည့်မေးခွန်းကြောင့် သူမတို့သုံးဦး စလုံး အံ့သြသွားရပါ၏။ တကယ်ဆို အလှည့်ကျသွားရမှာဖြစ်ပေမယ့် အပင်ပန်းမခံနိုင်သည့် ‘မမိုးဝါ’ ကြောင့် ‘မသက်မာ’ နှင့် သူမသာ သွားရတာပါ။ ‘မသက်’ က ကလေးနှိုတိုက်တာ မပြတ်သေးသည့် ဝိခင်မို့ ဖျားနာပါက သားလေးကို ကူးနိုင်မှာမို့ နီးရိပ်စရာပါ။ ဒီတော့ Junior ဖြစ်သည့် သူမကပင် အမြဲလိုလို သွားရတော့တာပါပဲ။

“အရင်က မသက်လည်း သွားပါတယ် မောင်လေးရဲ့။ အခု က သားလေးမွေးထားတာ မကြာသေးလို့ သိပ်အပင်ပန်းမခံနိုင်တော့ တာနဲ့ အပြင်မသွားဖြစ်တော့တာ”

“မမိုးကရော”

“ဟယ် .. ယာကျားလေးဖြစ်ပြီး စပ်စုလိုက်တာ။ Senior တွေထက် Junior သာသွားရတာ ထုံးစံမဟုတ်လား။ မေးစရာမှ မလိုအပ်တာ”

“ ‘မ’ ကလည်း ကျွန်တော်က သိချင်လို့ မေးမိလိုက်တာ။ စပ်စုတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာလဲ၊ မင်းရဲ့မလေး ပင်ပန်းလို့ မကျေနပ်ဘူးပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ပင်ပန်းတာတော့ အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့

အပြင်သွားတိုင်း ကျွန်တော်လိုက်ရမှာဆိုတော့”

“ကြိုက်တယ် ဆိုပါတော့လေ”

“အဟင်း ... ဟုတ်တယ်”

ကြည့်စမ်း! ‘မမိုးဝါ’ နှင့် အလိုက်သင့်အောင် စကားပြော တတ်နေတာပါလား။ အကြီးဖြစ်သူ စိတ်ခုမှာစိုးပြီး စကားပြတ်ပြောတာ တပင် မှားလေပြီ။ ကောင်လေးကံ ပြူးစိစိဟန်လေးဖြင့် ဒူးကားထိုင် ထားပါသည့် ခုံနေရာလွတ်လေးပေါ် လက်တစ်ဖက်ထောက်ရင်း သူမ ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ပြောလိုက်လေ၏။

အမှတ်တမဲ့ Post မျိုးဖြင့် ပြောတတ်ပေမယ့် ဘယ်လိုမျိုး ခိုင်ထိုင်၊ ဘယ်လိုပဲပြောပြော အင်မတန်ကြည့်ကောင်းနေသည့် ကောင်လေးပါပဲ။ ရွယ်တူဖြစ်သည့် ‘မြခွာညို’ တို့နှင့်လည်း ရယ်ရယ် ချစ်ချစ် ရောတတ်လေ့ရှိပြီး အကြီးတွေဖြစ်သည့် သူမတို့သုံးဦးနှင့်ဆို ခြုံငုံတုံ့ဟန်လေးဖြင့် ကြောက်သလို ရှက်သလိုလေး ဟန်လှုပ်တတ် တာလေ။ စတော့စဉ်ကတည်းက နီးနီးကပ်ကပ်လေး ဖြစ်ခဲ့ရပါသည့် ဒီကောင်လေးကို မှတ်ချက်ပေးမိသည်က ‘မလွယ်ဘူး’ ဟူသည့်စကား ပြောပါပဲ။ သူမ ပင်ပန်းတာကို မကျေနပ်သည့်အလား မျက်မှောင်ကြုတ်

ပြောနေပေမယ့် 'မမိုးဝါ' ၏ စကားတွန်းပို့မှုကိုဖြင့် သဘောကျပြီး မျက်နှာထက် အပြုံးတို့ ဝေလာတော့တာပါပဲ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဟော! ကိုသန့် ထမင်းချိုင့်ရောက်ပြီထင်တယ်”

“ချာတိတ်သွားယူလိုက်လေ”

“နေနေ... ဖြူပဲ သွားယူမယ်”

“ကျွန်တော် ယူပေးပါမယ် 'မ' ရဲ့”

“အေးသန့်ပဲ ယူလိုက်ပြီ မဖြူ၊ ဒီမှာရပြီ”

“ဪ... ဖြူပဲ ထမင်းပွဲပြင်ပေးနေကျမို့ တစ်ခါတည်း သွားယူမလို့ဟာ။ ကျေးဇူးပဲ အေးရေ”

“ 'မ' က ဘာလို့ အစ်ကိုထမင်းပွဲကို ပြင်ပေးရတာလဲ”

“ဟောကြည့် ပြောပြန်ပြီ”

“သိချင်လို့လား”

“အင်း”

“ကိုသန့်က တို့သူငယ်ချင်းရဲ့အစ်ကို ဖြစ်နေလို့ပဲ”

“ဟင်”

“ထိပ်ထားစံကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း”

“အေး... ထိပ်ထားစံရဲ့အစ်ကိုပေါ့”

“ဗျာ!”

သူ အသံတိတ်သွားရပါ၏။ ကြည့်ပါဦး။ ဘာလို့များ အဲဒီ သေးကျောင်းသူမလှလှလေးရဲ့ အစ်ကို ဖြစ်နေရတာပါလိမ့်။ 'မ' ကို အချစ်ဆုံးဆိုပြီး သူ့အပေါ် မသင်္ကာသလိုပုံစံမျိုးဖြင့် သတိပေးလိုက် သေးတာလေ။ 'ကောင်ထက်သန်' ဆိုတာ သူ့ရဲ့ မဟာမဟာ ဘုံရန်သူ မြီးမှ အစစ်ပါပဲလား။

“ကျွန်တော် ကူပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ်၊ တို့ကိုယ့်တိုင် သိမ်းမှ မပျောက်မှာ။ ရော့”

“အစ်ကို မိတ္တူဆွဲပေး။ ဆွဲတတ်ရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆိုလည်းနေတော့”

“ဘာနေတော့လဲ။ မတတ်ရင် သင်ပေးရမှာပေါ့။ 'မ' ကလည်း ကျွန်တော့်ဆို စိတ်မရှည်သလိုပဲ”

“ဪ... သူကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး။ သင်ပေးမှာပေါ့။

အခု lunch စားချိန်ကို”

“ကဲ ကဲ... စားပွဲရှင်းရအောင်”

‘မသက်ဟ’ က အလုပ်စားပွဲကို ရှင်းပေးနေပြီမို့ သူမက

'ကိုသန့်' ၏ ငါးဆင့်ချိုင့်ကိုယူ၍ ရုံးခန်းတွင်း သယ်လာခဲ့ပါ၏။
'ထိပ်ထား'၏အစ်ကိုမှန်း မသိခင်ကပင် ဒီလိုပြင်ဆင်တွေ
နေတာက အဆန်းမဟုတ်တော့ပါလေ။ အခုမှပင် မနာလိုသလို
ပုံပန်းဖြင့် ပြောနေသည့် 'ကောင်လေး' ကြောင့် မျက်နှာပင် ပူရတော့
မလိုပါ။

"ဒီအချိန်တောင်ရောက်နေပြီလား"
"(၁၂) ကျော်နေပြီ ကိုသန့်ရဲ့။ ပြင်လိုက်ရတော့မလား
တော်ကြာ အလုပ်များနေတာနဲ့ မစားဖြစ်ရင် ဝိုက်အောင့်နေဦးမယ်"
"အင်း... ပြင်ချင်ပြင်လေ၊ ဖြူရော မစားဘူးလား"
"စားမှာပါ၊ ပြီးရင် sample အစသွားရှာရဦးမယ်"
"ဖြူ"
"ရှင်"
"ဟိုကောင်လေးကို သိပ်အရေးမဝင်နဲ့ဦး"

ထမင်းပွဲပြင်ရန် စားပွဲနေရာရှင်းပေးနေရင်း ပြီးချင်သွားသည့်
မျက်နှာကို ထိန်းလိုက်ရလေ၏။ အပြင်ကတစ်ယောက်ကလည်း တစ်
မျိုး 'ကိုသန့်' ကလည်းတစ်မျိုးပါပဲလား။ ရေသန့်ကို ဖန်ခွက်ထဲ
ခွဲလိုက်စဉ် 'ကိုသန့်' က Intercon ခလုတ်ကို နှိပ်ရင်း ပြောလိုက်စေ
သည်။

"အေးအေးသန့်နဲ့ မြွေ့ညို ဘယ်သူ့အားလဲ"
"ဂျိုပါတယ် ကိုကောင်းထက်သန့်"
"အားတဲ့လူ ဖြူထမင်းချိုင့် လာပို့ပေးပါလား။ please!"
"ဟယ် အစ်ကိုကလည်း၊ ဖြူ အပြင်ဘက်မှာပဲ စားပွဲမယ်"
"ကိုယ်က အတူစားချင်လို့ တမင်ယူလာခိုင်းတာပါ ဖြူရဲ့"
"မလုပ်ပါနဲ့ ကိုသန့်ရယ်။ နဂိုကမှ မမိုးဝါက အခြင်မကြည်
ရတဲ့ကြားထဲ ဖြူ အပြောမခံပါရစေနဲ့"

"မမိုးဝါပြောမှာ ကြောက်တာလား။ ဟိုကောင်လေး အပြင်
စားမှာကို စိုးရိမ်တာလား"
"ကြည့် မဟုတ်တာ ပြောပြန်ပြီ"
"ကိုယ်က မဟုတ်တာ ပြောတာလား။ ဖြူကမှ အရင်လို
မဟုတ်တော့တာလား ပြော"

ဘုရားရေ! ဘယ်လိုလဲ။ တစ်ခါမှ လေသံမာဖြင့် မပြောပူးပါ
သည့် 'ကိုသန့်' က သူမကို မျက်နှာတည်ကြီးဖြင့် ပြောရပါသနည်း။
ဆူသလိုတော့ မဟုတ်ပါ။ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ဆူလျှင် ကိစ္စမရှိ၊ အခုက
ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စိတ်တိုရပါသလဲ။

"ဖြူက ဘာများမှားနေလို့လဲ ကိုသန့်ရယ်"
"အရင်ဆို ကိုယ်တာပြောပြော ဟုတ်ကဲ့ချည်းပြောခဲ့တာလေ။"

အခုတော့ reason တွေပြချင်နေပြီ မဟုတ်လား”

“အခုက အလုပ်ကိစ္စ မဟုတ်ဘဲ”

“ကိုသန့်နဲ့ညီသည်တို့။ လွှတ်လိုက်ရမလား”

Intercon မှ အသံထွက်လာသဖြင့် နှစ်ယောက်သား စကား ပြောနေရင်းမှ လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ Hall ခန်းထဲ ဝင်လောက် သည့် ‘ထိပ်ထားစံ’ က ‘ကောင်လေး’ နှင့် ရယ်ဟောပြောဆိုရင်း သူ့ရုံးခန်းထဲ ချက်ချင်းရောက်မလာသေးပါ။ ဘာလဲ ညီမဖြစ်သူနှင့် လည်း ဒီချာတိတ်က သိနေတာပဲလား။

“Hi! ကိုကြီး။ အံ့မယ်! ယောင်းမနဲ့ နှစ်ပါးကြည့် ထမင်းခွဲ တည်နေတာပေါ့လေ။ မနာလိုချင်စရာကြီးပါလား”

“ဟယ်! ထိပ်ထားကလည်း”

“နင်က ဘာလာရှုပ်တာလဲ”

“ကိုညီမကို တွေ့တာနဲ့ ဟောက်ပြီ။ ဘယ်လိုအစ်ကိုလဲ အကြွေးလာဆပ်တာရှင်။ စာမေးပွဲပြီးလို့ လှည့်လာတာ။ ဘာလဲ မလာ ရဘူးလား။ ဒါဆို မုန့်ဖိုးပေး။ ချက်ချင်းပြန်မယ်”

‘ထိပ်ထားစံ’ ရောက်လာပြီမို့ ဒီနေ့တော့ သူတို့မောင်နှမနှင့် ထမင်းအတူစားဖြစ်တော့မှာပါလေ။

(၁၉)

“တောက်!”

“ဟဲ့!... ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

အိပ်ရောက်ရောက်ချင်း စားပွဲထက် ထမင်းချိုင့်တင်ကာ တက်ခေါက်လိုက်တာမို့ ‘မမ’ က မျက်လုံးပြူးရင်း မေးလေတော့၏။ အဘယ်မျှ ဒေါသထွက်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ‘ထိပ်ထားစံ’ ဆိုသည့် ဆေးကျောင်းသူရောက်လာမှ ဒီပြဿနာက ဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ ခဏဆိုပြီး ရုံးခန်းထဲဝင်သွားပါသည့် သူ၏ ‘မ’ကို ပြန်မလွှတ်ဘဲ ခေါ်ထားတော့တာ ညနေအထိလေ။

“စိတ်တိုလိုက်တာ”

“ဘာကိုစိတ်တိုလာရတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ပိတ်ကာထားတာက တံတိုင်းတောင် မဟုတ်ဘူး။ ကျောက်တောင်ကြီးပါ ရှိနေပြီ”

“ဟယ် ဘယ်သူက ပိတ်ပြီးထားနေလို့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဘယ်သူရှိမှာလဲ၊ ဦးကောင်းထက်သန်တို့ မောင်နှမပေါ့ဗျ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ‘မ’ သူငယ်ချင်းရဲ့ အစ်ကိုတဲ့လေ သူငယ်ချင်း Best friend ဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော်က ဘာထက်ထိုင် ရတော့မှာလဲ”

မုက်နာထက် လက်ဝါးနှစ်ဖက်အုပ်ထားလိုက်မိပါအံ့။ ဘာမှ မဟုတ်သေးတာတောင်မှ သူ ဤမျှ ခံစားနေရလျှင် ‘မ’သာ သူ့ အချစ်ကိုပြင်ဆန်လိုက်ပါက ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှာပါလိမ့်။ ‘လင်းနေဝန်’ ကို ရင်ကွဲပက်လက်နဲ့ သေပွဲဝင်ရလေအောင် ‘မ’ ရက်စက်ခြင်းတွေနဲ့ မပြုစားလိုက်ပါနဲ့နော်။

“ကောင်လေးကလည်းကွယ် သူ့ဘာသာ သူငယ်ချင်းနဲ့ အစ်ကိုမက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂရုစိုက်စရာလား”

“ဂရုမစိုက်ဘဲနေလို့ မရလို့ပေါ့ဗျ ‘မ’ နဲ့ ထမင်းအတူစား မလားဆိုပြီး အလေးခံပြီး ယူသွားတာလည်း အလကားပဲ။ သူတို့ နှစ်ယောက်သားက ရုံးခန်းထဲမှာ ရယ်မောပြီး စားနေကြတာလေ။

ထိပ်ထားစံကလည်း ‘မ’ ကို ယောင်ဆလိုရည်း ခဏခဏခေါ်နေတာ နားကြားပြင်ကပ်လိုက်တာ တကယ်ပဲ”

“စိတ်ကိုလျှော့မှပေါ့ လင်းရယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ကြိုက်နေတာမှမဟုတ်တာ”

“မမထား မသိပါဘူးဗျာ”

“ဪ... အစောကြီးကတည်းက ငါပြောထားပြီးသား လေ။ သူတို့ဆရာတပည့်က တခြားဝန်ထမ်းတွေထက် ပိုပြီးရင်းနှီးပါ တယ်လို့”

“ရင်းနှီးရင်လည်း တော်ရုံသင့်ရုံပေါ့။ အဲဒီဘဲကြီးက ပုံစံကို မကျဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တာနဲ့ ‘မ’ ကို ဘေးနားခေါ်ပြီး တတွတ် တွတ်ပြောနေတော့တာ။ ကော်ဖီဖျော်ပေးရတာနဲ့ ဖျော်ရေတိုက်ရတာနဲ့ အလုပ်ကို ရွပ်နေတာပဲ”

“စကားဖြူက ကိုကောင်းထက်သန်ရဲ့ တောင်ဝှေ့ပါလို့ မမ ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“မတုန်းဗျာ သူလိုရာ သုံးရအောင် ‘မ’ က သက်မဲ့ပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာ”

“ခက်တာပဲ”

“ဟိုမောင်နှမ ညနေစာစားဖို့ မပြင်ဘဲ ဘာတွေထိုင်

ဆွေးနွေးနေတာလဲ”

“ဒီမှာလေ ... မေမေ့တု”

“ကောင်လေးက ဘာပြဿနာရှာပြန်ပြီလဲ။ အလုပ်ဝင်တာမှ ရက်ပိုင်းပဲရှိသေးတာနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီကြီးရယ်”

“ဟင်းရည်အိုးခွေးပြီးပါပြီ ဆရာမကြီးရှင့်”

“အေးပါ မမြရယ်၊ အစ်ကိုပြန်လာမှ စားကြမှာပါ”

အန်တီကြီးက ကျောင်းပိတ်ရက်ကာလပို အိမ်မှာပင် ဝိုင်းနေပါ တ်။ သူက ‘မ’ အလုပ်ဆင်းချိန်ကို စောင့်နေသဖြင့် ‘မမ’ ထက် နောက်ကျပြီးမှ ပြန်ရောက်လေသည်။ ဘာမဆို ခြိုင်ဘက်ချည်း ရင်ဆိုင်နေရမှာက ‘လင်းခနဝန်း’ ၏ ကံတရားလေလား။ ဟိုမှာနေစဉ် က အပျော်ချစ်သူတွေခဲ့တာတောင်မှ သွေးကွဲသူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို အရှေ့တိုင်းသားဆိုပြီး ဝိုင်းနှိမ်တတ်တာလေ။

ဒီလို Body ဒီလိုကိုယ်လုံပညာတွေသာ မတတ်ထား မကျွမ်းကျင်ပါလျှင် ဝိုင်းအနိုင်ကျင့်သမျှ ခံရနိုင်တာပါ။ ဒီတော့ ငြိမ်ပြီးနေတတ်ပေမယ့် လာထိတာနှင့် ဝေါက်တတ်သည့် ဖြေပေးလိုချိုး နေတတ်ခဲ့ရတာလေ။ အခုလည်း လူကို ငဉ္ဇူတ်လေးဆိုပြီး ဒီလူကြီး အထင်သေးနေတာ မဟုတ်လား။ အဟောက်ထောင်ပြုမှ နဂါးမှန်း

သိမည်ထင်ပါရဲ့။

“ကဲပြော ဘာပြဿနာလဲ”

“အလကားပါ မေမေရယ်။ လူမှုရေးကိစ္စပါ”

“ဘယ်ကကောင်မလေးကို မျက်စိကူးနေပြန်ပြီလဲသား။ ဒီမှာ တော့ ဇယားမရှုပ်ချင်နဲ့နော်။ ဟိုမှာက မိန်းမပြဿနာတွေရှင်းရတာ တွန့်အလွယ်လေးပဲ။ ဒီမှာက ပုဒ်မတွေ အများကြီးရှိနေတာ မမေ့နဲ့”

“မေမေ”

“အန်တီကြီး ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းရှာတဲ့ မိန်းမပြဿနာမှန်သမျှ နောက် ကနေ ဝါဝါလိုက်ရှင်းပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား။ အဝေးကြီးနေတာ ဖြစ်ပေမယ့် သတင်းက မရောက်ဘဲမနေဘူး”

သူ အံ့သြမိပြန်လေ၏။ ဘာလဲ၊ ဒီနေရာအထိ ဒီသတင်းက ချိန်နှံ့နေပြန်သတဲ့လား။ ဘဝတစ်လျှောက် အပျော်သာတွဲခဲ့ပါသည့် မိန်းကလေးတွေကိစ္စက ခုချိန်ထိ မပြီးပြတ်သေးဘူးလား။ မနက်ဖြန် များစွာတွေကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့တိုင်း ဒီနေ့နဲ့ မနေ့ကအရာမှန်သမျှကို နောက်လှည့်မကြည့်တတ်ခဲ့တာက သူ့အကျင့်ပါပဲ။ သူများနှင့်တန်းတူ သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်ပါသည့် 'Nike Sunshine' ဆိုသည့် လူငယ်လေးကို ဘာကပ်သမျှ မိန်းမတိုင်းက ချူးစားကပ်စားဖို့အပြင် ဘယ်တုန်းကများ

အလေးအနက် ထားခဲ့ပါသလဲ။

ဒီမြေကိုပြန်ရောက်ခဲ့မှ ဒီမြေသင်းရနဲ့ ဂို ရှုရှိုက်ရတဲ့ထေ
ဒီဒေသရဲ့ အလှအပနဲ့ ရသမြောက်သည် ချစ်ခြင်းဆိုတာကို နှလုံးသား
က အလိုလိုခံစားတတ်လာတာပါလေ။ 'မ' နဲ့တွေ့မှ ရင်ခုန်တတ်လာ
တာပါ။ 'မ' ကိုတွေ့တွေ့ချင်းမှာပင် ဦးနှောက်ထဲ လျှပ်စီးလက်လိုက်
သလို ရင်ထဲ ဖိုကြီးပစ်လိုက်သည့်နှယ် လူကို ရူးသွပ်သွားစေခဲ့တာ
ပါလေ။ ဒါကိုမှ အချစ်လို့ မယုဆလျှင် ဘာကို သွားခေါ်ရမှာလဲ။

“အန်တီကြီးကို မာမိ ဘာတွေတိုင်ထားသလဲတော့ ကျွန်
တော် မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေ အားလုံးက အမှန်တွေချည်ဆံ
မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ယုံပေးပါ။”

“အေးပါ။ အန်တီကြီးလည်း ဒီလောက်တော့ သိပါတယ်။
ကြားတာကိုမယုံနဲ့ မြင်တာကိုပဲ တစ်ဝက်ယုံတဲ့။ အန်တီကြီးတို့အိမ်
ကို ရောက်လာတဲ့သားအတွက် ကောင်းသောလင်ညွှန်မှုမျိုးပဲ ပေးချင်
ပါတယ် လင်။ အကွပ်မဲ့ကြမ်း ပရမ်းပတာတဲ့။ ဝါဝါတို့ စနစ်တကျနဲ့
မထိန်းကွပ်နိုင်ခဲ့လို့ သားပုံစံ ဒီအတိုင်းဖြစ်လာတာကိုလည်း အပြစ်
မတင်ချင်ပါဘူး။”

ရင်ထဲ စူးခနဲ ဖြစ်သွားရလေ၏။ အထိန်းအကွပ်မဲ့ခဲ့သတဲ့
လား။ အမှန်ပါပဲ။ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက မိဘမကြိုက်

ဘာကို သူလုပ်မိတိုင်း လေပြည်လေးနှင့် ပြောဆိုကုံးပေးသည်ဟူ၍
ဆိုခဲ့ပါ။ Don't! ဆိုသည့် ကစ်ခွန်းကိုသာ အမြဲကြားခဲ့ရတာလေ။
ဤသို့ပြောလေ အခွဲတိုက်၍ ပိုလုပ်ပြတတ်ခဲ့သည်က သူ၏ အကျင့်
ဆိုးလေးသာ ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

'လင်းနေဝန်း' အတော်ပင်ဆိုးသွမ်းခဲ့တာကိုတော့ ဝန်ခံချင်
မိသည်။

“ဟိုမှာလို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေလည်း ပြဿနာဖြစ်၊
နူးယစ်ရမ်းကားပြီး အချုပ်ထဲရောက်ခဲ့တာမျိုးက ဘယ်နှကြိမ်ဖြစ်ခဲ့
ပြင်ခဲ့ကိစ္စမရှိဘူး သာ။ အဲဒီအချိုးမျိုးကို ဒီမှာတော့ မလုပ်ချင်ပါနဲ့။
အစ်ကိုတစ်ခု ဖြစ်လာရင် အဲဒီမသွားသင့် မသွားအပ်တဲ့နေရာမျိုးကို
အန်တီကြီးတို့ လိုက်မယ်လို့ မမျှော်နဲ့။ သမီးကိုလည်း လွှတ်မှာ
မဟုတ်ဘူး။”

“မေမေ”

“အန်တီကြီးပြောတာကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါ
သေး”

“အခုကိစ္စက အလုပ်မှာဖြစ်နေတာကိုပြောနေတာပါ မေမေ။
အခြားနေရာက မဟုတ်ပါဘူး။”

“အလုပ်မှာ ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေပြန်တာလဲ”

“အဲ!”

အန်တီကြီး၏အကြည့်က သူ့ထံ ဆက်... ရောက်လာပြန်လေသည်။ မိန်းကလေးကိစ္စမှန်း သိလိုက်တာပဲလား။ သူက ပြုံးစိမ်းနေတတ်တာမို့ ဘာကိုမှ ဖုံးကွယ်ထား၍မရပါ။ အထူးသဖြင့် အန်တီကြီးတို့ မိသားစုကို အရင်ကတည်းက ကြောက်ချစ်ရိုသေရင်းစွဲ ရှိခဲ့တာကြောင့်ပါပဲ။

“သမီးလည်း သိနေတာပေါ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်သူတို့လဲ”

“စကားပြုပါ မေမေ”

“အလို! ချိန်မယ့်ချိန်တော့လည်း တကယ့်မိန်းကလေးပါပဲလား။ ဒီလောက် နာမည်ကြီးသတင်းဓမ္မာတို့ မိန်းကလေးကိုမှ”

“ဟာ ... အန်တီကြီးသိနေလို့လား”

“မင်းမမ မကြာခဏ ပြောဖူးလို့ သိခဲ့တာပေါ့”

သူ ပြုံးစိမ်း ဖြစ်သွားရပါ၏။ သူ၏ ‘မ’ က ဤမျှအထိ သတင်းဓမ္မာသတို့လား။ ဒါကြောင့်လည်း ဟိုဘဲကြီးက လက်မလွှတ်နိုင်ဘဲ အနားမှာ ချည်ထားချင်တဲ့ ကြိုးစလောက်အဖြစ် ရှိနေရတာ ထင်ပါရဲ့။ သူတစ်ပါးဘေးမှာရှိနေပါသည့် သံစုန်လေးကို မည်သို့

သော သံလိုက်အားဖြင့် ဆွဲထုတ်ဖယ်ရမှာပါလိမ့်။

“ဘာလဲ ... အခု မောင်သန့်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်ပြီလား”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းမမကိုလည်း အဲဒီသူငယ်နဲ့ သဘောတူဖို့ စဉ်းစားထားတာလေ”

“ဗျာ!”

“မေမေကလည်း”

“အဖေချင်း စကားမတက်ကြတာမျိုး အဆင့်ပဲရှိတာပါ။

ဒေါက်တာ ကောင်းထက်စံနဲ့ မင်းအန်ကယ်ကြီးက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြလို့လေ”

“မမ သဘောကရော”

“ဘာသဘောလဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“အန်တီကြီးကတော့ သဘောမကျပါဘူး။ အဲဒီ စကားပြုခဲ့လည်း နာမည်ထွက်နေတာကြောင့်လည်းပါတယ်”

“ဖြူက”

“ဟုတ်တယ်”

“မမက ဆရာတပည့်လို့မပြောပြဘူးလား”

“လိုရာဆွဲပြောနေပြန်ပါပြီ။ ဆရာတပည့်ပြောလည်း အဲဒီ

ထက်ပိုတာ တစ်ကုမ္ပဏီလုံး သိထားတာကိုး”

“အဲဒါတော့ မမှိုက်ဘူးဗျာ”

“ဟဲ့!”

“အားလုံးထက် ပိုအားကိုးရလို့ အနေပိုနီးရုံနဲ့ ထင်စရာလား။ မမပဲ စဉ်းစားကြည့်”

စောစောက စိတ်ညစ်၊ တအောင့်နေ ပြီးမိ အခု ပြန်စိတ်ပူရပြန်လေပြီ။ မမနှင့် ‘ကိုကောင်းထက်သန်’ ကို သဘောတူထားတယ်ပေါ့လေ။ ဘာကြောင့်များ ဒီကိစ္စကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောပြရတာပါလိမ့်။ တကယ်ဆို ဒီကိစ္စကိုသာ ‘မ’ သိလျှင် အဲဒီလူကို ဒီလောက်အထိ ရင်းနှီးပြဝံ့မှာမျိုး မရှိနိုင်တော့ပါလေ။ သူ့စကားကြောင့် မမ မျက်နှာရဲသွားတာကိုတော့ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ရလေ၏။

“ပြောလေ ဟုတ်တယ်မှတ်လား”

“ဘာကိုဟုတ်ရမှာလဲ”

“ ‘မ’ နဲ့သာ အဲဒီလူကြီး မပတ်သက်ရင် မမစဉ်းစားပေးမှာ မဟုတ်လားလို့”

“ဟယ် ... ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ လှုပ်ခတ်မှာပါဗျာ။ ‘မ’ ကို ယောင်မခေါ်တယ်ဆိုရုံနဲ့ မျက်နှာပျက်ချင်နေတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ နင်နော်။ မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့”

“ဟိုမောင်နှမ စကားများနေကြပြန်ပြီလား”

“ဟော!”

“ဒီမှာလေ အစ်ကိုတူနဲ့ အစ်ကိုသမီး မောင်သန့်အကြောင်း ခြေခွေးနေတာ”

“သူ့အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူးနော်။ စကားပြုအကြောင်း ခြေခွေးရင်း လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားတာပါ မေမေရယ်”

“ဘာလဲ ဖေ့သမီးက ကောင်းထက်သန်ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလား။ တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဒါဆိုလည်း ကောင်းထက်စံနဲ့ ဖေဖေတို့ ချောတွေ့ပြီး ဆွေးနွေးလိုက်ရုံပဲပေါ့”

“ဖေဖေကလည်း မဟုတ်ပါဘူးဆို”

“ဒါ ရှက်စရာမှမဟုတ်တာသမီးရဲ့။ မင်္ဂလာရွှေလမ်းခင်းပို ဆိုတာ ဘယ်လောက်များ ကျက်သရေရှိလိုက်သလဲ”

သူ တဟားဟား အော်ရယ်စိမိလတော့၏။ ဒီကိစ္စသာ အောင်မြင်ပြောက်လျှင် သူနှင့် ‘မ’ ကိစ္စက Easy going ပါပဲ။ ကျေးဇူးပြုပေးလိုက်တာ အန်ကယ်ကြီးရယ်။ သူနှင့် ‘မ’ ကြားမှာရပ်နေပါသည်။ ကောင်းထက်သန် ကို ဖယ်ဖို့က အန်ကယ်ကြီးတစ်ယောက်သာ ကြားမှာထင်ပါရဲ့။

“နင့်ကြောင့်”

“အ!... မမကလည်း မူမနေပါနဲ့။ ယူသာယူလိုက်စမ်းပါ။ ဒါမှ ဆိတ်တိပြီးရပ်နေတဲ့ ရှေ့ကားထွက်မှ နောက်က New Car လေးက ဆက်လိုက်လို့ရမှာ”

“ကြည့်စမ်း! နင်က အချောင်ခိုပြီး စကားဖြူကို ရမယ်လေ။ အဲဒီမာနခဲလေးကို အရည်ပျော်အောင် အရင်ကြိုးစားပါ”

“စိတ်ချပါ မမရဲ့၊ မမကို ကျော်မတက်သွားအောင် ဆီ ဝိုက်ပါ”

မမထံမှ မျက်စောင်းခဲခြင်းကို သူ ရလေ၏။ ခါတိုင်း ဆိတ်လွန်းပါသည် ညနေထမင်းစိုင်းက ဒီနေ့တော့ဖြင့် အသံတိဆူညံနေပြီး အပျော်တို့ဖြင့် ပြည့်နေတော့မှာပါ။ အကယ်၍မှား သာ သူ့ဘေးမှာရှိနေလျှင်ဖြင့် ပိုပြီး ပြည့်စုံသွားမှာ အမှန်ပါပေ။

(၂၀)

ကားကိုရပ်နေကျ ဆိုင်ရှေ့မှာ မရပ်ဘဲ လမ်းကြားထဲသို့ ဝင်လိုက်သဖြင့် သူမ အံ့ဩသွားရပါ၏။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ တစ်နေ့ကုန် အလုပ်လုပ်နေသည့် 'ကိုသန့်' တစ်ယောက် နှင့်လူ မကပ်သလိုပါပဲ။ ခါတိုင်းလို တည်ငြိမ်လေးနက်မှုတို့က တော့သည့်နယ် တစ်စုံတစ်ခုကို စိုးရိမ်ပူပန်ရိပ်တို့က မျက်နှာမှာ စင်စား ဖော်လွင်နေလေသည်။

- “ကိုသန့်”
- “ဟင် ဘာလဲဖြူ”
- “လမ်းထိပ်မှာ မရပ်ဘူးလား”
- “အိမ်အထိ လိုက်မလို့လေ”

“ဟင်!”

“ဘာလဲ မလိုက်ရဘူးလား။ အိမ်ကို တကူးတက ခေါ်
တောင်မှ စိတ်ကူးမရှိဘူးလား ဖြူ”

“အို... အဲဒီသဘောမျိုး မဟုတ်ရပါဘူး”

“Sorry ဖြူ ကိုယ် စိတ်ဆတ်သွားမိလို့ပါ”

ချက်ချင်းပင် တောင်းပန်ပြစ်လေ၏။ စိတ်တိုစိတ်ဆတ်ကြ
က ဟိုကောင်လေးရောက်လာသည့်နေ့မှ အပြေခွဲမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် သိနေပါသည်။ ခက်တာက သူ၏ခံစားချက် အပြောင်းအလဲ
ထိန်းချုပ်ရခက်ခဲလွန်းတာပါ။ အနားမှာရှိနေပါသည့် ‘ဖြူ’ က အိ
နည်းနည်းမှ မရိပ်မိဘူးတဲ့လား။

“ရပါတယ် ကိုသန့်ရယ်၊ ဖြူက အ... အိမ်လို့ပါ”

“ဘာကိုအားနာတာလဲ”

“ဪ... ဖြူတို့သားအမိအခြေအနေကိုသိလျက်သာ
တိုက်ခန်းအထိ လိုက်လည်မယ်ဆိုလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ မေမေလည်း ဖြူကို အိမ်ခေါ်လာစေချင်
ကြာပြီ”

“ရှင်”

“မတွေ့တာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲတဲ့”

သူမ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ဟိုအရင် အဖြူအစိမ်းဝတ်စဉ်က
ကာလကို ပြန်တွေးလိုက်မိလို့ပါ။ “မေမေက စပယ်ဖူးရှိလျှင် လာပို့
ပေးပါ” ဟုပြောသဖြင့် ‘ထိပ်ထားစံ’ တို့အိမ်ကို ညနေစောင်းအချိန်
စက်ဘီးဖြင့် ရောက်ခဲ့ရတာပါလေ။ ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ နင်းဆီတွေ၊
သစ်ခွတွေ မျိုးစုံရှိနေ ပွင့်နေပါလျက် တပင်ပင် သူမအလည်လာစေ
ရန် ခေါ်တာမှန်း ထိုအိမ်ရောက်မှ ရိပ်မိခဲ့ရတာပါ။ ဖော်ရွေပျူငှာလွန်း
ပါသည့် အန်တီ၏အပြုံးချိုချိုလေးကိုတော့ လွမ်းသားပါ။

“ဖြူက အခု ပန်းမှမရောင်းတော့တာ”

“မေမေက ပန်းလှာပို့ပေးဆိုပြီး ခေါ်တာမဟုတ်ဘူးလေ

ဖြူရယ်”

“အဲဒီတုန်းကတော့ ပန်းပို့ပေးတဲ့အကြောင်းနဲ့ အိမ်လည်ဖြစ်
သွားတာမို့ပါ”

“အခုက သီးသန့်အိမ်လည်ရမှာမို့ မလိုက်ချင်တာလား”

လှေကားစတက်နေကြီမို့ သူမေတာကို သူမ ပြန်မဖြေတော့
ပါ။ ရိုးရိုးအင်္ဂတေခင်းလှေကားမို့ ချော်ကျစရာမရှိပါ။ သို့သော် အတူ
တက်နေပေမယ့် ‘ဖြူ’ က ခေါင်းငုံ့လျက် လှေကားထစ်တို့ကိုသာ
ကြည့်ရင်းတက်နေလေ၏။ ဘာများတွေးနေပါလိမ့်။ သူမအတွေးတွေ
ထဲထိ ဝင်စွက်ဖက်ပြီး သိချင်နေတာ သူ့အတော်လွန်ပြီထင်ပါရဲ့။

“ဖြူ”

“ရောက်ပြီ ကိုသန့်ရဲ့၊ လာပါ”

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

သုံးလွှာမှာ Corridor ဘက် ဆက်လျှောက်ရင်း အခန်းတစ်ခု ရှေ့ရပ်လျက် တံခါးခေါက်သံပေးလိုက်လေ၏။ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါ သည့် ‘ဖြူ’ မေမေက (‘ဖြူ’ နှင့်အတော်ရှုပ်ဆင်သလို) သူ့ကိုမြင်သွား ပြီး အံ့ဩသွားလေသည်။ သမီးဖြစ်သူက အိမ်ကို ယောက်ျားလေး ဧည့်သည် တစ်ကြိမ်မှ မခေါ်လာဖူးဘူးထင်ပါရဲ့။

“မေမေ သမီးရဲ့အဖွဲ့ဖျူး ကိုသန့်ပါ”

“ဪ... ဝင်ပါမောင်ရင်”

“ဘာချက်နေတာလဲဟင် ဖွားလိုက်”

“မနက်က ဈေးသွားတာ ပလာတူးငါးရလာတာနဲ့ ပေါင်း ထားတာပါကွယ်။ ညနေစာ စားသွားပါလား မောင်ရင်။ အင်း ဘယ်လို ခေါ်ရမလဲ မသိတော့ဘူး”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ပြောပါခင်ဗျာ။ ဖြူက ကျွန်တော့်ညီမလေးနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“အေးကွယ် သမီးလည်း ပြောပါတယ်”

ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ပါ၏။ တကယ့်ကို ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း

ညိုက်ခန်းလေးပါ။ ဘုရားခန်းကို ဧည့်ခန်းလုပ်ထားတာနဲ့ ကတ္တီပါ နှစ်ဝတ်လာသည့် သူက ဖယောင်းပုဆိုးခင်းအနီးရှိ ခြေသုတ်ခုံ အနီး ချွတ်လိုက်ပါသည်။ သစ်သားဆက်တီတို့က ဟောင်းနေပေမယ့် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်စွာ ပိုနေလေ၏။ ‘ဖြူ’ မေမေက သူ့အတွက် အမော ခြေ သံပုရာရည်တစ်ခွက် ယူလာပေးပါသည်။

“သောက်ပါဦးကွယ်”

“ဗိုက်ပြည့်တော့မှာပဲ”

“ဘယ်လို”

“ညနေစာ စားခါနီး အအေးသောက်ခိုင်းလို့ပါ အန်တီ”

“ဪ... မဟုတ်တာကွယ်။ သံပုရာရည်က ရင်ချောင်ပါ

ဘယ် သားရဲ့။ ထမင်းစားလို့ဝင်မှာပါ။ ဟောတော်! သားလို ခေါ်မိပြီ”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ ခေါ်လို့ဖြစ်ပါတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“သမီးရဲ့ဆရာဆိုတော့ အားနာမိလို့ပါ”

“ကိုသန့် တကယ့်စားမှာလား”

“ဟယ်... သမီးကလည်း”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရဲ့၊ ဖြူ ရေချိုးမှာမို့ စောင့်နိုင်မလား

မေးတာပါ”

“စောင့်ပါတယ် ဖြူ၊ အေးဆေးပါ”

“သားလည်း ခေရအရင်ချိုးချင် ချိုးလေ”

“ဗျာ”

“သမီးပြီးရင် ချိုးပေါ့။ သားညီမက သားအတွက်ဆို ဟိုတစ်ပတ်ကပဲ အင်္ကျီချုပ်ပေးထားတာ ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား ဖြူ”

“ဟုတ်တယ် ကိုသန်း၊ မွေးနေ့ရှိတယ်ဆိုလို့ ချုပ်ပေးထားတာပါ။ တခြားပစ္စည်းတွေက ဝယ်စတုန်းပဲ”

“မဟုတ်တာ ဖြူရယ်၊ ထိပ်ထားအပ်ကိုမှန်သိတာနဲ့ ဝန်မခံစေချင်ပါဘူး”

“ဖြူ အရင်ချိုးလိုက်မယ်နော်၊ မြန်မြန်လေး”

“အင်ပါ”

ဧည့်ခန်းမှာ အန်တီနှင့် သူပင်ကျန်ခဲ့ပါ၏။ ဘုရားစင်ထက် နှင်းဆီနီနီတို့က ဝေနေသလို ခရေကုံးတို့က တွဲတွဲလေးကပ်ထားပေးလေသည်။ ညနေစောင်း ဘုရားရှိခိုးဖို့ ဆီမီးပူဖော်ထားသလို အမွှေးတိုင်နဲ့က တစ်ခန်းလုံး မွှေးပျံ့နေလေ၏။ သူရောက်လာသည်နှင့် အန်တီ အလုပ်ပျက်တာမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ပါလေ။

“အန်တီ ဘုရားရှိခိုးမလို့လား မသိဘူး”

“ဪ ငြိမ်ငြိသာရယ်။ ညဘက်ပုတီးစိပ်ဖို့ပဲ ကျန်တာပါ”

“ဒီကိုပြောင်းလိုက်ကတည်းက ဖြူနဲ့မတွေ့သတိတောက်လို့ ညီမလေး ပြောတယ်”

“ဒီပြောင်းတာက သမီးအလုပ်ရမှုကွယ်။ ပထမတစ်နေရာမှာ နေဖြစ်တာက ပိုကြာတယ်”

“ဪ”

“မလော်ရင်နဲ့ အချိန်ပိုင်းကူပေးရင် ဒီအခန်းလေး ရလိုက်တာပါ”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒီအန်တီနဲ့လည်း ဆုံဖူးပါတယ်”

“ကိုသန့် ရေချိုးလို့ပြီ၊ ဖြူ ထမင်းစွဲပြင်လိုက်တော့မယ်နော်၊ အသားရှောင်တာရှိလား”

“မရှိပါဘူး ဖြူရဲ့”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ရေချိုးခန်းထဲမှာ အကုန်ရှိတယ်နော်၊ အဝတ်အစားက ဖြူ အခန်းထဲမှာ ဝင်လဲလိုက်ပါ။ ဒါဖြူအခန်းနော်”

“Ok!”

လမ်းကျဉ်းလေးဘေးရှိ အခန်းတံခါး စေ့ထားတာကို ဖြူနဲ့ နောက် ရေချိုးခန်းရှိရာဆီ ခေါ်လာပေးလေ၏။ ရေအိမ်နှင့်တွဲလျက် ရှိပြီး Plastic လိုက်ကာတပ်ပေးထားတာမို့ လုံခြုံပါသည်။ ဘေးခင်ထက်မှာ သွားတိုက်တံအသစ်ထဲသို့ သွားတိုက်ဆေး အဆင်သင့်

ထည့်ပေးထားသလို မျက်နှာသစ်ဆပ်ပြာ gel ရော၊ shower gel ဘူးပါ တင်ပေးထားလေ၏။ Steel တန်းထက်မှာက ချည်ပုဆိုးနှင့် အတူ Towel အသစ်ကိုပါ တင်ပေးထားသဖြင့် သူ ပြုံးလိုက်မိပါ သည်။

ဘယ်လောက်များ သိတတ်လိုက်ပါသလဲ။ အဝတ်အစား ချွတ်ပြီးထည့်၍ ရစေရန် Plastic အိတ်အနက်ကို ဘေးထက် အခေါက်လိုက်လေးတင်ထားပေးပြန်လေသည်။ တော်လိုက်တာ 'ဖြူ' ရယ်။ အလုပ်မှာတင် လာဘ်မြင်တတ်တာ မဟုတ်ဘဲ အိမ်မှာလည်း လိုလေသေးမရှိအောင် ပြင်ဆင်တတ်တာ မဟုတ်လား။ ဤသို့သာ နေစဉ် ဂရုတစိုက် ပြင်ဆင်ပြုစုပေးလျှင်ဖြင့် ဒီဘဝမှာ အပျော်ဆုံးလူ အဖြစ် သူ ရှင်သန်ခွင့်ရတော့မှာ အမှန်ပါလေ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ကိုသန့် ကြာနေပြီနော်”

“ပြီးပါပြီ ဖြူ၊ ခဏလေး ကိုယ် ရေသုတ်နေပါပြီ”

ကဲ! ပြောကိုမပြောချင်တော့ပါ။ တကယ့်ကို အိမ်ထောင်ဦးစီး ကို စိတ်ပူပြီး နောက်ကနေ သတိလိုက်ပေးနေသည့်နှယ်ပါလေ။ ဘဘက်ခြံ၍ ထွက်ခွဲပြီးနောက် သူမအခန်းထဲသို့ တံခါးအသာတွန်း၍ ဝင်လိုက်ပါသည်။ မိုးပြာရောင် အိမ်ခန်းလေး၏အရောင်ကြောင့်

သဘောကျရာဖြင့် တီးတိုးရယ်လိုက်မိပါ၏။ Colour အကြိုက်ကအစ တူနေပါလား 'ဖြူ'။

ခုံတင်ထက် တင်ပေးထားပါသည့် ကတ္တူဘူးကို ဖွင့်ကြည့်စဉ် ရှင်လက်ရှည်အဖြူထက် မီးခိုးရောင်အစင်းမုန်မုန်လေးတွေပါသည့် အင်္ကျီနှင့် လုံချည်က ready made ပေါင်းထား လျှော်ထားပြီးသား ချည်သားအစိမ်းပုတ်နှင့် မီးခိုးရောင် ရောယက်ထားသည့် ပုဆိုးပါပဲ။ ရှင်အင်္ကျီကို ဖြန့်မိစဉ် အထဲမှ စွပ်ကျယ်ဖြူ အခေါက်လေးက ဖျတ်ခနဲ ကျလာလေသည်။ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားရပြီး ပုဆိုးကို ပြည့်စဉ်မှာ လည်း အတွင်းမှ ယောက်ျားအတွင်းခံဘောင်းဘီပါ ရှိနေလေ၏။

ကိုယ်တော့ မင်းအပေါ် ချစ်ပြီးရင်ချစ်လာမိပါရောလား 'စကားဖြူ'။ ဒီလောက်ထိ သိတတ်လိမ္မာတဲ့ ဇနီးလောင်းမျိုးကို ဘယ် မှာ လိုက်ရှာလို့ ရပါမလဲ။ ရှင်းလင်းနေသည့် မှန်တင်ခုံထက်မှာ ယောက်ျား မိန်းမ မရွေး သုံးနိုင်သည့် Cream ဘူးတင်ပေးထားပေ မယ့် သူ မသုံးဖြစ်ပါ။ မစတင်သပ်ဖြစ်နေပါသည့် ခေါင်းကိုတော့ ဘီးယူ၍ ငြိုးလိုက်မိလေသည်။

“သမီးထိပ်ထားလေးက အစကတည်းက စတာနောက်တာ သန်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် မေမေရဲ့၊ ဘယ်လိုမှ တားလို့ကိုမရဘူး”

“အဟမ်း!”

“ဟော! ရောက်လာပါပြီ။ လာ ထိုင်လား။”

“ရေချိုးတာ အဆင်ပြေရဲ့လား ကိုသန့်”

“ပြေပါတယ်၊ အေးသွားတာပဲ။ နေရတာ အတော်လေး သက်သောင့်သက်သာ ရှိသွားတယ်။ ထမင်းက နှစ်ပန်းကန်တည်း လား”

“အန်တီက စားပြီးပြီသားရဲ့။ ညဉ့်နက်မှစားရင် အစာမကြေဘဲ ပြန်အန်တီလို့ ညနေ ငါးနာရီမကျော်ခင် အမြဲစားတတ်တယ်။ စားနော်၊ ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီး အားမနာတမ်း လွတ်လွတ် လပ်လပ် သုံးဆောင်ပါ။ အန်တီ ပုတီးစိပ်တော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားဟုဆိုသည့် စကားကြောင့် ‘ဖြူ’ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ ထမင်းအုပ်ထဲမှ ထမင်းပူပူ ကို ပန်းကန်တွေထဲ ထည့်တာကိုသာ အာရုံစိုက်ထားပြီး မျက်နှာပျက် မသွားပါချေ။ ငါးပေါင်းသည်ဆိုပြီး စားဖွဲ့ထက် ဟင်းပန်းကန်တွေထဲမှာ မည်သည့်ငါးဟင်းမှ ရှိမနေပါ။

“ဘာရှာတာလဲ ကိုသန့်”

“ငါးပေါင်းတယ်ဆိုလို့လေ”

“ငါးပေါင်းက မနက် ထမင်းချိုင့်ယူကော ဘည့်လာပေးပါလိမ့်။ ဖြူတို့အိမ်က ခြေမပေးချောင်းသား ရှောင်တာမို့ ကြက်သား၊ ပုစွန်၊ ငါးခြောက်၊ ငါးခြမ်း၊ ကြက်ဥ၊ ဘဲဥပဲ စားပါတယ်။ ငါက ခရမ်းသီးနဲ့ ကြက်ဥမွှေကြော်ပါ။ ဒါက ငါးခြောက်ထောင်းပြီး အပုပ်ကြော်ထားတာပါ။ ဒါက ကြက်သားကို ကြက်သွန်နီအကွင်းနဲ့ ဆီသလာအုပ်ကြော်ပေးထားတာနော်။ ပဲနီလေးဟင်းချိုကိုတော့ ကြာဆံ အညှိဘဲ ဆူးပုပ်ရွက် ခတ်ပေးထားတာပါ။ ဆူးပုပ်ကြိုက်ပါ့မလား”

“ကြိုက်ပါတယ် ဖြူရဲ့”

“ဟင်းအမယ်နည်းတော့ စားတတ်ပါ့မလား မသိဘူး။ ကြော်ပေးတော့မလို့ ရေအေးသောက်မှာလား ရေခဲခွေးသောက်မလားဟင်”

“ဖြူကြိုက်တာပေးပါ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ရတယ်”

“ဒါဆို ရေခွေးထည့်ပေးမယ်နော်”

အခုမှပဲ ဝင်နှောင့်ယှက်မည့်သူ မရှိဘဲ အေးအေးလူလူ စားသောက်ပြစ်လေ၏။ သူမက တစ်ပန်းကန်သာစားနိုင်ပေမယ့် သူ့ကို ခြံ့ ထမင်းထပ်ထည့်ပေးတာမို့ နှစ်ပန်းကန်မျှ စားလိုက်ရလေသည်။ စားသောက်ပြီးသည်နှင့် သူ့ထမင်းပန်းကန်ကို ဖယ်ပေးလိုက်ပြီးနောက် သရက်သီးဝင်းပုည့်မာမာအတုံးလေးပန်းကန်ထဲသို့ ခက်ရင်းအသေးလေး စိုက်ကာ အချိုချဉ် အဘီပြေ အဆာပိတ်ထပ်ကျွေးပြန်လေ၏။

မျက်စိရှေ့မှာပင် နားထောင်တာ အပေးဆေးကြောတာတို့ကို သွက်သွက် လုပ်လိုက်သည်မှာ မြန်လွန်းပါသည်။

အပြန်မှာ တိုက်အောက်ထပ်အထိ 'ဖြူ' က သူ့အထိ ဟောင်းထုပ်ကို ကိုင်လာပေးပြီး လိုက်ပို့ပေးလေ၏။ ကားအနီးထိ ရောက်အောင် ပို့ပေးပေမယ့် ကားပေါ်မတက်ဖြစ်သော် သူ ရပ်နေ ပါသည်။ ခုနေခါပဲ ဖွင့်ပြောလိုက်ရမလား။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ညနေ စားပြီး အဝတ်ချုပ်ပေးတာလည်း ဝတ်လာပြီး ရည်းစားစကားပြော လိုက်လို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲနော်။

ရင်ထဲမှာ ပျော်မောကြီးပါလား 'စကားဖြူ'။

(၂၁)

အပြီးသပ်ဆွဲပြီးသွားသည် မိုးတွင်း Coat Design ကို stick ထဲပို့ကာ Computer ကိုပိတ်လိုက်ပါသည်။ Print ထုတ်ပြီး သား (၁၀) ရွက်ကို File ထဲညှပ်ကာ ရေချိုးရန် ဖြင့်ရတော့၏။ ထမင်းချိုင့်အတွက် ပေပေပြင်ဆင်ပေးနေသဖြင့် ကုမ္ပဏီအလုပ်ကို အာရုံစိုက်နိုင်တာပါ။

“အဆာပြေ ခေါက်ဆွဲမြှတ်ပေးရမလား သမီး၊ ရေချိုးပြီးရင် စားဖို့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြုတ်ပေးပါ ပေပေ။ ချဉ်စပ်လေးနော်”

“အေးပါ”

မနက်ပိုင်း ထမင်းမစားဖြစ်လျှင် ဤသို့ ခေါက်ဆွဲကြာဆံ

တစ်ခုခု ပြုတ်တာ၊ ကြော်တာကို မေမေ လုပ်ပေးတတ်ပါ၏။ မေမေ သိပ်နေလို့မကောင်းပါက မီးဖိုချောင်အလုပ်တို့ကို သူမပင် လုပ်ရသလို အပြင်ထွက်လုပ်ရ အိမ်အလုပ်လုပ်ဖြင့် သမီးဖြစ်သူ ပိုပင်ပန်းတာကို စိုးရိမ်ပြီး မေမေ့မျှာ နှာစေးချောင်းဆိုးတောင် မဖြစ်ရဲရှာပါ။ အရင်က ဖြင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ နေ့စဉ် ဝင်ငွေရအောင် မေမေသာ ရှာကျွေးခဲ့ တာမဟုတ်ပါလော။

“သမီးအန်တီ မျှော်နေတာ သွားလိုက်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ စီးကွင့်တွေ ယူထိုးပေးနေတုန်းပဲလား၊ ပင်ပန်းပါတယ် ဆိုမှပဲ”

“အပျင်းပြေလုပ်တာပါ သမီးရယ်။ တစ်ပတ်မှ သုံးလေးထည် ပဲ ထိုးပေးတာပါ။ နို့ဖို့ တစ်နေကုန် ဘာအလုပ်မှ မရှိဘဲ စာချည်း ဖတ်နေရတာ”

မပြောချင်တော့ပါ။ Uniform ဝတ်ပြီးမှ မေမေပြင်ကျွေးပါ သည့် ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကို ကြက်သွန်မြိတ်ဖြူ၍ သောက်လိုက်ပါ၏။ ဘာစားစား ကုန်အောင်စားစေသဖြင့် ပန်းကန်လုံးထဲမှ အရည်နှင့် အဖတ်ကို ခပ်မြန်မြန် စားရလေသည်။ သိပ်ကြီးမပူဘဲ နွေးနွေးလေးနို့ မပွစေရန် အမြန်စားရခြင်းပါပဲ။

“သမီး”

“အင်း”

“သားမောင်သန့်ကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“အာ မေမေကလည်း”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ သမီးကို စိတ်ဝင်စားနေတာ အသိ သာချည်းပဲဟာ”

“ဖြူလည်း သိပါတယ်”

“ဒါနဲ့များ”

“မြင့်လွန်းပါတယ် မေမေ”

“ဘယ်လို”

“ထိပ်ထားတို့မိသားစုက အရမ်းပြည့်စုံချမ်းသာကြတာ အမှန် ပါ။ ကိုသန့်ကို ထိပ်ထားကအစ ဖြူနဲ့ သဘောတူချင်ပေမယ့် ဖြူ အမြင့်ကို မမှန်းရဲဘူး မေမေ”

“သမီးရယ်”

“နဂိုကမှ ကိုယ့်အဖွဲ့ထဲမှာ အချိန်တန်ရင် ကိုသန့်နဲ့ဖြူကို ငြိမှာပဲဆိုပြီး ထင်ကြေးနဲ့ ပြောနေကြတာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ကိုယ်မှန်ရင် ခေါင်းမရွေဘူးဆိုတဲ့အတိုင်း ဖြူက မှန်မှန်နေတတ်လို့သာ ဆက် မပြောဘဲ စောင့်ကြည့်နေကြတာပါ”

“မောင်သန့်တို့ မောင်နှမက စိတ်ရင်းဖြူကြပါတယ်ကွယ်”

“ဖြူလည်းသိပါတယ် မေမေ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကိုပဲ ရွေးချယ်တတ်ရမယ်လို့ မေမေ သင်ပေးထားတယ် မဟုတ်လား”

“အေးလေ၊ အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ့ သမီးက အသက်ငယ်သေးတာပဲဟာ။ အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်”

ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြလိုက်မိပါ၏။ ရင်ခန့်ဖို့ကိစ္စကို ဘေးဖယ် ထားတာက ‘စကားဖြူ’ ၏ စိတ်ရင်းပါပဲ။ ဘဝအတွက် ပညာရှာထား သည့်အချိန်ကို အလကားမဖြစ်စေချင်တာ အမှန်ပါ။ ‘ကိုသန့်’ နှင့် ‘မထားခင်ခင်’ ကို မိဘချင်း သဘောတူထားသည့်သတင်းက မကြာ သေးမီကပင် ထွက်နေတာ မဟုတ်လား။ အလုပ်ကို ‘ကောင်လေး’ ရောက်လာသည့် သုံးလေးလအတွင်းမှာသာ ဝန်တိုသည့်နယ် အမိန့် ပေးချင်လာသည့် အရိပ်အရောင်မျိုး ‘ကိုသန့်’ ပြလာတော့တာလေ။

“သမီးမှာထားတဲ့အတိုင်း Plastic ဘူးပြားလေးနဲ့ ငါးပေါင်း ကို သပ်သပ်ထည့်ပေးလိုက်တယ်နော်။ ဒီမှာ ချိုင့်ကိုပါ အိတ်ထဲထည့် သွား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ဖြူသွားပြီနော်”

“အေး အေး သမီး”

အိပ်ခန်းထဲမှ လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းတွေ ဝင်ယူပြီးနောက်

မေမေပေးသည့် ထမင်းချိုင့်အိတ်လေးကို ဆွဲလျက် တိုက်ခန်းမှ ထွက် ခိုက်ပါ၏။ လှေကားထစ်တို့ကို ခပ်သွက်သွက်ဆင်းလိုက်သလို လက်မှန်ကိုလည်း တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ အချိန်စောသေး သဖြင့် bus စောင့်ဖို့အချိန် ပိုရလေ၏။

“မ”

“ပလုတ်တုတ်! လန့်လိုက်တာဟယ်။ ဘာလောလုပ်တာလဲ”

“စောင့်နေတာလေ”

“ဪ... စောင့်နေတာတော့ မြင်တာပေါ့။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မေနေတာလေ။ လမ်းကြိုတာ မဟုတ်ဘဲ တကူးတက လာစရာလား”

“တကူးတက လိုက်လည်ခွင့်က အစ်ကို့မှာပဲရှိတာလား”

ဟော! နောက်တစ်ယောက်က တစ်စခန်းထလာပြန်ပါရော လား။ တိုက်လှေကားထစ်အောက်ဆုံးရောက်စဉ် အပေါက်ဝမှာ နံရံနို့ ရင်း စောင့်နေပါသည့် ‘လင်းနေဝန်း’ ကြောင့် ရင်ထိတ်သွားရတာ အမှန်ပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီ။ ဒီရက်ပိုင်းမှာမှ သူမ၏ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမျိုးသားတွေ ကပ်ချင်နေကြတာပါလိမ့်။

“ကိုသန့်က သူစိမ်းမှမဟုတ်တာ”

“သူစိမ်းမဟုတ်ရင် ဘာလဲ”

“အဲဒါ မင်းသိစရာမလိုပါဘူး”

“ ‘မ’ နော် အမြဲတမ်း ခွဲခြားခွဲခြားနဲ့ ဆက်ဆံတယ်။ ဘာလဲ ကျွန်တော်က ရာထူးမကြီးလို့လား။ ငွေကြေးမပြည့်စုံလို့ ရှောင်ဖယ်ချင်နေတာလား ပြော”

“ရော် ... ခက်တော့နေပါပြီ”

ကားလမ်းတစ်ဖက်သို့ ကူးရတော့မှာမို့ လမ်းကူးရန် ပြင်လိုက်စဉ် သူက သူမလက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်လေ၏။ အော်ရန်ပြင်လိုက်ပေမယ့် လက်ထဲမှ ထမင်းချိုင့်အိတ်ကို ယူကိုင်ပေးတာမို့ ဒေါသကို ထိန်းလိုက်ရပါသည်။ ဒီကောင်လေး လုပ်လိုက်ရင် အမြဲတမ်း အထိတ်တလန့်ချည်းပါပဲလားနော်။

“ဟီ!”

“Hi! ဖြူ”

“ဪ... အန်တီ၊ ဆိုင်အစောကြီးဖွင့်မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါက ကုမ္ပဏီသွားတော့မှာပေါ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ”

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဖယ်ရီတွေ ဘာတွေနဲ့ပါလား။ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

“အို! မဟုတ်ပါဘူး”

“Good morning! အန်တီ၊ ကျွန်တော် လင်းနေဝန်းပါ

ခင်ဗျာ”

“Morning! Sunny. Nice to meet you”

သေတော့မှာပဲ “မျက်နှာပြင် ချစ်ခင်ပါစေ” ဆိုသည့် ဆုနှင့် ပြည့်စုံသည့် ‘ကောင်လေး’ က ကားဖော်မှ ‘အန်တီလော်ရင်နီ’ ကို ယောရောဂျီလုပ်ရင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေလေပြီ။ ဒုက္ခပါပဲ။ ‘စကားပြော’ တော့ အသွားတစ်ယောက် အပြန်တစ်ယောက် ကုမ္ပဏီဖယ်ရီနဲ့နေပြီဆိုပြီး ဝန်းကျင်က မြင်ကြတော့မှာလေ။

“ဖြူနဲ့တွေ့တာ ကြာပြီပေါ့လေ”

“Yes! About Four months”

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

“နင်နော် ရော့ကြိတ်မယ် မကြုံနဲ့”

“အ! ... တွေ့လား အန်တီ။ ‘မ’ က ကျွန်တော့်ကို အငယ်ဆိုပြီး သိပ်နိုင်စားတယ်”

“ကြည့်စမ်း! နဇီ”

“အဲဒါလေးကိုပဲ မင်း ကျိတ်ခိုက်နေတာ မဟုတ်လား။ my son ရယ်”

“အဲဒါတော့အမှန်ပဲ ခင်ဗျာ”

“ဖြူတို့သွားတော့မယ်နော် အန်တီ”

“တွေ့လား အန်တီ၊ ကျွန်တော့်ကို အတင်းအကျပ် ဆွဲခေါ်
နေပြန်ပြီ”

“လင်းနေဝန်း”

“ဗျာ ဗျ!”

“မင်းနော် ... ငါ့ကိုမခွဲနဲ့”

“မ”

“ဘာလဲ”

‘အန်တီလော်ရင်းနီ’ ၏ကားက ဆိုင်ဘက်လမ်းသို့ ကွေ့သွား
ပြီမို့ ကားမှတိုင်တိုင်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ ‘ကောင်လေး’၏
လက်မောင်းအင်္ကျီကို ဆွဲခေါ်တာမို့ အန်တီမြင်ပြီး ရယ်သွားတော့
တာပါ။ လအတော်ကြာနေပြီမို့ ‘ကောင်လေး’ သူ့အဖေနှင့် အတော်
လေး ရင်းနှီးစွာ ပြောဆိုနေပါ၏။ အဘယ်မျှ ဆူငေါက်ပါစေ မျက်နှာ
တစ်ချက် မပျက်ဘဲ သည်းခံနိုင်တာက အံ့ဩစရာကောင်းလွန်းလေ
သည်။

“မ”

“ဪ... ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ မခေါ်နဲ့”

“ကျွန်တော် breakfast ဘာမှ မစားခဲ့ရဘူး”

“အဲဒါ ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ ‘မ’ ကလည်းဗျာ၊ ငါ့လို မပြောပါနဲ့ဆို”

“အလုပ်ကို အစောဆုံးရောက်ရမှမှ မသိဘူးလား”

“Taxi နဲ့ သွားလို့ရတာပဲ ‘မ’ ရှာ နော်။ Coffee ဆိုင်
အရင်ဝင်သောက်မယ်လေဗျာ”

“မဝင်ပါဘူး၊ ဆာတဲ့သူ ကိုယ့်ဘာသာသောက်ပါလား”

“ ‘မ’ နော် ... အကြီးဖြစ်ပြီး မကျပ်ပါနဲ့”

“အဲဟ ... မင်းကမှ ဂျီနီတာပါနော်။ ဟင်း! မပြောလိုက်
ချင်ဘူး”

“ ‘မ’ ကိုလာကြိုတဲ့မျက်နှာလေးတော့ ထောက်သင့်တာပေါ့”

“အလို! မင်းကို ဘယ်သူက စောင့်ခိုင်းလို့လဲ။ နေပါဦး။
ငါ ဒီမှာနေတာ ဘယ်လိုသိပြီးရောက်လာတာလဲ”

“ဒီလောက်က minor ပါဗျာ။ ဟော! Taxi ရပ်ပြီ၊ လာ
တက်စို့”

“ဟဲ့!”

လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲဆွဲ၍ ကားနောက်ခန်းတံခါးဖွင့်ကာ
တက်စေသလို နောက်မှလိုက်တက်ထိုင်တာမို့ ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခုက
အတော် ပူးကပ်သွားရလေ၏။ ဘေးတစ်ဖက်သို့ အမြန်ရွှေ့မေးလိုက်ရ
ပါသည်။ ‘ကောင်လေး’ လုပ်လိုက်ရင် အမြဲတစေ ဇွတ်ကြီးပါလဲ။

“အလုပ်နဲ့နီးတဲ့ဆိုင်မှာပဲ သောက်မှာပါ ‘မ’ ရဲ့”
 “စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော်”
 “ ‘မ’ ကလည်းများ၊ အစ်ကိုနဲ့ဆို မျက်နှာကိုကြည့်လင်ပြီ”
 “ကဲပါ သောက်မယ် သောက်မယ်၊ Coffee လိုက်သောက်

ရင် ပြီးရော မဟုတ်လား”

“ဟုတ်!”
 “နားကိုညည်းတယ်၊ တကယ်ပဲ”
 “ရှေ့မှာရပ်ပေးပါ ဦးလေး၊ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”
 “ထောင့်ငါးရာပါ”
 “ကျိန်းကြောတော့မှာပဲ၊ ဒီမှာပါ”

ကားခလည်းရှင်းပေးကာ အရင်ဆင်းနေပြီမို့ သူ့နောက်မှ လိုက်ဆင်းလိုက်ရလေ၏။ ကုမ္ပဏီကို လမ်းလျှောက်သွားနိုင်သည့် နေရာမို့ ဘာမှမပြောတော့ပါလေ။ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ပြီးနောက် ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို သူမှာနေသဖြင့် အပေါက်ဝနှင့်နီးသည့် ခုံမှာပင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ သူလာထိုင်ပြီးမကြာမီမှာ ပင် မှာထားသည့်ကော်ဖီနှင့် မုန့်နှစ်ပွဲက ရောက်လာလေ၏။

“စားနော် ‘မ’ ”
 “မစားနိုင်ပါဘူး။ အခုလေးစာင် ခေါက်ဆွဲပြုတ်စားလာတာ”

“ဒါဆိုလည်း ပါဆယ်ထုပ်ခိုင်းလိုက်မယ်လေ။ Lunch စားပြီးရင် ကော်ဖီနဲ့ သောက်ရအောင်”

“သဘောပဲ”
 “ကော်ဖီတော့သောက်ပါနော်”
 “ငါ ခိုက်ပွရင် မင်းတရားခံပဲ”
 “ဒါဆိုလည်း ဆေးခန်းကိုပွဲခေါ်ပါမယ်ဗျာ”

ဘာမှ မပြောခဲ့အောင်ပါပဲလား။ လေသံဟာဖြင့် သုံးလည်းမရ ဘယ်လောက်အော်အော် အပြုံးပျက်တာမို့ ထွက်လာသမျှ ဒေါသကို သူမချည်း ပြန်မျိုချခဲ့ရပေါင်းလည်း များလှပါပြီ။ အစက ဂျစ်ကန်ကန် ခေါင်းမာမာလေးဟု ထင်ခဲ့မိပေမယ့် တကယ်လက်တွေ့မှာ သူမ၏ အန္တရာယ်ကို အတော် ဂရုစားစိုက်ခံတတ်မှန်း သိခဲ့ရတာပါလေ။

“အစောကြီးရှိပါသေးတယ် ‘မ’ ရဲ့။ နာရီတကြည့်ကြည့်နဲ့ အသက်တိုတော့မှာပဲ”

“နောက်ဆို ဇာဗီစောင့်နဲ့”
 “ဘာဆိုလို့လဲ”
 “မကြိုက်လို့ပြောတာလေ၊ ဘာလဲ။ အပြင်မှာမို့ စကားနား ဘာင်ချင်တာလား။ ငါ့အချိန်ကို လာနှောင့်ယှက်တာလောက် စိတ် တိုတာ မရှိတော့ဘူး”

“ဒါဆို chance ပေးလေ”

“ဘာကိုလဲ”

“ ‘မ’ ရဲ့ body guard ဖြစ်ခွင့်”

“အံ့ဟ”

“တကယ်ပြောတာပါ”

“ဘာတကယ်လဲ၊ မင်းနော်၊ အရောဝင်တာနဲ့ ကန်းတက်လာပြီ”

“ ‘မ’ ကို ချစ်နေတာ တကယ်ပါလို့ ပြောတာလေ”

“ဘာ!”

“That's True. I love you so much deeply, honestly, really forever”

သူမ လက်ဖျံကို အုပ်ကိုင်လျက် ရုတ်တရက်ပြောချလိုက်သည့်စကားကြောင့် ပါးစပ်ဟရင်း မင်သက်အံ့သြနေပီတာက သူမပါပဲ။ ဘုရားရေ! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီနေ့မှာမှ စောစောစီးစီး ရည်းစားစကားအပြောခံရတဲ့ ဖြစ်ရပ်က အထူးအဆန်းပါလဲ။

အံ့သြရပါ ‘လင်းနေဝန်း’ ရယ်။

(၂၂)

“ဟောတော်... ဖြူတို့ပါလား”

“ဟင်! မမထား”

“Coffee လာသောက်တာပေါ့လေ”

“ဟုတ်!”

ရုတ်တရက် ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်လာပါသည့် ‘မထားခင်ခင်’ ကြောင့် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားရပါ၏။ သူ ဆုပ်ကိုင်ထားပါသည့် လက်ကို ရုန်းဖယ်လိုက်ပေမယ့် အတင်းပမ်းဆုပ်ထားသဖြင့် ရုန်းမရပါလေ။ ပြဿနာပါပဲလား။ ဒီကောင်လေး ပြဿနာရှာလျှင် တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ဖြစ်ပြီလေ။

“မမ အစောကြီးလာတာပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်၊ လုပ်စရာလည်း ရှိလို့ပါ။ ရုံးချိန် မဟုတ်သေးပါဘူး ငြူရဲ့။ အေးဆေးသောက်ပါ။ ရပါတယ်”

“လွှတ်တော့ဆိုမှ”

“ဟင့်အင်း... ခေါင်းညိတ်မှလွတ်ပေးမယ်”

“နင်နော်”

တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ပြဿနာဖြစ်နေပါသည် သူမတို့ နှစ်ယောက်ကို ‘မေထား’က ပြီးစိစိကြည့်ကာ မုန့်ရောင်းကောင်တာရှီနာဆီ ဆက်သွားလေ၏။ ကုမ္ပဏီမှာသောက်ဖို့ မုန့်နှင့်ကော်ဖီ ဝင်ဝယ်ထားက တိုက်ဆိုင်လှချည်လား။ မျက်လုံးပြူးပြုလည်း မရ အကြိတ်လည်း မလွှတ်ပေးသဖြင့် စိတ်တိုလာပြီး လက်သည်းဖြင့် ဆွဲဆိတ်လိုက်မိတော့သည်။

“ကဲ!”

“အ! နာတယ် ‘မ’ ရဲ့။ အား! ကျွတ် ကျွတ်၊ ပဲ့သွားပြီ ‘မ’ က ရက်စက်တယ်ကွာ”

“ကောင်းတယ်၊ မလွှတ်ချင်ဦးလေ”

“ဒီမှာ နေရဲသွားပြီဗျ”

“မသနားဘူး”

“အကြီးဖြစ်ပြီး သိပ်ခိုင်စားတယ်”

“အံ့မယ် မင်းပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး။ ဘယ်သူ့လိုလွန်သလဲဆိုတာပဲ တွေးကြည့်ဦး”

“ချစ်တာ အပြစ်မှမဟုတ်တာ”

“ကြည့်! ... ပြောပြန်ပြီလား”

“ဒါပေါ့၊ အဖြေပြန်မပေးမချင်း ပြောနေမှာ”

မျက်စောင်းခဲလိုက်ပါ၏။ မဖြေပါလေ။ ဒီမှာ အကြာကြီးဆက်ထိုင်နေလို့ မဖြစ်တော့ပါ။ အမြဲတမ်း စောရောက်ဖို့ တာဝန်ကို သူမ ယူထားတာမဟုတ်လား။ ကော်ဖီကို ကုန်အောင်သောက်လိုက်စဉ် သူက Waiter ကို လက်ပြုခေါ်လိုက်ပြီး မုန့်ပန်းကန်ထဲမှ မုန့်တွေကို ဆုပ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။ လစာထုတ်ထားတာဖြင့် မကြာသေးဘဲ ဒီလိုစားပြီး သုံးဖြုန်းနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ အလုပ်စလုပ်သည့် ‘ကောင်လေး’ က စည်းစနစ်ကျရာ မသုံးတတ်ပါလား။

“ ‘မ’ စောင့်ဦးလေ”

“အဲဒီလို သုံးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ လစာထုတ်တိုင်း ငွေရပြစ်ရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း”

“တွေ့လား၊ ကျွန်ခွဲတဲ့လက ငွေတွေ ကုန်ပြီလား”

“အင်း”

“ဟယ်!... အဒေါ်အိမ်မှာနေတယ်ဆိုပြီး အကုန်သုံးနေလို့ ဖြစ်မလား။ ခက်တာပဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ ‘မ’ ရဲ့။ ငွေဆိုတာ သုံးဖို့အတွက်ပဲ မဟုတ် လား”

“ကောင်းတယ်။ အဲဒီအတွေးမျိုး ခေါင်းထဲရှိလို့ကတော့ မင်း ဒီ level က တက်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ပုန်ကန်ပြောနေသည့် ‘မ’ ကိုကြည့်ရင်း ပလက်ဟောင်းထက် အတူလျှောက်ကာ သူ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ဆိုဆုံးမစကားတွေကို အန်တီ ကြီးတို့ မိသားစုထံမှသာ သူ့ရခဲ့တာပါ။ အခုတော့ သူ့ချစ်သော ‘မ’ ၏ စကားသံချိုချိုလေးကြောင့် ရင်ထဲမှာ ချိုနှိပ်ကြည့်နှုတ်တာ အမှန်ပဲ လေး။ ဒီလိုသာတစ်သက်လုံး အတူပျော်သွားချင်တော့တာပါပဲ ‘မ’ ရယ်။

“ဒါဆိုလည်း ‘မ’ က သင်ပေးပေါ့”

“အံ့မယ် ကိုယ့်ဘာသာသိရမှာပေါ့။ အစစအရာရာ သင်ပေး နေရမှာလား။ မဟုတ်တာတော့ မသင်ဘဲတတ်တယ်”

“ချစ်တာက သင်ဖို့ ဆရာမလိုဘူးလေ။ သူ့အလိုလို တတ် လာတာပဲဟာ”

“တော်ပြီ မပြောနဲ့”

“တကယ်ပြောတာပါ ‘မ’ ရဲ့”

“မပြောတော့နဲ့ဆိုမှ”

“ ‘မ’ က အကုန်သင်ပေးမှရမှာကို ပြောတာပါ။ ကျွန်တော့် ကို ကြိုက်သလိုပုံသွင်း ကြိုးဆွဲဖို့ အပ်နှံပါတယ်။ ‘မ’ ရဲ့ ကြိုးဆွဲရင် သေးလေးဖြစ်ချင်လို့ပါ။ ‘မ’ သဘောအရာရာပါဗျာ”

“စကားတတ်တိုင်း မပြောစမ်းနဲ့”

“မယုံဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်။ ဇတွဲတာမှ မကြာသေးဘူး။ ဒီစကားမျိုး ပြောစရာလား။ ဒီမှာ လင်းနေဝန်းရဲ့ အနေနီးလို့ ရင်ခန့်ရုံနဲ့ အချစ်ဆို တာ ဖြစ်မလာဘူး။ အထင်မမှားလေနဲ့”

သူ့ရင်ထဲ တင်းကျပ်သွားရပါ၏။ ဒါဖြင့် ‘ကိုကောင်းထက် သန့်’ ကရောဘာလဲ။ နေ့စဉ်ပြင်တွေ့ခွင့်ရခဲ့လို့ ‘မ’ အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်တွေ ပုံအောပြီး ချစ်လာတာလေ။ ‘မ’ နှင့် ဘယ်အခြေအနေ ဘယ်အဆင့်ထိ နီးကပ်နေကြမုန်း မသိနိုင်ပေမယ့် ‘မ’ ကိုကြည့်လိုက် ပါသည့် မျက်ဝန်းနှင့်အပြုံးက အဘယ်မျှ အသက်ဝင်လွန်းပါသလဲ။ ယောက်ျားချင်းမို့ ဒီသဘောကို မြင်ရလေလေ ပုန်နှိပ်တံတွေ ပိုလာရ လေလေဆိုတာ ‘မ’ မှ မသိနိုင်တာလေ။

“ဒါဆို အစ်ကိုကရော”

“ဘာ! ပြောပြန်ပြီလား”

“ ‘မ’ နဲ့ အနေနီးလို့ ‘မ’ အပေါ် တွယ်တာလာတာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒါတော့ မပြောဘဲ ကျွန်တော့်ကိုကျ အပြစ်ပြင်တာ တာသဘောလဲ”

“ဟယ်! မဆိုင်တာ ဆွဲပြောပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်ပြောတာလေ။ ‘မ’ အပေါ် ဒီလူကြီးချစ်နေတာ ကျွန်တော်မသိဘူး ထင်နေလား”

“မင်းနော်”

“သူကတော့ ဖွင့်ပြောခွင့်ရှိပြီး အထူးအခွင့်အရေးရတယ်ပေါ့။ ကျွန်တော်က ဘာဆို ဘာမှမရှိတဲ့ ဖွတ်ကျားမို့ မစဉ်းစားပေးချင်တာ လား။ ဟုတ်လား ‘မ’ ”

ရှေ့မှာပိတ်ရပ်ရင်း ပြောလိုက်တာမို့ မြေလှမ်းတို့ရပ်သွားရ လေ၏။ ကြည့်စမ်း! ‘ကိုသန့်’ရဲ့ ရင်ထဲကိုလည်း ဒင်းလေး မြင်တတ် တာပဲလား။ နှစ်ယောက်သား အတိအလင်း ဖွင့်မပြောပါဘဲ ကူဖြေ ရှိစွာ နေနေတာမို့ ဘာမှ ရင်ပူစရာမဖြစ်တာလေ။ အခုတော့ ဒင်းဖွ တာနဲ့ လူတွေ သိကုန်တော့မှာပါပဲလား။

“လမ်းပေါ်မှာ တိုးတိုးပြောစမ်း”

“မတိုးနိုင်ဘူး။ ဘာမဆို ဖျူဖျူတတ် တွေးတတ်တယ်လို့

‘မ’ ကို ထင်ထားတာ။ အခုတော့ Not Fair ပဲ”

“လင်းနေဝန်း... မင်းအတော်လွန်နေပြီနော်”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ အချစ်နဲ့စစ်မှာ အားလုံး တရားတာချည်းပဲ”

“ဟဲ့!”

သူ့ရင်ဘတ်ကို ဘုတ်ခနဲ ထုလိုက်မိပါ၏။ လက်ထဲမှာ မုန့် ထုပ်ကိုင်ထားပေမယ့် တစ်ဖက်က အားနေသဖြင့် ‘ကောင်လေး’က သူ့မလက်ကို ဖမ်းကိုင်ထားလိုက်လေသည်။ ကုမ္ပဏီဝင်းနှင့် အတော် နီးနေပြီမို့ ဝန်ထမ်းတွေ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစ ရောက်ပြီးမြင်သွားတော့မှာမို့ စိုးရိမ်ချပြန်လေပြီ။

“ဘာလုပ်တာလဲ လွတ်!”

“ချစ်တယ်ပြောမှ”

“မင်းနော်”

“ ‘မ’ သင်ဘာအတိုင်း ‘မ’ စေခိုင်းတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် နေပေးပါ့မယ်။ ‘မ’ ပေးတဲ့အစိန်အတိုင်းလည်း နာခံမှာပါ။ ကျွန်တော့် ကို ပြန်ချစ်ပါ ‘မ’ ရဲ့။ ‘မ’ မချစ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ‘မ’ မချစ်ရင် ကျွန်တော် သေသွားနိုင်တယ်။ တကယ်ပြောနေတာပါ”

“ဟယ်! မဦးမချွတ်နဲ့ လျှောက်ပြောနေပြန်ပါပြီ။ လွတ်စမ်း ပါ။ ငါ စိတ်ဆိုးလာပြီနော်”

“ပြောပြီးပြီလေ။ ချစ်တယ် ခေါင်းညှိတ်မှလို့”

“ဘာလို့ချစ်ရမှာလဲ။ မချစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်သူစိမ်းတစ်
ယောက်ကိုမှ ချစ်ဖို့ ငါ့နှလုံးသားကမှ ခွင့်မပြုတာ”

ကြည့်စမ်း၊ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ပြန်ဖြေပုံက အတော့်ကို
အေးခဲလွန်းနေတာလေ။ ဘယ်လိုလဲ၊ ချစ်စဖွယ်ကောင်းလွန်းပါသည်
သူ၏ ‘မ’ ရဲ့နှလုံးသားက ဤမျှအထိ အေးစက်လွန်းတာများလား။
ချစ်ခြင်းက ရင်ကို ထိခိုက်စေပြီး နှလုံးသားကို နာကျင်စေသည့်
အဆိပ်ဆူးတဲ့လေ။ သူက အဲဒီဆူးကိုမှ မက်မောတွယ်တာစွာဖြင့်
ပွေ့ပိုက်မိပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။

“အဲဒါ အဖြေလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုကိုလည်း မချစ်ဘူးပေါ့၊ အဲဒီလိုလား”

“အဲဒါ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်မချစ်နိုင်လည်း ဘယ်
ယောက်ျားကိုမှ ‘မ’ မချစ်ရဘူး။ စိတ်မဝင်စားရဘူး။ ပြီးတော့ ရင်ခုန်
ဖို့လည်း မလိုအပ်ဘူး။ ဒါပဲ! ”

“ကြည့်စမ်း၊ လူကိုများ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ ပြောနေလိုက်တာ။
မင်းနဲ့ ဘာများ သက်ဆိုင်လို့ လူကို ဘောင်လာခတ်နေတာလဲ”

“ ‘မ’ ကို ချစ်လွန်းလို့ပေါ့ဗျ”

“ကဲ! ချစ်ချင်ဦး”

“ဖြန်း!”

“ဟာ ‘မ’ ”

လက်ကို ဆတ်ခနဲ ရုန်းလိုက်ရင်း မရည်ရွယ်ဘဲ သူ့ပါးကို
ရိုက်ချလိုက်မိလေ၏။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးက ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်
ပြောတဲ့ ယောက်ျားလေးကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်ကြပါ
သလဲ။ ‘စကားဖြူ’ က တကယ်ကို လွန်သွားမိတာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ်လည်း ဤသို့ လုပ်မိမည် မထင်ထားသဖြင့် မင်သက်သွားရလေ
၏။ မှားပြီကော ‘စကားဖြူ’။

“ရိုက်တယ် ဟုတ်လား”

“-----”

“ ‘မ’ ကိုချစ်တဲ့အပြစ်နဲ့ ရိုက်လိုက်တာပေါ့လေ”

“လင်း... လင်းအနန်း”

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ‘မ’ ရယ်။ ချစ်မိတာ အပြစ်မှ
မဟုတ်တာ။ ဒါ သဘာဝဆိုတာကို နားမလည်နိုင်ဘူးလား”

“မင်း”

“ရှေ့က ပိတ်လည်းမကြိုက်၊ ဘေးကကပ်လိုက်တော့လည်း

မလိုချင်။ နောက်ကလိုက်တော့လည်း မနှစ်သက်ဘူးဆိုတော့ 'မ'ရဲ့ ရင်ခွင်တံခါးကို ခေါက်ဖို့ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုနည်းလမ်းကို သုံးရမှာလဲ"

"မင်းကို ပြောပြီပြီ"

"နည်းနည်းပါးပါး စဉ်းစားပေးဖို့တောင် မတွေးဘဲ ချက်ချင်း ကြီး ငြင်းဆန်မယ်လို့ ထင်ကိုမထင်ထားတာ။ စိမ်းသက်လိုက်တာများ ဒီကိုရိုက်လိုက်တာထက် ဒီထဲက ပိုနာတယ်ဗျ သိရဲ့လား"

ရင်ဘတ်ကြီးကို တတံ့တတံ့ထု၍ ပြောလိုက်သဖြင့် သူ့မျက်နှာကိုသာ မော့ကြည့်ရင်း ငေးနေမိလေ၏။ ပြောကြတာဖြင့် နှုတ်ကွဲမှ နတ်မရတာဆို။ အခုတော့ လက်ကွဲမိတာကို မည်သို့ ပြန်နုတ်ရမည်နည်း။ တောင်ဆန်ဖို့လည်း ပါးစပ်က မပွင့်လာဘဲ နှုတ်ခမ်းတို့ တဆတ်ဆတ်တုန်ဖိုလာရလေသည်။

"အဲဒီလောက်တောင်မှ ကျွန်တော့်ကို မုန်းနေတာလား"

"မဟုတ်"

"ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ။ 'မ' မချစ်မှတော့ ဒီလောကကြီးထဲ ဘာဆက်ရှင်စရာလိုတော့လို့လဲ"

"ဟယ်! အဲမလေး!"

"ကွီး!"

ဈာတ်ခနဲ ကားလမ်းထက် သူ သွားရပ်လိုက်သဖြင့် သူမ မျက်လုံးတွေပြာသွားရလေ၏။ အရှိန်ဖြင့် မောင်းလာသည့်ကားက သူ့ရှေ့မှာ ဘရိတ်အုပ်လိုက်စဉ် မျက်စိကိုမှိတ်ချလိုက်လေသည်။ ဈာတ်လိုက်တာ၊ မိုက်မဲလိုက်တာနော်။ ဘယ်လိုစိတ်ရှူးမျိုးနဲ့များ ဤသို့လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသဲ 'လင်းနေဝန်း' ရယ်။

"တောက်!... အဲဒါ ဘာအရူးထနေတာလဲ။ မင်းအတော် သေချင်နေပြီလား"

"ဟာ! အစ်ကို... ကျွန်တော်"

"ဘာမှမရင်းပြန်နဲ့ ရုံးခန်းကို နှစ်ယောက်စလုံး တက်လာခဲ့"

"ဟိုလေ... ဟို"

"ကြားလား ဖြူ"

"ဟုတ်!"

"စောစောစီးစီး ပြဿနာရှာကြတယ်။ တကယ်ပါပဲ။ တောက်!"

'ကိုသန့်' ကားက မျက်စိရှေ့မှ ပျောက်သွားပေမယ့် သူမက ဖြင့် ခြေမခိုင်တော့သဖြင့် ပလက်ဖောင်းထက်မှာပင် ၎င်းတုတ်ထိုင်ချလိုက်သိတော့၏။ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုဖြင့် ပြည်ဟီးနေသံက မရပ်တော့သလို မွန်းကျပ်ပြည့်သိမ့်လာသည့် ခံစားချက်ကြောင့် ပါးပြင်ထက်

မျက်ရည်က ပေါက်ခဲနဲ့ စီးကျသွားရလေသည်။

“ဟာ!... ‘မ’ မငိုနဲ့လေ”

မုန်းလိုက်တာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောလိုက်မိတာပါ။ တစ်
သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တခြားသူတွေအပေါ်မှာ မနာကျင် အသက်မသတ်ဖူး
ခဲ့ပါလျက် ဒီမနက်မှ ပြင်မရသည့် အမှားအကြီးကြီးကို ကျူးလွန်ခဲ့မိ
လေပြီ။ သေတော့ ‘စကားဖြူ’။

(၂၃)

ရုံးခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်ပေမယ့် ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘဲ ခုံမှာ
ပစ်ထိုင်ချလိုက်မိလေ၏။ ကြည့်ပါဦး။ အချစ်ဖြင့် နှစ်ယောက်သား
ကိုစယ်ဆော့ကစားနေတာပေါ့လေ။ ဟိုကောင်လေးကလည်း ရှင်ရှင်
တွေထဲကအတိုင်း Love Hero အဖြစ် လုပ်ပြနေလိုက်တာ။ အသက်
သေမှာကို မနုဋ္ဌာသလိုပါလေ။

“တောက်!”

ခုံမှထရပ်ရင်း ရုံးခန်းထဲလမ်းလျှောက်နေသည်က ခေါက်တုံ့
ခေါက်ပြန်ပါ။ အဘယ်မျှ ရင်မော့ခဲ့ရပါသလဲ။ သူမကို ဝင်ကြိုရန်
အတွက် ကားကျွမ်းမိစဉ်မှာ Fashion ဆိုင်မှ အန်တီက သူ့ကာကို
လှမ်းတားရင်း သတင်းပေးလိုက်တာက သာမန်ဖြစ်သော်ငြား ရင်ထဲမှာ

မုန်တိုင်းဝင်သွေလိုက်သည့်နယ်ပါ။ “ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ သွားပြီ” တဲ့လား။

စိတ်ထဲမှာ မကျေမလည်ဖြင့် ကားကို မောင်းခဲ့စဉ်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပုတ်ခတ်ကလူကျီစယ်နေသည်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားသည့်နယ်လေ။ သူ ဘာမှမသိလိုက်ခင်မှာပင် အခြေအနေက ဤမျှအထိ တိုးတက်နေပြီတဲ့လား။ ရက်စက်ပါ့ ‘ဖြူ’။

ဒီချာတိတ်ကို ရွေးချယ်ချင်မှဖြင့် သူ့ကို ဘာလို့ နားလည်သည်ဟုပြောခဲ့ပါသလဲ။ အကြင်နာအကြည့်တွေနှင့် ပြန်ကြည့်ခဲ့တာပါလဲ။ ရှက်တုံဟန်အပြိုးတို့ကို ဘာလို့များ ဆောင်ခဲ့ပါသလဲ ‘ဖြူ’။ ပြောစရာမလိုအောင် ရပ်ထဲမှာ အလိုလိုနားလည်ပေးနိုင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူးလား။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဝင်ခဲ့”

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာငယ်လေးတွေဖြင့် ဝင်လာလေ၏။ Meeting စားပွဲသား ထိုင်ခုံရှေ့ရပ်နေတာမို့ သူက ခုံဆွဲလျက် ထိုင်လိုက်ပါသည်။ စောစောကတော့ ပျော်နေပြီး အခုမှ မျက်နှာမှာ အငိုရှင်နှင့် ငြိမ်နေရတယ်လို့ ‘စကားဖြူ’ ရယ်။

“ထိုင်ကြလေ၊ ပြော၊ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်ပေမယ့် ပြန်မဖြေကြပါ။ ချာတိတ်က စားပွဲကိုစိုက်ကြည့်နေပေမယ့် သူမက ခေါင်းကိုးထားသည်မှာ မျက်နှာမမြင်ရသလို အထိပါပဲ။ ဘယ်တော့မှမဆို ပွင့်လင်းရိုးသားခဲ့ပါသည် ‘စကားဖြူ’ က အခုလို ဘာကြောင့် နှုတ်ဆိတ်နေရတာပါလိမ့်။

“လင်းနေဝန်း”

“ဗျာ”

“ပြောလေ”

“ဒီလိုပဲ စကားပြောရင်မို့”

“ကလေးလည်းမဟုတ်ဘဲ ဒီလိုဆော့စရာလား။ မင်းလုပ်ပုံက ဘယ်လောက် အန္တရာယ်ကြီးတယ်ထင်သလဲ။ ဘာတွေ ဒီလောက် သဘောကျပြီး ကားလမ်းပေါ် ပြေးရင်ရတာလဲ”

“ဖြူ”

“ရှင်”

“ပြောလေ၊ ပြောမှ ကိုယ်သိမှာပေါ့”

“ဖြူ ရိုက်လိုက်မိတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟော! ပြန်မဖြေပါ။ ချာတိတ်၏ ဝဲကြည့်ဟန်က ‘ဖြူ’ အပေါ် အဘယ်မျှ ငြိတွယ်နေသလဲဆိုတာကို အထင်သားမြင်နေရ

တာလေး။ ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်နေလျက်မှ နားနားသို့ ကိုးကပ်လျက် တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။ ကြည့်စမ်း! သူ့ရှေ့မှာတောင် ခေါင်းချင်းထိ လှမတတ် လုပ်ပြုရပါသလား။

“အဲဒါ နင့်ကြောင့်ဖြစ်တာ”

“ ‘မ’ ကလည်း”

“တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြစ်ပုံမနေနဲ့”

“ကျွန်တော်ပြောပါမယ်”

“အင်း”

“မပြောနဲ့နော်”

“မပြောလို့ရမလား။ အစ်ကိုမေးနေတဲ့ဟာ ‘မ’ ရဲ့”

“ပြောပါ”

“ဒါက ကျွန်တော်နဲ့ ‘မ’ ရဲ့ personal ပို့ အစ်ကိုနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူးလို့တော့ ကျွန်တော်ယူဆပါတယ်”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေး၊ အလုပ်ထဲမှာဖြစ်တာမဟုတ်လို့ အစ်ကို တာဝန် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကားရှေ့မှာ ဒီလိုဖြစ်သွားတဲ့ အတွက်တော့ sorry ပါ”

ကြည့်စမ်း! အတော်ရင့်လှချည်လား။ ဒါဖြင့် သူ့ကိုမဆူနဲ့

ဆိုပြီး တားလိုက်တာပေါ့လေ။ အပြင်မှာ ဘာတော့ပဲဖြစ်ဖြစ် မမြင် ယောင်ဆောင်စေချင်တာ။ ‘ဖြူ’ ဘာပြောလိုက်လို့ ဘာကြောင့် ရိုက်လိုက်လို့ စိတ်ဆိုးပြီး ကားလမ်းထက် ခဲတင်းစွာ ဆင်းပြေးရပါ သလဲ။

“စကားကို ပြီးစလွယ်မပြောနဲ့ လင်းနေဝန်း။ မင်းတို့က ကိုယ့်လက်အောက်က ဝန်ထမ်းတွေပါ။ ဒီတော့ မင်းတို့အပြစ်ကျူးလွန် ရင် ကိုယ့်မှာ ဆုံးမပိုင်ခွင့် အပြစ်ပေးခွင့်ရှိတယ်ဆိုတာ သိထားရမှာပေါ့”

“မှန်ပါတယ်၊ အဲဒါ ကုမ္ပဏီထဲမှာ ဖြစ်မှသာ”

“ဖြူအပြစ်ပါ”

“ ‘မ’ ဘာဖြစ်လို့”

“ဖြူကိုပဲ အပြစ်တင်ပါ ကိုသန့်”

“ ‘မ’ က ဘာလို့ အပြစ်ရှိရမှာလဲ။ ကျွန်တော်သာ အမှား လုပ်မိတာ။ No! No! မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က မှန်တာပြောခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော့်မှာပဲ အပြစ်ရှိတာပါ အစ်ကို”

အလိုလေး! တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကာကွယ်နေလိုက် ကြတာများ အပြင်ကပ်ချင်စရာပါ။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာအတွက်နဲ့များ အခုလိုမျိုး တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်ဖို့ အဆင်သင့် ခိုနေရပါသလဲ။ ဘာသဘောလဲ ‘ဖြူ’ ကိုယ့်ကိုတော့ လေပြည်လေးနဲ့

ပြောပြီး ချန်ခဲ့ဖို့ စိတ်ကူးထားနှင့်ပြီလား။

“ဖြူ”

“ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောလိုက်လို့ ‘မ’ က စိတ်ဆိုးပြီး ရိုက်လိုက် မိတာပါ”

“ဘာရယ်”

ကြည့်စမ်း၊ ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီတဲ့။ စိတ်ဆိုးပြီးရိုက်သည့်လူက ပြုတော့မည့်စိုးနယ် မျက်နှာအိုပြီး ငြိမ်နေပါ့မလား။ မုန်းတယ်ဆိုရင် အပြီးအပြတ်ပြောပြီး ခွာချရမှာလေ။ အခုတော့ဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို အားနာမျက်နှာပူပြီး အဓိပ္ပာယ်ဖော်မရသည့်ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေရတယ်လို့ ‘ဖြူ’ ရယ်။

“မပြောပါနဲ့ဆိုမှ”

“နောက်လည်း သိမှာပဲကို”

“တော်တော့၊ ဘာမှဆက်မပြောနဲ့”

“ကျွန်တော်တို့ case က အလုပ်မှာ မထိခိုက်ပါဘူးအစ်ကို၊ ပြီးတော့ လူငယ်တိုင်းမှာ ဒီလို problem မျိုးလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။ ချစ်တာအပြစ်မှ မဟုတ်ပဲဟာ”

“မင်းသွားနိုင်ပြီ လင်းနေဝန်း”

ထမရင်ပါချေ။ ဘာလဲ၊ ‘ဖြူ’ ပါမထွက်သေးတာမို့ မသွားရင်

တာလား။ ဒါဖြင့် ဒီရင်ဘတ်ကြီးထဲမှာ မီးလောင်ပြင်တာမျှ ပြာကွဲနေတာကိုတော့ မမြင်ကြဘူးပေါ့လေ။ ဘယ်လိုလဲ၊ သူ့လက်ဝါးပြင်မှာ နှလုံးလမ်းကြောင်း ပြတ်တောက်နေလို့ ဒီလက္ခဏာအတိုင်း အချစ်ရေးမှာ ကံမကောင်းနိုင်တာများလား။ ရက်စက်ပါ့ ကံကြမ္မာရယ်။

“ကိုယ်ပြောနေတယ်လေ”

“ ‘မ’ မပါဘဲ မသွားနိုင်ဘူး”

“ဘာကွ”

“ကျွန်တော်သွားရင် ‘မ’ ကို ဒီဆူတာမျိုးတော့ လက်မခံနိုင်လို့ပါ အစ်ကို”

“ကျစ်!”

“သွားနှင့် နောက်တော့လာခဲ့မယ်”

“မရဘူး ‘မ’ ပါလိုက်မှ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ၊ သွားပါဆိုနေမှ”

“ပြောပြီးပြီလေ၊ ကျွန်တော်”

“နှစ်ယောက်စလုံး ဘာဖြစ်နေလဲ၊ ငါတစ်ယောက်လုံးရှိတာတောင် မမြင်ရအောင် မိုးမမြင် လေမမြင် ချစ်ပြနေကြတယ်ပေါ့လေ”

“ကိုသန့်... မဟုတ်ဘူး”

သူ့အော်သံကြောင့် ‘ဖြူ’ က တုန်သွားပေမယ့် ချာတိုတ်ထံမှ

စူးခနဲအကြည့်က တံပြန်လာလေ၏။ ဘာလဲ ဝန်ထမ်းအသစ်လေးက သူ့လို အဖွဲ့မှူးကို ဒီလိုအကြည့်ချီးမြှင့် ကြည့်ပယ်ပေါ့လေ။ နုံမှာ ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ဟန်က အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ခဲ့လျှင် ပြေးရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပြင်ဟန်နှင့် ထပ်တူပါပဲလား။

“ ‘မ’ က အစ်ကိုဒီလောက်အော်ငေါက်ခံရအောင် အဆင့် နိမ့်တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်း၊ ”

“ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီလေ၊ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ချွင်းချက်ရှိရင် အချိန်မရွေး အပြစ်ပေးနိုင်တယ်လို့”

“တော်တော့နော်”

“ ‘မ’ ဝင်မပါနဲ့”

“မင်းက ဖြူဘက်က ဝင်ပါနေရအောင် ဘယ်လောက်များ အစွမ်းအစရှိနေလို့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ဘုရားရေ! အပျက်ပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးလျှံတဲ့ အဖြစ်မျိုး ဖြစ်လေပြီ။ သူမအတွက်နှင့် ယောက်ျားနှစ်ယောက် ပြဿနာဖြစ်ပြီး လက်ပါလာရင်အခက်ပါပဲ။ ‘ကိုသန့်’ ကလည်း အငယ်ကို အလျှော့ပေးဖို့ မစဉ်းစားဘဲ ယခုလိုပြောလိုမည်ဟု ထင်မထားပါလေ။ ‘ကောင်လေး’ လက်သီးဆုပ်လိုက်တာကို မြင်လိုက်၍ သူမ အပြန်ထ

ရပ်လိုက်ရတော့၏။

“ဖြူ Resign တင်ပါ့မယ်”

“ဘာ!”

“ဟာ ‘မ’ ကလည်း မဟုတ်တာ”

“စိတ်ရှုပ်စရာ ထပ်မဖြစ်ချင်တော့လို့ပါ”

“ဒီ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးနဲ့ ဖြူက နုတ်ထွက်စရာလား။

အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ”

“အစ်ကိုအတွက် ဘာမှမဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက်

ခဲတော့ ‘မ’ က အရေးကြီးတယ်ဗျ”

“ဟေ့ကောင်! ... မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း”

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ”

ရုတ်တရက် ရောက်လာပါသည့် ‘ထားခင်ခင်’ ကြောင့် သုံးယောက်သား နှုတ်စိတ်သွားရပါ၏။ Hall ခန်းထဲမှာ ဝန်ထမ်းတွေ ချောက်နေကြပေမယ့် သူတို့သို့ဦးစွာ အမှုနဲ့အမှတ်ပုံဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။ သူ့ရုံးခန်းတံခါးကို ခေါက်သံပေးတာကိုပင် မကြားမိပါဘဲ ‘ထားခင်ခင်’ ဝင်လာမှပဲ သိလိုက်ရတာလေ။

“မေ့ထား”

“ကိုကောင်းထက်သန့်”

“ပြောပါ မထားခင်ခင်”

“ဒီလကုန် ရှယ်ယာရှင်အစည်းအဝေးပွဲရှိတာ လိုက်တက်ဖို့ မှာဖို့ လာပြောတာပါ။ ပြီးတော့ ဒီနှစ်ကုန်မှာ ဝန်ထမ်းအပြောင်အထိ ရှိတာလည်း ကြိုပြောချင်လို့ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“Phone လှမ်းခေါ်တာတောင် မကြားရအောင် ရှင်ထံ ပြဿနာက အတော်အရေးကြီးနေကြသလား”

“ဗျာ!”

“စကားဖြူ”

“ရှင်!”

“ညနေ အလုပ်ဆင်းခါနီး နာရီပတ်အလိုမှာ တို့နဲ့လာတွေ့ဖို့”

“ရှင် ... ဟုတ်! ဟုတ်ကဲ့”

“ ‘မ’ ကို ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဖြူကို ဘာပြောချင်လို့လဲ”

နှစ်ဦးသား သံပြိုင်နယ် ထွက်သွားသဖြင့် ‘ထားခင်ခင်’က မျက်နှာကို မဲ့လိုက်လေ၏။ အတော်စိတ်တိုသွားပုံလည်း ရပါသည်။ ‘မထားခင်ခင်’ ၏ ရုံးခန်းသို့ သူမ မကြာခဏခေါ်လျှင် သွားတတ်မှန်း သိပါလျက် နှုတ်ကထိန်းမရခဲ့ပါလေ။

“အလုပ်ကိစ္စပေါ့ရှင့်။ ဒါလေးတောင် ခေါ်ပြောခွင့် မရှိဘူးလား။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ စကားဖြူက ရှင်တို့ပိုင်တဲ့အရပ် မဟုတ်ဘူးရှင့်။ အသည်းအသန် လုမနေကြနဲ့။ စိတ်တိုတယ် တကယ်ပဲ”

သေစမ်း! မဟာအရှက်ကွဲခန်းပါပဲ။ မျက်စောင်းခဲပြီး ပြန်ထွက်သွားသည့် ‘ထားခင်ခင်’ က ဘာမှမဖြစ်ဟန်ပုံစံဖြင့် ဣန္ဒြေရရ ဖြစ်သွားပေမယ့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သူ့မှာဖြင့် မျက်နှာပူသွားရတာအမှန်ပါ။ ဒုက္ခပဲ အလုပ်ထွက်မည်ပြောနေပါသည့် ‘ဖြူ’ ကို မည်သို့နားချရပါမည်နည်း။

“ကျွန်တော်တို့ နာကျင်နေရဦးမှာလား”

“သွားတော့ ... သွားတော့ အလုပ်တွေရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ ‘မ’ ကို အလုပ်မထွက်ဖို့ပြောဦးလေ”

“ထွက်လို့မရဘူး။ ထွက်ခွင့်မရှိဘူး။ ဒါပဲ! ဖြူလည်း သွားလို့

ရပြီ”

ချာတိတ်က ဆတ်ခနဲ ‘ဖြူ’ လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်က ပြန်ဆန်ပါ။ ရုံးခန်းထဲမှ အပြန်ဆုံးနှုန်းဖြင့် ပြေးထွက်သွားတာပါလေ။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးပြီး အပူအပင်မရှိသလိုပါပဲလား။ ရွယ်တူ အသက် သိပ်မကွာတာမို့ပဲ ပိုနားလည်ပေးနိုင်တာများလား ‘ဖြူ’ ရယ်။

လူငယ်နှစ်ယောက် ထွက်သွားချိန်မှာ ထိုင်ခုံထက် အားမရှိ
သည့်နှယ် ထိုင်ချလိုက်မိတော့၏။ ချန်ရစ်ခြင်း၏နောက်မှာ ကျန်ရစ်
ခြင်း ဝေဒနာက အဘယ်မျှ ခံရခက်ခဲသလဲဆိုတာ သူက တစ်ကြိမ်
ကြုံတွေ့ခဲ့ပြီးပါပြီ။ နာကျင်မှုရဲ့တခြားတစ်ဖက်က ကြင်နာခြင်းတွေကို
သူ ဘယ်အခါမှာမှ ထပ်ရှာတွေ့မှာတဲ့လဲ။

(၂၄)

အလုပ်ကိစ္စ အရင်ဆုံးပြောနေသဖြင့် ဘာမှမပြောရဲဘဲ ခေါင်း
သာညှိတ်ပြမိ၏။ ဝန်ထမ်း အရွှေ့အပြောင်း စာရင်းကို ဒီရုံးခန်းထဲ
လာကူပေးရမှာပို့ အာရုံစိုက်နားထောင်နေရတာပါ။ မနက်က ဘာမှ
မဖြစ်ခဲ့သလို မျက်နှာတည်ဖြင့် ထားနိုင်ပါသည့် 'မမထား' ကို သူမ
ကပင် မျက်နှာပူနေမိတာလေ။

“ဒီလထုတ်မယ့် Design ရွေးတာ ပြီးပြီလား”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“အဲဒါတွေပြီးရင် စာရင်းသေချာအပ်ခဲ့ပြီး ဒီမှာ အလုပ်ဆင်း
ပေးရမယ်”

“မနက်ဖြန်လားဟင်”

“အင်းပေါ့၊ တစ်လလောက်တော့ ကြာလိမ့်မယ်။ မြန်ရင် သုံးပါတ်ပေါ့။ ဘာလဲ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းကို အလုပ်ကြီးစားတဲ့ ဝန်ထမ်းစာရင်းမှာ ထည့်ပေး ထားတာပါ စကားဖြူ။ တစ်ခုခန့်ထဲမှာရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေနဲ့ ပြဿနာ မဖြစ်အောင် နေတတ်ရမှာပေါ့”

“ရှင်!”

“သင်တန်း (၄) လ သွားတက်ရမယ်”

“ဟင်! ... ဘယ် ဘယ်မှာလဲ မမ”

“ထူးချွန်ဝန်ထမ်းစာရင်းထဲမှာပါတဲ့ (၁၀) ဦးနဲ့အတူပေါ့။ တက်ရမယ့်နေရာကတော့ မတူဘူးလေ”

ဘုရားရေ! တမင်တကာပင် ‘ကိုသန့်’ နှင့် ဝေးအောင် ဖန်တီးလေသလား။ အလုပ်ခန့်စဉ်ကတည်းက ‘ကိုသန့်’ ကိုယ်တိုင် လိုအပ်သည်နေရာ (ထူးချွန်သည်ပညာရပ်ကြောင့်) သူမကို ရွေးချယ် ခန့်ပေးခဲ့တာပါ။ အခုတော့ အမျိုးသားတွေနဲ့ ရှုပ်သည်ပွေသည်ဆိုပြီး အမြင်က လုံးဝစောင်းချေလေပြီ။

“ဖြူကို မမ တစ်မျိုးမြင်နေပြီလားဟင်”

“ဒါတော့ မင်းကိုယ်မင်း အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ စကားဖြူ”

“ဖြူ၊ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ ရိုသားစွာ ခင်မင်နဲ့ပါ”

“ဒါက မင်းအပြောပေါ့။ လက်တွေ့မှာတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ စိတ်ဝင်းကွဲအောင် မင်းက ရန်တိုက်ပေးနေတာ လေ”

“မဟုတ်ဘူး မမ မဟုတ်ပါဘူး”

အမြဲတစေ လေးစားခဲ့ရပါသည့် ‘မထားခင်ခင်’ ၏ အထင် သေးမှုက ရင်ကိုထိစိုက်စေလေ၏။ ကံဆိုးခြင်းတွေက သူမအပေါ် ဖြူကျလာလေပြီလား။ ဘယ်လိုရှင်းမှ ဒီအရှုပ်စာတ်လမ်းက ပြတ် တောက်မှာပါလိမ့်။ မျက်ရည်က အလိုလို ဝဲလာရလေ၏။ ဒီမနက်မှာပဲ ‘ကောင်လေး’ ကို ရိုက်လိုက်မိသည့် နောင်တက ရင်ကိုစိုက်သည့်ဆူး လို ခုချိန်ထိ နာကျင်နေတုန်းပါပဲ။

ဘဝမှာ ဘယ်သူ့အထောက်အပံ့နဲ့မှ မယူဘဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမကိုးဘဲ ရပ်တည်နေနိုင်ခဲ့ပါလျက် အခုတော့ ကမ္ဘာဇာတ်မှာ ဝင်လုပ်မိ မှပဲ အပြောခံ အထင်သေးစေလေ။ အားမငယ်တတ်ပါသည့် စကား ဖြူကို မည်သို့သောအရာက ဝမ်းနည်းကြေကွဲစေခဲ့တာပါလဲ။ ရှင်ပြု လည်း သဘောပေါက်မည်မထင်ပါ။ အမြင်ဖြင့်ကြည့်ပြီးပြီဆို ဖယ်ရ ခက်လေပြီကော။

“ဖြူ ... ဖြူက”

“ဒီမှာ စကားဖြူ”

“ရှင်”

“မင်းမှာရှိတဲ့ ကြီးတွေနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို မည်
နေောင်ထားပါနဲ့”

“ဟ”

“တစ်ယောက်ကိုပဲ သေချာရွေးပါ။ တစ်ခုထက် ပိုလိုချင်ရင်
တော့ အဲဒါကို လောဘာလို့သတ်မှတ်ရလိမ့်မယ်”

“မဟုတ်”

“ကောင်းထက်သန်ကို ရွေးမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် လင်းနေ
ဝန်းကိုပဲ ရွေးချင်လား။ စဉ်းစားလေ”

ပါးပြင်ထက် မျက်ရည်ပေါက်စီးကျ... သားကို လက်ဖန်း
ဖြင့် အမြန်သုတ်ရင်း စိတ်ထိန်းနေပါသည်။ ကောင်မလေးကြောင့်
သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ဤသို့ မာမာထန်ထန် စကားရုံး
မျိုး ‘ထား’ မပြောချင်ပါ။ အမှန်လည်း ပြောစရာမလိုပါလေ။ သို့သော်
တစ်ဖက်မှာရှိနေသည့် ‘ကောင်လေး’ က ‘ထား’ ခေါ်မောင်လေး
ဖြစ်နေတာမဟုတ်လား။

သေချာလို့လား ‘ထားခင်ခင်’။ မကြာသေးမီ sunday တစ်
ရက်မှာ ဆုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်ကြောင့်များ ဒီမိန်းကလေးကို အမြင်

စောင်းချင်တာများလား။ ‘မဆိုင်ရာ ကလိုင်ဝင်ခေါက်သည့်’ ဟုဆိုဆို
‘ရည်စားလှလှ အူနုကျွဲခတ်’ ဟု နှိုင်းလိုက နှိုင်းပါစေတော့။ ယှဉ်
အရွှေခံခြင်းမှာ ‘ထား’ ဆိုသည့်မိန်းမသားက အရှုံးဆိုတာနှင့် ရင်ဆိုင်
ကြိုတွေ့ခဲ့ရတာလေ။

တန်းတူအလွှာတွေထဲမှာ ပညာဂုဏ်၊ အလှဂုဏ်နှင့် တည်
ငြိမ်မှုက ‘ထားခင်ခင်’ကို အမှတ်အများဆုံးအဖြစ် ရပ်တည်စေခဲ့တာပါ။
ကမ်းလှမ်းခဲ့သူတွေ ဒုနဲ့ဒေး များစွာရှိခဲ့ပါလျက် ဣန္ဒြေရရဖြင့် ခေါင်းခါ
ငြင်းဆန်ခဲ့သည်ချည်းသာ။ လိုချင်သူများပြားလေ ခေါင်းမော့ မာန
တင်းနိုင်လေဖြစ်ခဲ့ရတာပါလေ။

အခုတော့ ဒီအရွယ်ရောက်လေမှ အသက် (၃၀) နားနီး
လေမှ ရင်ခုန်ဖို့ကို ရင်ထဲက ငုပ်ကောင်လေးက လှုပ်နှိုးထခဲ့ရသတဲ့
လား။

ဖေဖေ အံတင်လွတ်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာပူစွာ ရောက်ခဲ့သည့်
တစ်မနက်ခင်းကော်ပီဆိုစီမှာပါ။ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းများစွာနှင့် လာခဲ့ပေ
မယ့် အရင်ဆုံးစောင့်တဲ့သူက မရှိပါချေ။ လက်မှနာရီကိုကြည့်လိုက်
ဆိုင်ဝင်ပေါက်တို့ ကြည့်လိုက်ဖြင့် အဘယ်မျှ ရင်မော့ခဲ့ရပါသလဲ။
မိနစ် (၂၀) ကျော်အကြာမှာ ရောက်လာပါသည့် မိုးပြာရောင်ကားလေး
ကြောင့် ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ပျော်သွားရလေ၏။

ဆိုင်ထဲဝင်လာပြီး ဟိုဒီရှာနေပါသည့် သူ့ကို လက်တစ်ဖက် ထောင်ပြလိုက်ရပါသည်။

“ထား ဒီမှာပါ”

“ဪ”

ဝတ်နေကျ style ဘောင်းဘီနှင့် sport shirt နှင့်လည်း လိုက်ဖက်သလို ပုဆိုးနှင့်ရှပ်ဝတ်လျှင်လည်း ကြည့်ကောင်းတာပါပဲ။ ယောက်ျားလေးရွယ်တူတွေနှင့် ဆုံခဲ့ဖူးပါလျက် တည်ငြိမ်ခဲ့ပါသည့်ရင် က သူနှင့်ဆုံတိုင်း တဖိတ်ဖိတ်နှင့် လှုပ်ရှားလာရတာလေ။ ဤသည်ပင် အချစ်လေလားကွယ်။

“ကျွန်တော် ဖေဖေလွှတ်တာနဲ့ လာတွေ့ရတာပါ”

“ထားလည်း အတူတူပါပဲ”

ခါတိုင်းလို ဆံပင်ကို မြင့်မြင့်လေးထုံးတာ စည်းတာမျိုး မလုပ်ပါပဲ ခေါင်းလျှော်ထားသဖြင့် ကလစ်အသေးဖြင့် နောက်ဖက် ဆွဲသိမ်းလျက် ညှပ်ထားရုံပါ။ ကပိုကရိုဆံပင်နှင့် လိုက်ဖက်စေမည့် ခပ်ပါးပါး မိတ်ကပ်နှုတ်ခမ်းအရောင်တို့ကို မသိမသာစေရန် ပြင်ဆင် လာခဲ့မိပါ၏။ သူ သတိထားမိမှာလည်း စိုးရိမ်ပြီး မျက်နှာက ရဲရင့်လာ လေပြီ။

“မထား”

“ထားလို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်ပါ ကိုသန့်”

“အင်း”

သူက မှာထား၍ ရောက်လာပါသည့် ကော်ဖီခွက် နှုတ်ခမ်း ထက် လက်ညှိုးဖြင့် အသာကွေ့ပိုက်ဆော့ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းနေသည့်နယ်ပါ။ လူကြီးတွေ တွန်းပို့မှပဲ ရှေ့ကိုတိုးလာတဲ့ သတိ လား။ တကယ်ဆို ချစ်ခြင်းမှာ ရာထူးရက်ပုဒ်တွေ မပါဝင်ကြေလေ နော်။ လူကြီးတွေကြောင့် မဟုတ်ဘဲ လူငယ်ချင်းလည်း အစကတည်း က မြင်နေသိနေရပါလျက် ‘ထား’ နှင့် သူ ဘာကြောင့် ခုထိ မနီးစပ် ရပါသလဲ။

“ထား”

“ရှင်”

“ထား ဖေဖေနဲ့ ကျွန်တော် ကျွမ်း! ကိုယ့်ဖေဖေက ငယ် သူငယ်ချင်းတွေမို့ အတော်ရင်းနှီးကြတာ မှန်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ကိုလည်း နီးစပ်စေချင်တယ်လို့ ပြောဖူးတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် ဆွေးနွေးဖို့ လာတွေ့ရတာပါ”

‘ကျွန်တော်’ ဟု မသုံးတော့ဘဲ ‘ကိုယ်’ ဟု ပြောင်းသုံးခြင်း အတွက် ကျိတ်ပြိုးလိုက်မိပါ၏။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာလေ။ ယောက်ျားနှင့်

မိန်းမမှာ အရင်ဖွင့်ပြောခဲ့တာဝန်က သူတို့ယောက်ျားတွေမှာသာ ရှိတာ မဟုတ်လား။ 'ထား'သဘောကရော' ဟု မေးမည့်အချိန်ကို စောင့်ရ သည်က ရှည်ကြာလွန်းလှလေ၏။ မောလိုက်တာနော်။

"တကယ်တော့ ကိုယ့်မှာချစ်ရတဲ့သူ ရှိပြီးသားပါ ထား"

"ရှင်!"

"ထားကို အားတော့နာမိပါတယ်။ ဖေဖေက အရင်ဆုံး ကိုယ့်မှာချစ်သူမရှိသေးလို့ဆိုပြီး အန်ကယ်ဦးမောင်မောင်ခင်နဲ့ စကား တောကဲခဲ့တာ ထင်ပါရဲ့။ ဒီထက်ပိုပြီး နှုတ်မလွန်ခင် ကိုယ်တို့ဆုံသင့် ပြီထင်လို့ အခုလို"

"သူ ကိုသန့်ပြောတဲ့တစ်ယောက်က"

"ထားလည်း သိနေပါတယ်၊ စကားဖြူပါ"

"ဟင်!"

နားထဲမှာ ခုန့်ခနဲ ဆောင့်ပြည့်သွားသည့်နယ်ပါလေ။ အစ ကတည်းက တွဲမြင်နေခဲ့ရပါလျက် အခုလို တရားစင်ထုတ်ပြောမည်ဟု ထင်မှ မထင်ထားတာလေ။ သူက သူက ဘယ်လိုအမြင်မျိုးနဲ့များ ယှဉ်ကြည့်ရွေးချယ်ခဲ့ပါသလဲ။ 'ထား' ထက် 'စကားဖြူ' မှာ ဘာများ သာလွန်ပိုကဲနေလို့ပါလဲကွယ်။ အသက်အရွယ်ငယ်တာလေးနဲ့တော့ 'ထားခင်ခင်' ထက် 'စကားဖြူ' ကို အလေးမသာပေးသင့်ပါဘူး။

ပြောရက်ပါ 'ကိုသန့်' ရယ်။

"ဖြူက ညီမငေးနဲ့လည်း ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ အိမ်က ကိုယ့်မေမေလည်း အကြောင်းသိ အစင်းသိ ချစ်ရင်စွဲရှိခဲ့တဲ့ ကလေး ပါ"

"အဲဒီ အဲဒီအချက်လေးနဲ့ပဲ သူ့ကို ရွေးခဲ့တာလားဟင်"

"ဘယ်လို"

"ဆရာတပည့်ဖြစ်နေတာကို ထား နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုမျိုးထိ" *

"ကိုယ်က ရွေးချယ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ထား။ ကိုယ့်နှလုံးသား က လိုလိုလားလားနဲ့ ရွေးပြခဲ့တာပါ။ ကိုယ် စကားဖြူကို သိပ်ချစ် တယ်"

ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါတ်။ 'ထား' ရှေ့မှာမှ ဤသို့ ကြွေးကြော်ရပါသလား။ မကြားချင်သော်ငြား နားရှိ၍ ကြားနေရပြီး နှလုံးသားက ဖျတ်ခနဲ အာဇာနည်သွားသည့်နယ် ခံရခက်စေတာ အမှန် ပါ။ ရက်စက်ခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်က ရင်ကွဲသံကို သူမှမသိနိုင်တာလေ။

"အဲဒါကို ညီမလေးရော မေမေပါ သိတယ်။ တိုက်တွန်း ကြလို့လည်း"

"သူ့ကို ဖွင့်ပြောပြီးပြီပေါ့လေ"

“ဟင့်အင်း... ပြောရုံရည်ရွယ်ခဲ့ပေမယ့် ဖြူက ကြိုပြီးသိနေတာပါ။ ကိုယ့်စိတ်ကိုလည်း နားလည်ပါတယ်တဲ့လေ”

“ဪ”

ဒါနဲ့များ ‘ကောင်လေး’ နဲ့လည်း မရှင်းမရှင်းပါပဲလား။ သူ့ကို သေချာရွေးချယ်ပြီးမှတော့ ‘ကောင်လေး’ ကို လက်လွှတ်သင့်တာလေ။

‘မစားရသည့်အမဲ သဲနှင့်ပက်သည်’ ဟု မမြင်စေချင်ပါ။ ‘ထား’ ၏ မောင်လေးကိုတော့ ‘ထား’ လို ရင်ကွဲမခံစေချင်ပါလေ။

“အဲဒါပြောပြဖို့ ထားဆီ လာတွေ့တာလား”

“ကိုယ်”

“ထားမှာ စကားဖြူလောက် အရည်အချင်း မပြည့်ဘူးနော်”

“မဟုတ်တာ”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ထားနဲ့ယှဉ်တဲ့သူက ထားအဆင့် လောက်တော့ ရှိစေချင်တာပါ။ တကယ်တမ်းကျတော့”

“ဖြူက သီးသန့်ပါ ထားခင်ခင်”

“ဘယ်လို”

“ထားက နှင်းဆီလို တင့်တယ်နေရင်တောင် ဖြူက စံပယ် ပွင့်လေးအဆင့်သာ ရှိမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပန်းပွင့်လေးကိုပဲ ကိုယ်

မြတ်နိုးတွယ်တာမိတာပါ။ မက်မောစွာလိုချင်မိတာက ပိုပြီးမှန်ကန်ပါလိမ့်မယ်”

အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားမြင့်ကိုက်ထားလိုက်မိပါ၏။ ချစ်ခြင်းမှ ရှက်ခြင်းသို့ ရုတ်ချည်းကူးပြောင်းသွားစဉ် မာနက ဦးမော့လာတော့တာလေ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပယ်ခံနယ် သိင်ငယ်စွာမြင်မိခြင်းက ‘ထားခင်ခင်’ ကို သေစေသည့် အဆိပ်လက်နက်ပုန်းတစ်ခုနယ်ပါပဲ။

“ဒီလိုမှန်သာ ကြိုသိရင် ဒီကိုမလာမိပါဘူး”

“ဘာရယ်”

“စကားဖြူကို အထင်ကြီးနေတဲ့ ရှင်စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တာကိုပဲ အံ့သြမိတာ”

“ထား”

“ရှင် သဘောတူနေတဲ့ စကားဖြူက အခု ဘယ်သူနဲ့ ပိုနီးကပ်နေလဲဆိုတာ မမြင်ဘူးလား။ အဲဒီလိုမိန်းကလေးကိုမှ ဘေးမှာ ထားချင်တယ်ပေါ့လေ”

သူ ဝန်းခနဲ ထရပ်လိုက်လေ၏။ ဒေါသထွက်အောင် တမင်ဆွလိုက်မိတာပါ။ ‘ထား’ နာကျင်ရသလို သူ့ကိုလည်း တူညီစွာ

တို့ပြန်မှ ရစေချင်ကာ အတ္တကြောင့်ပါ။ 'ထားခင်ခင်' က တစ်ပါ တလေ ဤသို့ အရှုံးထတတ်သူပါလေ။

"ဒီမှာ ထားခင်ခင် ... ငါက ဘယ်သူဘေးမှာမှ မနေချင် ဘူး။ ရင်ပူမှာစိုးတာကြောင့်ပါ။ အကယ်၍ မင်းသာ ရေခဲတုံးကြီးဆို ငါ မလွတ်တမ်း ဖက်ထားပါ့မယ်။ ရေကန်အေးအေးလေးဆိုလည်း ငါ ဝင်ထိုင်ပေးမယ်လေ။ အေးအတူဆို Ok ပါ။ ပူအဖျှဆိုရင်တော့ No ပါပဲ"

"ဘာ!"

"မင်းကို အထင်ကြီးလေးစားခဲ့မိတဲ့စိတ်ကိုပဲ ကိုယ် ပြန် အားနာမိတယ်။ နောက်ကို ဒီကိစ္စနဲ့ ဆုံစရာအကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး။ So sorry ပါ"

ကျောခိုင်းချန်ရစ်ခြင်းရဲ့နောက်မှာ 'ထား' အဘယ်မျှ ရုပ်ပျက် ခဲ့ရပါသလဲ။ မတွေ့ချင်ပေမယ့် 'ကောင်လေး' နှင့် 'စကားဖြူ' ကို ခေါ်သွားပါသည် မြင်ကွင်းကြောင့် တမင်ကို လိုက်လာခဲ့တာပါ။ ထင် ထားသည့်အတိုင်း အဲဒီကောင်မလေးကို အဖြိုင်လုနေကြတာလေး ရယ်စရာကြီးပါပဲလား။

"ဖြူ Resign တင်မှာပါ မ"

"စကားကို လွယ်လွယ်မပြောနဲ့ စကားဖြူ။ အလုပ်ဝင်စဉ်က

မင်းတိုးထားတဲ့ သုံးနှစ် Bond မှာ အလျော်အစားရှိနေတာကို မသေ ပါနဲ့"

"ဖြူ"

"တို့ပြောချင်တာ ပြီးပြီ စကားဖြူ။ မင်းပြန်လို့ပြီ"

သူမ 'မမထား' ၏ ရုံးခန်းမှ အပြေးထွက်ခဲ့မိလေ၏။ Lift ဖြင့် ဆင်းခဲ့စဉ် ကုမ္ပဏီအပေါက်ဝမှာ ခုထိ မပြန်သေးဘဲ စောင့်နေ သည်က 'လင်းနေဝန်း' ပါပဲ။ မတွေ့ချင်တော့ပါ။ ဘယ်သူစိမ်း ယောက်ျားနဲ့မှ 'ဖြူ' မဆုံချင်တော့ပါလေ။ သူက သူမလက်မောင်းကို ဆွဲထားပြန်လေသည်။ လူရှင်းနေပြီးဖြစ်သည့် ဝင်းထဲမှာ ပြဿနာ သပ်မဖြစ်ချင်တော့တာ အမှန်ပါပဲ။

"မ"

"ဒီမှာကောင်လေး"

"ဗျာ"

"အဖြေသိပ်လိုချင်နေရင် တို့ပေးခဲ့ပါ့မယ်"

"တကယ်"

"(၅၂၈) က ဖြူစင်အေးမြတယ်။ (၁၅၀၀) က ပူလောင်တဲ့ မီးပါ။ မင်းအတွက် ခပ်နွေးနွေးပေတ္တာဖြစ်တဲ့ (၉၇၂) ကိုပဲ ကိုယ်ပေး ပါရစေ"

“ဗျာ! ဟာ ‘မ’ မရဘူး။ ကျွန်တော်လိုချင်တာ ‘မ’ဆီက (၁၅၀၀) အပြည့်ဗျ”

သူ့လက်ကို ပုတ်ချလိုက်ပြီး ဝင်းထဲမှ ပြေးထွက်လိုက်ပါသည်။ Taxi တစ်စီးကို လှမ်းတား၍ စီးခဲ့ပြီး အိမ်သို့ အမြန်ပြန်ပြေးခဲ့မိ၏။ အလုပ်က ထွက်ခွင့်မရှိမှတော့ သင်တန်းပို့လည်း အဝေးကို လွှင့်ရုံသာ ရှိတော့တာပါ။ လေးလမကလို့ လေးနှစ်ပဲ ကြာစေဦးတော့ သူတို့ကို ကျောပေးထားရစ်ခဲ့ပါရစေလားရှင်။

(၂၅)

ခြောက်လခန့်ကြာပြီးနောက်

သင်တန်းကာလကြာတက်ခဲ့ပြီး အိမ်မှာ နှစ်ရက်မျှ ဆက်နားခွင့်ရလေ၏။ စောစောထကျင့်ရှိပေမယ့် ပင်ပန်းခဲ့ရတာမို့ အပျင်းထူစွာ အိပ်ခဲ့ပြီး နေထွက်မှသာ နိုးခဲ့ရတာပါ။ ရေချိုးပြီးနောက် မဝတ်ဖြစ်တာ ကြာပြီဖြစ်သည့် Uniform ကို သေသင်ကျနစွာ ဝတ်လိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် အခန်းထဲမှထွက်စဉ် မေမေ့ကိုမတွေ့ရပါ။ ဈေးသွားနေသည် ထင်ပါရဲ့။

ထမင်းချိုင့်ကို အဆင်သင့်ထည့်ထားပြီး အဖုံးဖွင့်လျက် အုပ်ဆောင်းဖြင့် ဖုံးထားတာမို့ ကိုင်းတံဖြင့် သေချာဆင့်ထပ်လိုက်ပါသည်။ ကော်ဖီနှင့်မှန် အဆင်သင့်ပြင်ထားပေးပေမယ့် ထိုင်သောက်ဖို့ အချိန်

မရှိသဖြင့် ကော်ဖီကို အမြန်မော့သောက်ကာ ပေါင်မုန့်ကိုက်စားရင်း တိုက်ခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်ပါ၏။ လှေကားထိပ်မှာ ရှေးကပြန်လာသည့် မေမေနှင့် ဆုံလေသည်။

“သွားတော့မှာလား သမီး”

“ဟုတ်!”

“မုန့်ယူသွားဦးလေ၊ ရော့”

ဝယ်လာသည့် ပဲပေါင်မုန့်နှစ်ထုပ်ကို ကမ်းပေးနေသဖြင့် မေမေကို ကျောပိုးအိတ်ထဲ မုန့်ထည့်၍ရစေရန် ကိုယ်လှည့်ပေးလိုက် ပါသည်။ အသစ်ဝယ်ထားပါသည့် စီးခိုးရောင်အိတ်လေးကြောင့် ‘ကောင်လေး’ ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိလေ၏။ ကုမ္ပဏီမှာရှိသေးရဲ့လား။ ပါမစ်ရပြီး ရာထူးတိုးကာ နေရာပြောင်းသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

‘မ’ တဲ့။ ဒီလောက်အချိန်ကြာသွားမှတော့ သူမထက် ငယ် ချောပျိုနေသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက်နှင့် ငြိနေလောက် ငြိပေါ့လေ။ သင်တန်းကာလမှာ အဆက်အသွယ်ပြတ်သလောက် ဖြစ်နေပေမယ့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့် ‘ထိပ်ထားစံ’ က phone ထဲမှာ ရန်လည်းတွေ့၊ ဝိုလည်းဝိုခဲ့တာအမှန်ပါ။ မုန်းသည်ဟုလည်း ပြောခဲ့ပါ ရဲ့။

“သင်တန်းက ပြန်လာရင်တွေ့ကြမယ်နော်။ မရှောင်နဲ့” ဟု

လည်း message အစောင်စောင်ပို့ပေးခဲ့လေရဲ့။ တားလမ်းကို ကူး လိုက်စဉ် ‘အန်တီလော်ရင်းနဲ’ နှင့် အကူမိန်းကလေးနှစ်ဦးက ဆိုင်ခွင့် ပြီး Cleaning စလုပ်နေလေပြီ။ သူမကို လှမ်းနှုတ်ဆက်နေသဖြင့် ပြုံးပြရင်း လက်ပြုနှုတ်ဆက်လိုက်ရလေ၏။ ကားမှတ်တိုင်မှာ ရပ်စောင့် ရင်း Bus လာရာဆီ လည်ဆန့်မျှော်လိုက်မိပါသည်။

သော့သိမ်းရသူမဟုတ်တော့သဖြင့် ပုံမှန်ရုံးချိန်အတိုင်း အေး အေးဆေးဆေး သွားရုံပါ။ ခါတိုင်းလိုပင် သွားနေကျအချိန်ပင် တမင် ထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်သည့် ဝန်ထမ်းဟောင်း တွေကို ပြုံးရွှင်စွာ နှုတ်ဆက်ရဦးမှာလေ။ အရင်ဌာနမှာ မလုပ်ရတော့ မုန်း ကြိုသိထားပါသည့် ‘ကိုသန့်’ ရော ရှိနေပါသေးရဲ့လား။

ကားစိတ်သို့ ဆိုက်လာပါသည့် Bus ပေါ်သို့ တက်စီးခဲ့ပါ၏။ ဘာမှ မကြာလိုက်ပါဘဲ ကုမ္ပဏီသို့ ရောက်လာပြီး ကားပေါ်မှဆင်းကာ လမ်းဆင်း၍ လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ ဂိတ်ပေါက်ဝမှာ တာဝန်ကျနေပါ သည့် ဦးလေးကြီးကို ထွံ့ဖုံအတိုင်း နှုတ်ဆက်ရင်း မုန့်တစ်ထုပ်ပေးခဲ့ပါ ၏။ ဦးနောက် ကုမ္ပဏီရှိရာ အဆောက်အအုံသို့ ခြေလှမ်းကို ဦးတည် လိုက်ပါသည်။

ကားကို ဝင်းထဲကွေ့ဝင်လိုက်စဉ် ရှေ့မှာလျှောက်နေပါသည့် မိန်းကလေးကြောင့် ဘဇိတ်ကို ယောင်၍ နင်းလိုက်မိပါ၏။ မမြင်ရတာ

အဘယ်မျှ ကြာခဲ့ပြီလဲ။ ဒီ style ဒီကျော့ပိုဒ်အိတ်အတိုင်း ပြန်ရောက်
လာပေမယ့် ဆံပင်စင်းစင်းလေးတွေက ရှည်လာသလို မြင့်မြင့်လေး
စည်းနှောင်ထားကာ နုပျိုတက်ကြွဟန်လေးက အရင်အတိုင်းပါပဲလား။

“ဖြူရယ်”

သူမ မကြားနိုင်ပေမယ့် တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်
ညည်းညူလိုက်မိသည်က ‘ကောင်းထက်သန့်’ ပါပဲ။ ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်
သလို ဖြစ်နေ၍ ကားဟွန်းသံပေးလိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။
နောက်ဆုံးပေါ်ကားအနက်လေးက သူ့ကားကို ကျော်၍ မြေအောက်
ထပ် ကားပါကင်ရိုရာဆီသို့ အရင်ဆုံး ဝင်သွားလေတော့သည်။

ဒါ အရွယ်ငယ်ငယ် GM ပေါက်စလေး ‘လင်းနေဝန်း’ ၏
ကားမှန်း သူသိလိုက်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်လကမှ ကုမ္ပဏီမှာ
အပြောင်းအလဲကြီးဖြစ်ခဲ့သလို မထင်မှတ်တာတွေလည်း အများကြီး
ရှိခဲ့လေ၏။ မြန်မာပြည်မှာ အခြေပြန်ရတော့မည့် Member ရှယ်ယာ
အများဆုံးဖြစ်သည့် အန်ကယ် ‘ဦးနေလင်းရောင်’ ရောက်လာတော့မှ
ဟိုချာတိတ်ကို ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းသိခဲ့ရပြီး သူ shock ရခဲ့တာပါ။

နောက်ဆုံးတော့ သူ အတော်လေး အထင်သေးမိပြီး နှိပ်
ကွပ်ခဲ့မိသည့် ‘ကောင်လေး’ က အစွယ်နှင့် ဆင်ရိုင်းလေးတို့လေး။
ဒါဆို ဒီ ‘ကောင်လေး’ အကြောင်းကို ‘ဖြူ’ ရော သိနေပါသလား။

ကားကို ကားပါကင်မှာရပ်ခဲ့ပြီး Lobby ရိုရာဆီသို့ လမ်းပြန်လျှောက်
လိုက်ပါ၏။ Hall ခန်းဆံ့ရို Board ရှေ့မှာ လည်တိုင်မော့လျက်
ဖတ်နေပါသည် သူမကို အဝေးကပင် မြင်နေရလေသည်။

ဝန်ထမ်းနေရာရွှေရာ List အတိုင်း သူမ ဒီနေ့ စဆင်ရမှာ
မဟုတ်ပါလား။ ရုတ်တရက် သူ့လျှောက်နေသည့်ရှေ့သို့ သူမက
ခြေလှမ်းကို ဆုတ်လိုက်သဖြင့် လူချင်းတိုးမိသွားရလေ၏။ မရဖြစ်တာ
ကြာပေမယ့် ဒီရနံ့သင်းသင်းလေးကို သူ မှတ်မိနေစေပါလေ။

“Sorry! ဟယ် ကိုသန့်”

“Morning ဖြူ ပြန်ရောက်ပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ်တို့ရုံးခန်းကို လာနှုတ်ဆက်ဦးလေ။ မိုးကထွက်သွား
ပြီ။ မသက်မာနဲ့ အငယ်တွေပဲကျန်တော့တယ်”

“ဪ... ဟုတ်! ဖြူ lunch စားချိန် တအောင့်ဆင်လာခဲ့
ပါ့မယ်”

“Ok လေ”

ဒါပဲလား။ ဒီထက်ပိုပြောစရာစကား မရှိတော့တာလား။ Lift
ရှေ့မှာ တခြားဝန်ထမ်းတွေနှင့်အတူ စောင့်ရင်း စီးခဲ့ပေမယ့် ဘာမှ
မပြောဖြစ်ပါ။ သူက သုံးလွှာမှာ အရင်ဆင်းရမှာမို့ ရှေ့ကိုတိုး၍ ရပ်

လိုက်ရပါ၏။ ဆားချင်းယှဉ်ရပ်သလို ဖြစ်သွားစဉ် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်ပါသည် သူမအပြုံးက အားနာခြင်းတွေ ပြည့်နေသလိုပါလေ။

“ညီမလေးနဲ့”

“ထိပ်ထားနဲ့”

နှစ်ယောက် ဗြိုင်တူအသံထွက်သွားတာမို့ ရယ်လိုက်မိကြ၏။ အရမ်းကြီး စိမ်းသက်မသွားပါဟုတော့ ယူဆချင်ပါသည်။ သုံးလွှာမှာ ရပ်သွားပါသည့် Lift ထဲမှ သူထွက်လိုက်စဉ် သူမက လှမ်းပြောလိုက် လေသည်။

“ထိပ်ထားနဲ့ဖြူ လာတွေ့မှာပါ။ အန်တီသက်ကိုလည်း သတိရတယ် ပြောပေးပါနော်”

“ကောင်းပြီ ဖြူ။ See you!”

“ဟုတ်!”

Lift ကို ဆက်စီးခဲ့ရပါ၏။ မတွေ့ချင်ပေမယ့် ‘မမထား’ ထံ အရင်ဝင်တွေ့ရဦးမှာလေ။ မေ့လောက်ပါပြီနော်။ ‘ကိုသန့်’ တောင် သူမကို ပုံမှန်ပြောနိုင်သေးတာပဲ။ ‘မမထား’ လည်း ‘ဖြူ’ ကို စိတ်ခု ပြီး မုန်းမနေလောက်ပါဘူးနော်။ အတွေးထဲမှာပင် စိတ်ပူလာရဦး ‘မမထား’ ၏ ရုံးခန်းရှေ့မှာ ရပ်စောင့်နေမိလေသည်။

“Morning ပါ။ Thanks ပါကွယ်။ ဟော! ဖြူရောက်နေ ပြီလား”

“Morning ပါ မမ”

“အေးပါ ... ဝင်လာလေကွယ်”

ရုံးခန်းထဲသို့ လိုက်ဝင်ခဲ့ရဦး ‘မမထား’ က ဘာမှ မပြောသေး ဘဲ ထိုင်ခဲ့မှာ ထိုင်ခိုင်းထားလေ၏။ ပြီးနောက် file တွဲတွေဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေလေသည်။ အံ့ဆွဲထဲမှ မီးခိုးရောင် File ကိုယူ၍ ဖွင့် ကြည့်ရင်း ခေါင်းညှိတီလိုက်လေ၏။

“စကားဖြူ”

“ရှင် မမ”

“Assistance ရာထူးနဲ့ ပြန်ဝင်လုပ်ရမှာ သိထယ်နော်”

“ဟုတ်!”

“အခု MD လည်း အသစ်ဖြစ်နေသလို GM လည်း လူသစ်အဖြစ် ဝင်တာနှစ်လ သုံးလလောက်ပဲရှိသေးတယ်။ ဘာမှ သိပ်မကျွမ်းကျင်တဲ့ GM နို့ ဖြူပဲ အကုန်ကူညီပေးရမှာ။ ယင်ပန်းမှာ တော့အမှန်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

“ရော... ဒီ File ကိုယူဦး တက်သွားလိုက်။ အပေါ်ထိပ်က

ရုံးခန်းတံခါးမှာ နာမည်ရှိပြီးသား။ တံခါးခေါက်ပြီး ဝင်သွားနှင့်နော်”

“ဟုတ်!”

“GM ရောက်လာရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိတ်ဆက်ပေးမနေနဲ့ ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ... GM က အသက်ငယ်ငယ်လေးဆိုပြီး မရှိ မသေ မလုပ်မိစေနဲ့နော်၊ သတိပေးလိုက်ပါရဲ့”

မှာတာတွေက အများကြီးပါပဲ။ ပေးလိုက်သည့် File ကို ယူ၍ ရိုးရိုးလှေကားဖြင့်ပင် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ရလေသည်။ GM က ငယ်ငယ်လေးတဲ့။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ငယ်တဲ့သူတွေနဲ့ချည်း တွဲလုပ် နေရပါသလဲ။ GM အခန်းစာရောက်စဉ် ခဏမျှရပ်ကာ အသက်ကို ဝဝရှုလိုက်မိ၏။ ပြီးမှ တံခါးကို အသာခေါက်လိုက်ပါသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“Come On!”

အရင်ရှိနှင့်နေသည့် အသံကြောင့် တံခါး Door Lock ကို အသာလှည့်ဖွင့်၍ ဝင်လိုက်ပါ၏။ ရုတ်တရက် ခါးနောက်မှ သိုင်းဖက်ခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားရသလို ကျောဖိုး အိတ်က ပခုံးထက်မှ လျှောကျသွားလေတော့သည်။ လည်တိုင်ကို

ငုံမွှေးလိုက်ခြင်းကြောင့် အာမေဇိုတ်သံဖြင့် လှည့်ကြည့်မိစဉ် သူမ ပျက်လုံးကျယ်သွားရပါ၏။

“ဟင်! ကောင်လေး”

“လွမ်းလိုက်တာ ‘မ’ ရယ်”

ပြောစရာတွေတော့ အများကြီးရှိပြီ ထင်ပါရဲ့။ အံ့ဩရမဲ့ ‘လင်းနေဝန်း’ ရယ်။

“မြား”

ချစ်သူ
 ချစ်ရစ်ခဲ့ပြီလား။
 မထင်ကျန်ရစ်တဲ့ရင်မှာ
 ဒဏ်ရာအက်ကြောင်းတွေနဲ့
 ရက်စက်ပုံနဲ့လေးတော့
 ရင်ထဲမှာ သိပ်နာကျင်ပြီး
 သူများတွေ ပျော်နေချိန်မှာ
 ကိုယ်က ဝိုနေရမှာပေါ့။
 မျက်ရည်တွေ ကြွေမှာမို့လို့

အလွမ်းသင့်ခဏ်တွေကို
 (တစ်ယောက်တည်း)
 ကျိတ်မှိတ်ခံစားဖြစ်ပါတယ်။
 ဝေဒနာနေ့စွဲတွေရဲ့
 ပြစ်ခဏ်ခတ်ခြင်းရဲ့နောက်
 အက်ကြောင်းပါတဲ့ နှလုံးသားကို
 မင်းမြင်နေရမှာပါ။
 ဒီလိုသာ နေနိုင်ခဲ့လျှင်
 အကြင်နာလက်ကမ်းစာစောင်နဲ့
 ချစ်ခြင်းရဲ့ အိပ်မက်တွေကို
 လက်ဆောင်မပေးသင့်ပါဘူး။
 အပြန်အလှန် ထားရှိခဲ့ကြတဲ့
 နားလည်မှုတွေအောက်မှာ
 ကမ်းလက်တွေ ချွန်လှုပ်ရင်း
 ကိုယ်တို့ရဲ့ အနာဂတ်အတွက်
 အိပ်မက်တွေ လှပခဲ့တာကို
 မှတ်မိပါလေစေ!
 ရပါတယ်

မမြေသိပ်နိုင်ပေမယ့်
 နေစိပ်နိုင်သူရဲ့
 ဥပေက္ခာရုပ်ဝန်းထောင့်တစ်နေရာမှာ
 ရင်ကိုစိုက်သော ဆူးခဏ်ရဲ့
 အဆိပ်ပျံ့နှံ့မှုကို ခံယူရင်း
 မင်းကို -
 နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ
 ကိုယ်ချစ်နေဦးမှာပါလေ။

လေးစားလျက် ...

မေတ္တာစောင့်
 10th June 2017
 AM (1:00)